SAKLAMBAÇ

SARA
SHEPARD

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN

YAZARINDAN

ARTI

SAKLAMBAÇ 5

SARA
SHEPARD

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

KAKTUSUN
TELEGRAM

Lanie'ye

Gerçeği arayanı takdir et, bulana ise dikkat et.

Voltaire

GİRİŞ

BENİM GİBİ ÖLÜ

Ölümden sonra yaşamın St. Barts'taki bir tatil köyünde sonsuza dek kalmak gibi bir şey olacağını düşünmüştüm her zaman. Seksi Fransız garsonlar zamanın sonuna dek ayağıma meyve suları getirecek, günbatımı manzarası ve masmavi Karayip göğü hep kalıcı olacak, serin esinti bronzluğunu asla kaybetmeyen tenime çarpıp duracak zannetmiştim. Dopdolu, muhteşem, uzun bir hayat yaşadığım için ödülüm olacaktı bu.

Nasıl da yanılmışım.

Lisede son yılımı harika geçireceğimi düşünürken, henüz on sekiz yaşıma varmadan öldüm. Ve kendimi beyaz kumlarla kaplı bir kumsalda *mojito* içerken değil, Las Vegas'ta yaşayan, varlığından bile haberdar olmadığım ikiz kardeşimin hayatına yapışmış halde buldum. Emma Paxton'ın benim hayatıma adım atmaya ve yerime geçmeye zorlanmasını

izledim. Ailemle akşam yemeklerinde benim yerime oturmasını, arkadaşlarımla gülüşüp sanki onları tanıyormuş gibi davranmasını, günlüğümü okumasını, yatağımda uyumasını ve beni kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmasını seyrettim.

Burada uzun süre tıkılıp kalacak gibiyim. Emma nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Onun bildiği her şeyi ben de biliyorum. Ama sorun şu ki daha fazlası hakkında hiçbir fikrim yok. Ölmeden önceki hayatım benim için büyük bir soru işareti. Bazı belirli şeyleri hatırlıyorum; Hollier Lisesi'ndeki en nazik kız olmadığım, hayatta sahip olduğum şeylerin kıymetini bilmediğim, hak etmeyen insanlara nasıl acımasızca şakalar yaptığım gibi. Ancak bunların dışındaki her şey büyük bir boşluk. Nasıl ve kim tarafından öldürüldüğüm de buna dahil.

Bildiğim tek şey katilimin şu anda, tıpkı benim gibi Emma'nın her hareketini izliyor olduğu. Kardeşim, benim öldüğümü söyleyen ve eğer yerime geçmezse kendisinin de öldürüleceğine dair onu uyaran bir not bulduğunda ben de hemen yanı başındaydım. En yakın arkadaşım Charlotte'un evindeki bir pijama partisinde biri tarafından boğulmaya çalışıldığında gözlerinin önünde yıldızlar dönerken hissettiklerini ben de hissettim. Okulun gösteri salonundaki tepe lambalarından biri neredeyse üzerine düşecekken en ön koltukta ben vardım. Bunların hepsi birer uyarıydı. Katilim çok yakındaydı. Ancak ikimiz de kim olduğunu göremedik.

Katilimi yakalama işi tamamen ikizime kaldı; yardım etmek için benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Onunla iletişime bile geçemiyorum. Emma, en yakın arkadaşlarım olan

Charlotte Chamberlain, Madeline Vega ve Gabby ile Lili Fiorello'yu şüpheliler listesinden çıkardı çünkü öldüğüm gece hepsinin başka yerlerde olduklarına dair kanıtları vardı. Ancak kısa süre önce, üvey kardeşim Laurel'ın kanıtının temelsiz olduğunu öğrendik.

Şu anda da ailemin, acımasız Tucson güneşinin altında ellerini gözlerine siper etmiş halde yerel golf kulübündeki şezlonglarda oturmalarını izliyorum. Emma, Laurel'ın yanına yerleşmiş ve burnunu bir dergiye gömmüş ama onun, üvey kardeşimi benim gibi aşırı dikkatli bir şekilde incelediğini görebiliyorum.

Laurel, siyah renkli kalın Gucci güneş gözlüğünün arkasından deri kaplı menüyü inceledikten sonra sanki hiçbir kaygısı yokmuş gibi, rahat bir tavırla omuzlarına bronzlaştırıcı yağ sürmeye başlıyor. İçim öfkeyle doluyor. *Ben* bir daha asla tenime değen güneş ışığını hissedemeyeceğim ve bunun sebebi Laurel olabilir. Sonuçta bunu yapmak için nedeni var. İkimiz de gizli bir aşka kapıldık ve sonunda Thayer'ı kapan ben oldum.

Annem, hasır Kate Spade plaj çantasındaki BlackBerry'sini çıkarıyor. "Cumartesi günkü davete kaç kişinin evet dediğini duysan inanamazsın, Ted," diye mırıldanıyor, ekrana bakarak. "Elli beş yaşına muhteşem bir şekilde girecek-sin gibi görünüyor."

"Hı-hı," diyor babam dalgınca. Annemi duyup duymadığı belli değil çünkü tüm dikkatini havuzun karşısında durmuş, elini siyah saçlarından geçirmekte olan uzun, kaslı çocuğa vermiş durumda. İti an çomağı hazırla: Thayer Vega bu.

Emma, Thayer'ın olduğu yöne bakınca kalbim gümbürdüyor. Laurel'ın bakışları da o tarafa dönüyor. Üvey kardeşim ne kadar numara yapmaya çalışsa da yüzündeki umudu saklamayı başaramıyor. *Hayatta olmaz*, diye düşünüyorum. Ölmüş olabilirim ama Thayer sadece ve *sadece* bana ait. Hayattayken onunla gizli bir ilişkimiz vardı ve bunu daha birkaç gün önce tamamıyla hatırlayabildim. Bir süre katilimin Thayer olabileceğini düşünmüştük çünkü öldüğüm gece onunla gizli bir randevudaydım. Ama neyse ki Emma onu temize çıkardı: beni hedef almış olabilecek birinin o gece benim Volvo'mla Thayer'a çarptığı ortaya çıkmıştı. Laurel onu hemen hastaneye götürmüştü ve çocuk bütün gece orada kalmıştı. Katil o olmadığı için bayağı rahatlamıştım... ta ki şu anda Emma'nın yanında oturan kişinin katil olabileceğini fark edene dek. Üvey kardeşimin, Thayer'ı hastaneye götürmüş olması tüm gece onunla kaldığı anlamına gelmezdi. Beni azarlamak... ya da işimi bitirmek için geri dönmüş olabilirdi.

Thayer tramplenin metal basamaklarını tırmanıp, hafifçe topallayarak ucuna doğru gider ve birkaç kere yaylanırken hepimiz onu izliyoruz. Dengesini toplarken karın kasları geriliyor. Ardından bronz kollarını kaldırıp suya dalarak durgun yüzeyini mükemmel bedeniyle kesiyor. Sonrasında geçtiği yerde kabarcıklar bırakarak havuzun başına kadar dipten yüzüyor. Onun suyun altında hareket etmesini izlerken artık olmayan midemde kelebekler uçuştuğunu hisseder gibi oluyorum. Thayer Vega'daki bir şey kendimi çok *canlı* hissetmeme neden oluyor. Ama sonra hatırlıyorum ki aslında canlı değilim.

Thayer yüzeye çıkıp da Emma'ya sırıtınca Laurel'ın dudakları gergin bir çizgi halini alıyor. O anda aklıma başka bir şey daha geliyor. Eğer Emma adımlarını dikkatli atmazsa benimki gibi bir sonla karşı karşıya kalacak.

tg: kaktusunx

1

İNSANOĞLUNU BESLEME

Emma Paxton, Tucson Gökevi'ndeki Satürn şekilli aynaya yaklaştı ve büzdüğü dudaklarına kirazlı parlatıcısından sürdü. Loş ışıklarla aydınlatılmış banyo astronomi temalıydı. Tuvalet kabinleri karanlıkta parlayan yıldız çıkarmalarıyla süslenmişti ve çöp kutuları roket gemisi şeklindeydi. Lavabonun üstündeki bir tabelada HOŞGELDİNİZ DÜNYALILAR yazıyordu. *G* harfinin üzerine kondurulmuş balon kafalı iki uzaylı tombul parmaklarını kaldırmıştı.

Emma derin bir nefes alarak aynada kendisine baktı. "Bu, Ethan'la ilk resmi randevun," dedi yansımasına. Son kelimeyi uzata uzata, tadını çıkara çıkara söylemişti. Bir erkek için bu kadar heyecanlandığı son zamanı hatırlamıyordu; daha önce de çıktıkları olmuştu ama koruyucu aileler arasında sıklıkla dolaştığı için birine âşık olacak zamanı

kalmamıştı hiç. Ama son zamanlarda hayatındaki her şey değişmişti. Yeni bir evi, yeni bir ailesi ve seksi erkek arkadaşı Ethan Landry vardı artık.

Yeni bir kimliğin de var, diye eklemek istedim kardeşimin arkasında havada süzülüp aynada onu izlerken. Her zamanki gibi aynada yansımam yoktu. Hâlâ Las Vegas'ta yaşadığı dönemlerde Emma'nın hayatına girdiğimden beri bu böyleydi. Gerçi aslında Emma artık Emma değil, Sutton Mercer'dı. Ethan ise onun gerçek kimliğini katilimden başka bilen tek kişiydi. Ve başıma gelenleri çözmesinde Emma'ya yardım ediyordu.

Emma'nın telefonu gelen bir mesajla çınladı. Ethan yazmıştı: GELDİM. BİLETLERİ ALDIM.

HEMEN GELİYORUM! diye cevap attı Emma.

Sonra ellerini kuruladı ve Sutton'ın madalyonuyla oynayarak çarpma kapıdan çıktı. Kalabalık salondaki halı döşeli duvara yaslanmış bekleyen Ethan'ı gördüğünde kalp atışları hızlandı.

Onun tişörtünün içindeki geniş omuzlarına, koyu mavi gözlerine düşen saçlarına hayrandı. Ethan lacivert Chuck Taylor ayakkabılarını bağlamadan bırakmış, şekilli kollarını saran avcı yeşili bir tişört ve üzerinde mükemmel duran bir kot giymişti. Emma gökevine girmek için sırada bekleyen insanların etrafından dolaşıp, onun omzuna parmağıyla hafifçe vurdu.

Ethan arkasına döndü. "Ah, selam."

"Selam," dedi Emma birden utanarak. Son görüşmelerinde durumlar birazcık karışmıştı. Thayer Vega evine gelmişti

ve Emma ona Ethan'ı erkek arkadaşı olarak tanıtmamıştı. Sutton'a âşık olan çocuğa hayatına nasıl devam ettiğini göstermek zalimce gelmişti çünkü. Sonrasında telefon edip düşüncesini açıkladığında Ethan onu anlamış gibi konuşmuştu. Ama ya anlamadıysa ne olacaktı?

Ancak bir şey demesine kalmadan Ethan onu kendisine çekip dudaklarını öptü. Emma içini çekti.

Şanslı kız, diye düşündüm. Birini yine öpmek için neler vermezdim; tabii seçeceğim ilk kişi Thayer olurdu. Emma için mutluydum ama bu aşk meselelerinin onu asıl görevinden, yani başıma ne halt geldiğini öğrenme çalışmasından uzaklaştırmamasını umuyordum.

"Eğlenceli olacağa benziyor," dedi Emma, parmaklarını onunkilere geçirirken. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Geldiğin için ben teşekkür ederim." Ethan arka cebinden iki bilet çıkardı. "İlk resmi randevumuz için uygun bir yer gibi göründü," dedi çekingen bir edayla.

Emma kızardı. Bu an, *Ethan'ın En Tatlı Olduğu Anlar* listesinde *kesinlikle* ilk üç ya da dörde girerdi. Tucson'a ilk geldiği gece Ethan'ın kim olduğunu bile bilmezken birlikte yıldızlara baktıkları zaman Emma ona yıldızlara nasıl isimler taktığını söylemişti. Ethan ise ona gülmek yerine bunu ilginç bulmuştu.

Ethan gökevi girişine doğru ilerledi. "Hazır mısın?" diye sordu, kestane rengi halısı ve ağır, siyah perdeleri olan mekânda yürürlerken.

Karanlığa adım atmadan önce Emma ona gülümsedi. Hava serindi ve oda sessizliğe gömülmüştü. Tepelerindeki cam tavandan göğü süsleyen yıldızları görebiliyorlardı. Emma bir an öylece kalıp takımyıldızlarının girift desenlerine baktı. Gökyüzü alabildiğine uzanıyordu. Birkaç saniyeliğine olsun kendi hayatının ne kadar karmaşık hale geldiğini unutturmuştu ona. Başka birinin yerine geçmiş, kendi hayatını beklemeye almış olduğu unutulmuştu. İkiz kardeşinin öldürüldüğü, suç gecesinde Nisha Banerjee'nin pijama partisinde olduğunu zannettiği, ama aslında birisi Sutton'ın arabasıyla Thayer'a çarptıktan sonra onu hastaneye götürmek için partiden ayrıldığını öğrendiği Laurel'ın şüpheli listesine girdiği de unutulmuştu. Kâinatın heybeti karşısında dünyada yaşanan hiçbir şey önemli değil gibiydi.

"Kuyruklu yıldız geçene kadar biraz vaktimiz var," dedi Ethan, dalış saatinin ışık düğmesine basarak. "Diğer odalardaki sergileri gezmek ister misin?"

Hoparlörlerden New Age müzik yayılırken Ethan ve Emma, *Güneş Sistemimizin Kirli Kartopları* adlı bir serginin önünde durdular. Kuyruklu yıldızların nasıl oluştuğunu gösteren bir sergiydi bu. Ethan öksürdü ve helezoni bir kuyruklu yıldızın önünde durup biraz tiz, inek öğrenci sesiyle konuşmaya başladı. "Gördüğün üzere kuyruklu yıldızlar yolculuklarına, yıldızlar ve gezegenlerden ayrılan taş ve buzlar olarak başlarlar. Sonra güneşe yaklaştıkça taşlardan oluşan bu topların buzları erir. Hoşunuza gitti mi küçük hanım?"

Pantolonunu yukarı kaldırıp burnunu ovuşturduğunda Emma onun Hollier'daki fen bilgisi öğretmeni Bay Beardsley'nin tak-

lidini yaptığını hemen anladı ve gülmeye başladı. Bay Beardsley neredeyse milyon yaşındaydı ve sürekli inek öğrenci sesiyle konuşur, kızlara hep "küçük hanım", erkeklereyse "evlat" derdi.

"Çok iyisin," dedi Ethan'a. "Ama mükemmel olmak için dudaklarını biraz daha fazla yalamalısın. Bir de burnunu karıştırmalısın."

Ethan yüzünü buruşturdu. "Adamın burnunu karıştırıp da sonra sınav kâğıdıma dokunduğunu düşünmek..."

"Korkunç." Emma ürperdi.

"Keşke öğretmenler uzayı daha ilginç anlatsalar," dedi Ethan, sonraki sergiye doğru giderken. Fotoğrafa bakarken kaşları çatılmıştı. Derin mavi gözleri fotoğrafın altındaki kelimelerde gezerken dudakları hafifçe oynuyordu. "Bunları çok basit ve sıkıcı yapıyorlar. Kimsenin umurunda olmaması hiç şaşırtıcı değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Emma. "Ben de *Uzay Yolu: Yeni Nesil*'i bu yüzden seviyorum. Uzayı o kadar mükemmel gösteriyorlar ki bir şeyler öğrendiğinin farkına bile varmıyorsun."

Ethan'ın gözleri kocaman açıldı. "*Sen* bir *Trekkie** misin?"

"Yakalandım." Emma kafasını eğdi. Böyle ahmakça bir şeyi ağzından kaçırdığı için kendisine kızıyordu.

Hızlıca etrafıma bakındım. Çok şükür ki mekânda, Emma'nın utanç verici bir itirafını duyacak hiçbir tanıdığım yoktu. İhtiyacım olan son şey Sutton Mercer'ın ineklerin

* *Uzay Yolu serisinin hayranlarına verilen ad. (ç.n.)*

izlediği bir diziyle ilgilendiği bilgisinin dedikodu çarkına eklenmesiydi çünkü.

Ethan sırıttı. "Vay canına. Sen mükemmel bir kızsın. Ben de yedinci sınıftayken bir *Yeni Nesil* hayran kulübü açmıştım. Dizi maratonu partileri verir, en sevdiğimiz karakterin kostümünü giyer, kongrelere gideriz diye düşünüyordum ama ne şaşırtıcı ki kimse katılmadı."

Emma gözlerini devirdi. "Ben olsam katılırdım. Diziyi hep tek başıma izlemek zorunda kaldım. Koruyucu ailelerdeki kardeşlerimin benimle nasıl dalga geçtiklerini anlatamam."

"Bak ne diyeceğim," dedi Ethan. "Bir gün *Trekkie* maratonu partisi yapalım mı? Bende tüm sezonların DVD'si var."

"Anlaştık," dedi Emma, kafasını onun omzuna dayayarak.

Ethan ona baktı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. "Peki bu *Trekkie*'nin seni Hasat Dansı'na götürme şansı var mıdır?"

"Sanırım bir şeyler ayarlanabilir," dedi Emma çekingence. Aklında yine bir manşet belirmişti: *Kimsesiz Kız, Hasat Dansı'na Davet Edildi: Mucize!* Kendisini bildi bileli günlüğüne böyle manşetler uyduran Emma için bu sonuncusu kesinlikle en ön sayfalarda yerini alacaktı.

Okulun düzenlediği Hasat Dansı'nın posterleri bir süredir her yerde asılıydı. Posterlerde etkinlik için tutulan müzik grubu, geçit töreni ve tabii ki de Hasat Dansı Kral ve Kraliçesi hakkında bilgiler yer alıyordu. Emma filmlerdeki balolara benzeyen böyle bir şeye katılacağını hayal bile etmezdi. Zihninde siyah takım elbise giymiş Ethan'ın dans ederlerken kollarını beline sarması canlandı. Kendisini de Sutton'ın dolabındaki, soluk teni ve kestane rengi saçlarıyla

mükemmel uyum sağlayan deniz mavisi mini elbiseyle hayal ediyordu. Bir prenses gibi hissedecekti.

Onu sarsmak istedim. Sutton Mercer'ın her balo için yeni kıyafet satın aldığını bilmiyor muydu bu kız?

O sırada Emma'nın yanından hızla geçip ellerini kuyruklu yıldız camına dayayan bir çocuk onu hayal dünyasından çekip çıkardı. Emma dikkatini önlerindeki sergide gösterilen, yanan yıldızlarla süslü lacivert gökyüzünün ortasındaki kara deliğe verdi. Fotoğrafın yanındaki kartta, *Kara delik, içinden hiçbir şeyin, hatta ışığın bile kaçamayacağı bir yerdir*, yazıyordu. Sutton'ı düşünen Emma ürperdi. Kardeşi şimdi orada mıydı? Ölümden sonraki hayat böyle bir şey miydi?

Eh, pek öyle sayılmaz, diye düşündüm.

"İyi misin?" diye sordu Ethan endişeyle çatılmış kaşlarla. "Rengin attı."

"Şey, biraz hava almam gerek," diye mırıldandı Emma başının döndüğünü hissederek.

Ethan kafa sallayıp onu ÇIKIŞ yazan kapıdan, daire şekilli avluya çıkardı. Altı adet taştan yol, bir tekerleğin çizgileri gibi düzenlenmişti. Ortadaysa devasa, antika bir teleskop duruyordu. Çitlerin ardında küçük bir sokak vardı ve yolun karşısında Pedro's adlı, samimi görünüşlü bir restoran bulunuyordu. Pencereler rengârenk Meksika saksıları dizilmişti ve tavanda Şili biberi şeklinde lambalar asılıydı.

Emma, Ethan'la birlikte bir banka oturdu ve içi vicdan azabıyla dolarken birkaç derin nefes aldı.

"Sutton'ı düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Ethan aklını okumuş gibi.

Emma kafasını kaldırıp ona baktı. "Kardeşim ölmüşken birilerini öpmeyi ya da balolara gitmek için heyecanla planlar yapmayı düşünmemeliyim."

Ethan parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ama onun da mutlu olmanı isteyeceğini düşünmüyor musun?"

Emma gözlerini kapattı ve Sutton'ın öyle istemesini umdu. Ancak sadece onu düşünmek bile, kendisinin de bir çeşit kara deliğin içinde olduğunu hatırlatmıştı, Sutton'ın hayatı. Eğer bundan kaçarsa ölebilirdi. İkizinin katili bulunsa bile kendisinin bir sahtekâr olduğu ortaya çıkacaktı. O zaman ne olacaktı? Mercer'ların onu aileye kabul etmelerinin ve Sutton'ın arkadaşlarının ona kucak açmalarının hayalini kuruyordu ama kandırıldıkları için öfkelenebilirlerdi de.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi Emma, uzun birkaç dakika sonra. "Sutton olarak değil. *Kendim* olarak. Ama bu hiç gerçekleşmeyecek diye korkuyorum."

"Tabii ki gerçekleşecek," dedi Ethan onun çenesini kavrayarak. "Bütün bunlar bir gün sona erecek. Her ne olursa olsun ben senin yanında olacağım."

Emma öyle minnettardı ki gözleri yaşarmıştı. Ethan'a yaklaştı ve kalçasını onunkine yapıştırdı. Masmavi gözlerine bakar, odunsu tıraş losyonu kokusunu içine çekerken kalbinin yine pır pır ettiğini hissetti. Ethan onun dudaklarına doğru eğildi. Emma tam onu öpecekti ki tanıdık bir kahkaha duydu.

Kafasını hızla kaldırdı. "Bu...?" Pedro's'un verandasında iki figür oturuyordu. Sarışın olan pembe bir kazak giymişti, bol pantolonlu olan diğeriyse hafif aksak yürüyordu.

"Laurel ile Thayer," diye fısıldadı Ethan. Sonra yüzünü buruşturdu. "Eh, sergi sonrası yemek fikrim suya düştü böylece."

Laurel altın rengi saçlarını geriye doğru savurup kolunu Thayer'ınkine geçirdi. Bunu öylesine yapmış gibi bir havası vardı ve Emma bir an için onun kendisini görüp görmediğini merak etti. Ama sonra kızın gözleri sokağın karşısından direkt Emma'yı buldu. Yüzünde minik bir gülümseme vardı. Emma'nın orada olduğunu biliyor, Thayer'ın kolunu da bilerek sıkıyordu.

Sürtük, diye düşündüm. Laurel, Thayer'la gizli ilişkimize uzun süre içerlemişti. Bu anı çoktandır beklediğinden emindim.

Thayer da dönüp elini sallamak ister gibi kaldırdı. Emma, Thayer'a gülümserken Ethan onun elini korumacı bir şekilde sıktı.

Emma ona döndü. "Bak, onu sevmediğini biliyorum," dedi kısık sesle. "Ama Thayer tehlikeli biri değil. Sutton'ı onun öldürmüş olmasının imkânı yok. O gece hastanede kalmış, unuttun mu?"

Ethan başka bir şeyler demek istermiş gibi görünüyordu ama bunun yerine uzunca bir iç geçirdi. "Evet," dedi isteksizce. "Sanırım öyle. Eee, şimdi hangi noktadayız peki? Şu anda şüphelendiğimiz biri var mı?"

Emma'nın gözleri, menüsünün üzerinden kendisine bakmakta olan Laurel'a kaydı. "Sutton kaybolduğunda Laurel'ın, Nisha'nın partisinde olduğunu sanıyorduk ya?"

"Evet, tenis takımı pijama partisi için," dedi Ethan kafa sallayarak.

"Eh, orada değilmiş. Yani en azından tüm gece."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Emma parmaklarını bankın demir kol koyma yerine vurdu. "Thayer'a araba çarptığında onu almaya giden kişi Laurel'mış. Onu hastaneye götürmüş. Aynı anda iki yerde olamaz. Eğer bu konuda yalan söylediyse..."

Ethan öne doğru eğildi. Gözlerinde bir ışık yanmıştı. "Thayer'ı hastaneye bırakıp Sutton'ı öldürmek için kanyona döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Umarım öyle değildir. Ama gerçekte nerede olduğunu öğrenmeden onu listeden çıkaramam. Nisha'nın evine geri mi döndü yoksa bütün gece dışarda mıydı öğrenmem gerek." Sutton'ın siyah pamuklu mini eteğinin ucuyla oynadı. "Tucson'a geldiğimden beri en çok Laurel'la vakit geçirdim ama onu hâlâ çözebilmiş değilim. Bir an çok tatlıyken diğer an beni öldürmek istermiş gibi davranıyor."

"Sutton ile Laurel'ın arasının biraz... gergin olduğunu kendin söylemiştin."

Emma kafa salladı. "Biliyorum. Bunu geçen hafta Bayan Mercer anlattı. Laurel'ın hep beni... yani Sutton'ı kıskandığını söyledi." Bu sefer başını hafifçe iki yana salladı. İkiziymiş gibi davrandıkça onun bittiği, kendisinin başladığı çizgi bulanıklaşmaya başlıyordu.

Ethan restorana, bir tabak *tortilla* cipsini paylaşan Laurel ile Thayer'a baktı. "Olabilir. Ama dışarıdan bakıldığında Sutton da Laurel'ı kıskanıyormuş gibi görünüyordu. Sonuçta Mercer'ların biyolojik kızı Laurel. Evlatlık alınmak Sutton'ın kendisini biraz... *kayıp* hissetmesine neden olmuştu sanki. Onu bir gün kütüphanede soyağaçları hakkındaki bir kitabı incelerken gördüğümü hatırlıyorum. Yüzündeki ifade..." Ethan tereddüt etti. "Sutton Mercer'ı hiç öyle üzgün görmediğimi söyleyebilirim."

O anda bir kırılganlık duygusu içimi kapladı. O ana dair anım yoktu ama Las Vegas'ta Emma'nın kaldığı yerde gözlerimi açtığımdan beri ölü olmakla alakası olmayan derin, tanıdık bir sızı vardı içimde. Evlatlık alındığımı hep biliyordum ve anne babam bana özel olduğumu çünkü beni kızları olarak seçtiklerini defalarca söylemişlerdi. Fakat gerçek annemin beni istememiş olması kendimi başıboş sürükleniyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Sanki bir parçam sonsuza dek kayıpmış gibi.

Ama neredeyse hiç tanımadığım biri olan Ethan benim içimi nasıl görebilmişti? Düşündüğümden daha mı şeffaftım?

"Laurel'da, Sutton'ın hiç sahip olamayacağı bir şey vardı. Biyolojik bir aile," dedi Emma yumuşak bir sesle. İkizinin ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Beş yaşındayken, Sutton'la ikisinin öz annesi olan Becky onu bir arkadaşına bırakıp gitmiş ve hiç dönmemişti.

İçini çekti. "Laurel çok öfkeli görünüyor ama. Thayer, Sutton'ın odasında belirip de Bay Mercer onu yakalamaları için polisi çağırana dek öfkesini kontrol altında tutmuştu.

Ama şimdi Thayer döndü ve Laurel onu, Sutton olduğunu sandığı kızdan –Thayer'ın âşık olduğu kızdan– uzak tutmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiriyor."

"Bir söz vardı. İnsanlar para için mi, aşk için mi yoksa intikam için mi öldürür?" Ethan avluda dolaşan soğuk esintide ellerini ovuşturdu. "Belki de Laurel rakibinden kurtulmak istemişti."

"Eh, işi başarıyla tamamladı. İkisi randevuya çıkmış gibiler." Emma tekrar sokağın karşısına baktı. Thayer elini Laurel'ın omzuna koymuştu. Laurel onun ağzına sosa bandırılmış bir cips verdikten sonra Emma'ya tatmin olmuş, pis bir gülümsemeyle baktı. Emma, kızın erkek arkadaşı Caleb'a ne olduğunu merak etti. Laurel çocuğun adını bile hatırlamıyordu muhtemelen.

Emma'nın bakışlarını takip edip kardeşim Laurel'a baktım. Rahat ve doğal bir şekilde oturmakta olan Thayer, garson kıza siparişini veriyordu. Laurel hayran hayran onu izlerken kollarını pembe kazak giydiği minik gövdesine sardı. Bu kazağı biliyordum. Thayer gibi o da bana aitti.

Belki de annem ve Ethan haklıydılar; Laurel bana ait olan her şeyi istiyordu. Ve belki de onlara sahip olabilmek için beni öldürmüştü.

1

BÜYÜKANNEYE GİDİYORUZ

Ertesi akşam Emma ayağını pedala basarken inleyerek Mercer'ların mahallesine girdi.

"Çok *acıyor*," diye homurdandı. Sekiz kilometrelik bir koşu ve işkence gibi birkaç hazırlık maçıyla egzersiz içeren korkunç bir tenis antrenmanı yapmışlardı ve şimdi bacaklarını hareket ettiremiyordu. Sutton neden tembel bir insan olmayı seçmemişti ki?

Yolcu koltuğunda oturmakta olan Laurel, iPhone'unu karıştırırken Emma'yı duymazdan geldi. Ama o da acı içinde olmalıydı.

"Dün gece Thayer'la randevunuz iyi geçti mi?" Emma bunu sormadan edememişti.

Laurel kafasını kaldırıp aşırı tatlı bir tebessüm attı. "Evet, iyiydi. *Çok* romantikti. Hasat Dansı'na birlikte gideceğiz sanırım."

"Caleb'a ne oldu?"

Hazırlıksız yakalanan Laurel gözlerini kırpıştırdı. "Caleb'la ben hiç resmi olmadık," dedi bir saniye sonra.

Emma burnunu çekti. *Okula dönüş balosunda gayet de samimi görünüyordunuz*, demek istedi.

"Bu senin neden umurunda ki?" dedi Laurel sertçe, telefonuna geri dönerken. "Artık Ethan'ın var."

Emma onun Ethan'ın adını iğrenerek söylemesi karşısında yüzünü buruşturdu. Sutton'ın arkadaşları Ethan'ı kolayca kabul etmişlerdi aslında. Özellikle de Laurel. İlişkilerini arkadaşlarına açıklaması için onu yüreklendiren de Laurel'dı. Yoksa rol mü yapmıştı? Ya da Sutton'ı *öldüren* kişi olarak, Emma'ya gerçeği bildiğini bu şekilde gösteriyordu. *Gerçek kardeşim olmadığını biliyorum. Thayer'ı hiç önemsemediğini biliyorum.*

"Umurumda değil zaten," dedi Emma gergin bir sesle. "Sohbet açmaya çalışıyordum sadece."

Ama *benim* umurumdaydı. Ya Thayer kız kardeşimden *gerçekten* hoşlanıyorsa? Bunu bana yapar mıydı acaba? Gerçi benim onu Ethan için terk ettiğimi düşünüyor olmalıydı. Keşke gerçekleri bilseydi.

Emma arabayı Mercer'ların garaj yoluna çekti. Güneş, iki katlı tuğla evlerinin arkasında batıyordu. İlk gördüğünde nefesini kesmiş olan bu evde yaşadığına inanmakta hâlâ daha güçlük çekiyordu aslında Emma. Bay Mercer'ın Range Rover'ının üzerine vuran turuncu renkli ışınlar pırıl pırıldı. Range Rover'ın yanındaysa Emma'nın daha önce hiç görmediği parlak siyah bir Cadillac duruyordu. Kaliforniya eyaletine ait plakada FOXY 70 yazıyordu.

"Şu kimin arabası?" diye sordu Emma motoru sustururken.

Laurel ona gülünç olduğunu düşünürmüş gibi baktı. "Büyükannemin tabii ki," dedi *saçmalıyorsun* der gibi.

Emma yanaklarının yandığını hissetti. "Ah, evet. Biliyordum. Bir süredir gelmemişti ya ondan." Sutton olmadığını gösteren gafların üzerini örtmeye alışmıştı artık; gerçi pek de kolay olmuyordu. Şimdi Sutton olduğuna inandırması gereken insanlar listesine Büyükanne Mercer da eklenmişti.

Laurel arabadan inmişti bile. "Çok iyi," dedi bal rengi saçlarını omzunun arkasına atarak. "Babam mangal yapıyor." Bunu söyledikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

Emma el frenini çekti. Bay Mercer'ın annesinin, oğlunun elli beşinci doğum günü için buraya geleceğini unutmuştu. Bayan Mercer haftalardır deli gibi bu parti için planlar yapıyordu. Şimdiye dek yemek şirketiyle müzik grubunu ayarlamış, konuk listesinin üzerinden geçmiş, mekân düzenlemelerini didik didik incelemiş ve başka pek çok detayla ilgilenmişti. Büyükanne de ona yardım etmek için buradaydı.

Emma derin bir nefes alarak arabasından indi, bagajdan tenis çantasını aldı ve Laurel'ın peşi sıra taş yoldan ilerleyerek Mercer'ların arka bahçesine gitti. Bir kadının gırtlaktan gelen, pürüzlü kahkahası havada yankılanıyordu. Emma köşeyi döner dönmez Bay Mercer'ın bir tepsi şişlenmiş sebzeyle mangalın yanında durduğunu gördü. Onun yanındaysa elinde martini kadehi tutan bakımlı, yaşlıca bir kadın duruyordu. Emma, Büyükanne Mercer'ı tam da böyle hayal etmişti: Özgüvenli, şık ve zarif.

Kızları gördüğünde kadının yüzünde bir gülümseme oluştu. "Canlarım."

"Selam, büyükanne!" diye bağırdı Laurel.

Yaşlı kadın, şaşırtıcı şekilde taş verandaya tek damla bile içki dökmeden onlara doğru ilerledi ve Laurel'ı baştan ayağa süzdü. "Her zamanki gibi muhteşemsin." Sonra Emma'ya dönüp onu sıkıca kucakladı. Kadının inci kolyesi köprücük kemiğine baskı yaparken Emma bu ufak tefek kadının sertliğine şaşırdı.

Sonra kadının kucaklamasına karşılık verip gardenya kokulu parfümünü içine çekti. Sutton'ın büyükannesi geri çekilip onu tuttu ve dikkatlice inceledi. "Tanrım," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Çok uzun zamandır buralara uğramadığım belli. Sen çok... *farklı* görünüyorsun."

Emma kadının ellerinin altında kıvranmamak için kendisini zor tuttu. *Farklı* olmak pek de amaçladığı şey değildi.

Sutton'ın büyükannesi gözlerini kıstı. "Saçından dolayı mı farklı görünüyorsun?" Kemikli, mükemmel manikürlü bir parmağını dudaklarına dayadı. "Gözlerine giren bu kâküller ne böyle? Önünü nasıl görüyorsun?"

"Bugünlerde herkes böyle yapıyor," dedi Emma, kâküllerini gözlerinin önünden iterek. Sutton'ın saçları da bu şekilde olduğu için kâküllerini biraz uzatmıştı ama aslında kendisi de büyükanneyle hemfikirdi.

Büyükanne tatmin olmadığı için burnunu kırıştırdı. "Seninle bir konuşma yapmamız gerek," dedi keskin bir sesle. "Duyduğuma göre anne babanın başına hâlâ dert oluyormuşsun."

"Dert mi?" diye inledi Emma.

Büyükannenin dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Kısa süre önce mağaza hırsızlığı yapmışsın sanırım."

Emma'nın boğazı kurudu. Sutton'ın polis dosyasına bakabilmek için bir butikten çanta çaldığı doğruydu. Quinlan adlı bir dedektif, Sutton'ın yıllar içinde yaptığı Yalan Oyunu şakalarıyla alakalı bir dosya oluşturmuştu.

Büyükannem gözlerini hiç ayırmadan Emma'ya bakarken benim gözümde bir anı canlandı: Odamda oturmuş, Facebook'a tenis takımı fotoğraflarımızı yüklemek üzereyken oturma odasından gelen sesler duyuyorum. Elimde fotoğraf makinesiyle parmak uçlarımda merdivene gidip konuşulanları dinlemeye çalışıyorum. Büyükannemle babam bir şey hakkında tartışıyormuş gibiler ama *ne*? Tam o anda yepyeni dijital fotoğraf makinem elimden kayıp gümbürtüyle basamağa düşüyor. "Sutton?" diyor babam. Sonra ben kaçamadan önce büyükannemle birlikte oturma odasından çıkıyorlar. Ve bana, büyükannemin şu anda Emma'ya baktığı gibi bakıyorlar.

"O meseleyi geçtik biz," dedi Bay Mercer, ızgaradaki biftekleri çevirirken. Ön kısmında sarmal halindeki bir çıngıraklı yılan resmi olan siyah bir önlük vardı ve grileşmeye başlayan saçları geriye doğru taranmıştı. "Son zamanlarda durumu çok iyi. Almanca sınavından en yüksek notu aldı. İngilizce ve tarihte de iyi notlar alıyor."

"Ona karşı çok yumuşaksın," dedi büyükanne sertçe. "Yaptığı şey için ceza aldı mı bari?"

Bay Mercer hafifçe solmuş gibi göründü. "Eh, evet. Evden çıkmama cezası aldı."

Büyükanne nahoş bir kahkaha attı. "Kaç günlük? *Bir* mi?"

Gerçekten de Bay Mercer cezayı erken sonlandırmıştı. Herkes ağzını kapattı. Uzun birkaç saniye için sadece ızgaranın

ve cıvıldayan kuşların sesi duyuldu. Emma, oğluna dik dik bakmakta olan Büyükanne Mercer'a baktı. Birisinin Bay Mercer'a patronluk tasladığın görmek tuhaftı.

Bir süre sonra Bay Mercer boğazını temizledi. "Eee kızlar, tavuk mu biftek mi?"

"Tavuk, lütfen," dedi Emma konu değişsin diye. Cam bahçe masasının etrafına dizilmiş yeşil sandalyelerden Laurel'ın yanındakini seçip oturdu. O sırada veranda kapısı gıcırdayarak açıldı ve ailenin Danua cinsi köpeği Drake dışarı fırladı. Ve her zamanki gibi direkt olarak Emma'ya koştu; sanki onun köpeklerden hoşlanmadığını biliyormuş da kendisini sevdirmek için elinden geleni yapıyormuş gibiydi. Emma temkinli bir şekilde elini uzatıp onun yalamasına izin verdi. Bir Çov-çov tarafından ısırıldığından beri köpeklerden korkuyordu aslında ama bu devasa hayvana zaman geçtikçe alışmaya başlamıştı.

Bayan Mercer da bir elinde mavi-beyaz kareli bir masa örtüsü, diğerinde sürekli çalan BlackBerry'siyle bahçeye çıktı. Yüzü asıktı ama kızlarının masada oturduğunu görünce gülümsemeye başladı. Stresli olsa bile Emma ile Laurel'ı görmek onu neşelendiriyor gibiydi. Bu Emma için yeni bir deneyimdi. Hayatına giren ebeveynler genelde ona "maaş çekim nerede" der gibi sert bakışlar atardı.

"Eee kızlar, antrenman nasıldı?" Bayan Mercer kareli örtüyü açıp masaya yaydı.

"Öldürülecektik." Laurel ızgaradaki sebze tabağından bir havuç alıp çatırdatarak çiğnedi.

Emma onun kelime seçimi karşısında irkildi ama yüzüne yorgun bir gülümseme yerleştirmek için elinden geleni yaptı. "Sekiz kilometre koştuk," diye açıkladı.

"Tenis egzersizleri haricinde mi?" Bayan Mercer, Emma'nın omzunu sıktı. "Bitkin düşmüş olmalısınız."

Emma kafasını salladı. "Bu gece sıcak bir duş almam gerekecek."

"Aynen ben de," dedi Laurel huysuzca. "Otuz dakikalık küvet sefası yapma yine."

Emma ağzını açtı. Tam, asla otuz dakikalık sefa yapmadığını söyleyecekti ki bunun da muhtemelen Sutton'ın yaptığı şeylerden biri olduğunu fark etti. Son zamanlarda bir liste daha oluşturmuştu: *Sutton'a Benzemeyen Yönlerim*. Tüm bu olanların arasında *kim* olduğunu hatırlamasına yardım ediyordu bu liste. Tucson'a gelirken yanında tek getirdiği şey küçük, silindir valiziydi ve bu da vardığında çalınmıştı zaten. Eşyalarının geri kalanı –gitarı, biriktirdiği para ve rehinci dükkânından aldığı ikinci el dizüstü bilgisayarı– Vegas otobüs istasyonundaki bir dolapta duruyordu. Bazı zamanlar kimliğini de o dolapta bıraktığını düşünüyordu. Eski hayatından görüştüğü tek kişi en iyi arkadaşı Alex Stokes'tu ama Tucson'a geldiğinden beri onunla bile pek konuşamamıştı. Alex, onun Mercer'ların evinde Sutton'la birlikte mutlu mesut yaşadığını sanıyordu. Emma ona gerçeği söyleyemiyordu ve tüm bu yalanlar aralarındaki mesafenin çok daha büyümesine yol açıyordu.

Bay Mercer masaya doğru ilerledi ve ızgarada pişmiş beş tabak yiyeceği yerleştirdi. "Kızlarım için tavuk, büyükanne

ve benim için orta pişmiş biftek, güzel karım için çok pişmiş biftek." Bayan Mercer'ın gözüne düşmüş olan bir saç tutamını arkaya itip yanağına bir öpücük kondurdu.

Emma gülümsedi. İki insanın onlarca yıl birlikte olup da hâlâ sıkı sıkıya birbirlerine bağlı olduklarını görmek çok güzeldi. Koruyucu ebeveynleri birbirlerini sevmeyi bırak, birlikte bile yaşamıyordu.

Öldükten sonra fark ettiğim şeylerden biri de buydu; annemle babam birbirlerine *gerçekten* çok önem veriyorlardı. Birbirlerinin cümlelerini bitiriyorlardı. Birbirlerine karşı hâlâ sevgi dolu ve naziktiler. Hayattayken kıymetini bilemediğim bir şeydi bu.

Büyükanne Mercer çelik mavisi gözlerini Bay Mercer'a çevirdi. "Çok zayıf görünüyorsun oğlum. İyi yiyor musun?"

Bay Mercer kıkırdadı. "Ciddi misin? Baklavalarım kayboldu."

"*Yeterince* yiyor, inan," dedi Bayan Mercer. "Market faturalarımızı görmelisin." Sonra BlackBerry'si çınlayınca ekrana bakıp kaşlarını çattı. "İnanmıyorum. Parti *cumartesi* günü ama çiçekçi masa buketlerine çöl çiçeği koyamayacağını söylüyor. Çiçekler ve bitkiler Arizona'ya özgü olsun istemiştim ama çiçekçi durumu düzeltemezse kalla zambağı eklemek zorunda kalabilirim."

Emma iyi niyetli bir kahkaha attı. "Ne trajik, anne!"

Sutton'ın büyükannesinin berrak mavi gözleri kısıldı ve yüzü birden sertleşti. "Terbiyeni takın," diye uyardı. Sesi öyle keskindi ki cam bile kesebilirdi.

Emma'nın yanakları yandı. "Sadece şakaydı," dedi kısık sesle.

"Bundan şüpheliyim," dedi büyükanne, bifteğini keserken.

Uzun, tuhaf bir sessizlik daha başladı. Bay Mercer peçetesiyle ağzını silerken Bayan Mercer, bileğindeki Chanel bileklikle oynuyordu. Emma kaçırdığı şeyin ne olduğunu merak etti.

Buna cevap bulmak için anılarımı karıştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Ancak büyükannemin bana garezi olduğu belliydi.

Bayan Mercer masaya bakıp gözlerini kapattı. "Su sürahisiyle bardakları unutmuşum. Kızlar, içeri gidip alabilir misiniz?" Sesi bitkindi. Sanki büyükanne bütün gücünü çekip almış gibiydi.

"Tabii," dedi Laurel neşeyle. Emma da büyükanneden uzaklaşma hevesiyle ayağa fırladı. Birlikte İspanyol fayansı döşeli mutfağa girdiler. Koyu renkli sabuntaşından tezgâhlar parıldıyordu ve fırının kolunda ananas desenli kurulama havluları asılıydı. Emma tam sürahiyi alacaktı ki omzunda bir el hissetti.

"Sutton," dedi Bay Mercer kısık sesle. "Laurel."

Laurel, elinde içleri buz dolu bardakları koyduğu tepsiyle donakaldı.

"Thayer'ın yarın okula döneceğini duydum," dedi Bay Mercer, veranda kapısını kapatırken. Büyükannenin, Bayan Mercer'ın parti için seçtiği salsa müziğini eleştirme sesleri anında kesildi. "Hapisten çıkmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Onunla mesafenizi korumanızı istiyorum."

Laurel dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama baba, o benim en iyi arkadaşım. Daha önce bununla bir sorunun yoktu."

Bay Mercer'ın kaşları kalktı. "O bizim evimize izinsiz girmeden önceydi, Laurel. İnsanlar değişir."

Laurel kafasını eğip omuz silkti. Dün Thayer'la randevuya çıktıklarından bahsetmemişti.

"Sutton?" Bay Mercer bu sefer Emma'ya dönmüştü.

"Şey, tamam uzak dururum," diye mırıldandı Emma.

"Ciddiyim kızlar," dedi Bay Mercer sertçe. Konuşurken direkt olarak kendisine baktığı için Emma ortada yine kaçırdığı bir şeyler olduğunu düşündü. "Onunla görüştüğünü öğrenirsem sonuçları kötü olur, ona göre."

Sonra topuklarının üzerinde dönüp verandaya çıktı.

O kapıyı kapatır kapatmaz Laurel, Emma'ya döndü. Yüzünde hastalıklı bir gülümseme vardı. "Dün gece bizi gördüğünden bahsetmemen akıllıca oldu," dedi buz gibi bir sesle.

Emma yüzünü buruşturdu. "Thayer senin için bu kadar önemliyse bir şeyler *söylemeli*, babamı endişelenmemesi için ikna etmeliydin."

Laurel sarı saçlarını omzunun arkasına atıp ona yaklaştı. Nefesi acılı barbekü sosu kokuyordu. "Babamın aşırı korumacı olabileceğini biliyoruz. Kendin için en iyisini istiyorsan çeneni kapalı tutarsın. Anlaşıldı mı?"

Emma hafifçe kafa salladı. Laurel verandaya doğru dönünce de birden bitkin hissederek kendisini ada tezgâha bıraktı. *Kendin için en iyisini istiyorsan.* Bu bir... *tehdit* miydi?

Ben de bilmiyordum. Ama öğrenmeye de hevesli değildim.

3

DÜŞMANLA KARŞILAŞMA

Mercer'lar akşam yemeğini bitirdiğinde güneş batmış, kurbağalar vıraklamaya başlamış, hava serinlemişti. Emma'nın tonlarca Almanca ödevi vardı ama Laurel'la aynı evde olup da soruşturma konusunda hiç ilerleyememiş olmak içini rahatsız edici bir adrenalinle dolduruyordu. Antrenman yüzünden hâlâ canı acıyor olsa da yine de kendisini bir gri tayt giyip tenis kortlarına giderken buldu. Topa fazla sert vurmamayı planlıyordu.

Kortlar boştu. Sadece köpeklerini yürüyüşe çıkarmış birkaç kişi ve otoparkta bir Mini Cooper'ın yanında sessizce konuşan bir çift vardı. Emma tek kişilik oyunlar için bir duvarı olan en uzaktaki kortu seçti ve tepedeki lambaları açmak için makineye üç çeyreklik attı. Yepyeni sarı toplarla dolu bir kutuyu açtı ve bir tanesini raketinin üstünde birkaç

kez nazikçe zıplatıp duvara doğru fırlattı. İşkence misali antrenmanın sebep olduğu tüm sızılar ve ağrılar yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı.

Topa tekrar tekrar vurmak, düşüncelerinde kaybolmak iyi gelmişti. Laurel, Sutton'ı öldürmüş *olabilir miydi*? Emma'nın onun yaptığına ya da *yapmadığına* dair bir kanıtı yoktu. Kızın kişisel bir eşyasını, günlüğünü ya da cep telefonunu eline geçirebilse çok iyi olurdu. Laurel telefonunu canı pahasına koruyordu ama belki de Emma almak için bir yol bulabilirdi.

Aslında Laurel'ın o gece için şahidi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu daha vardı: Thayer'a, hastanede onunla kalıp kalmadığını sorabilirdi. Ama Thayer'la konuşma fikri endişe vericiydi. Emma, Sutton olmadığı konusunda Ethan hariç herkesi ikna etmişti ama Thayer'la Sutton'ın birlikte bir geçmişlerdi vardı. Onlar birbirlerine âşıktı. Ancak onu korkutan aynı sebep bir yandan da ilgisinin çekilmesine neden oluyordu; Sutton'ın nasıl biri olduğunu çok merak ediyordu ve Thayer onu herkesten iyi tanıyordu.

Thayer'a dokunamayacak olsam da onu mümkün olduğunca çok görmeyi ben de isterdim. Fakat Emma'yla vakit geçirdikten sonra eğer onun *ben* olmadığımı anlamazsa bunu kaldırabilir miydim bilmiyorum.

O sırada tepe lambaları birden sönerek Emma'yı karanlıkta bıraktı. Emma nefes nefese, büktüğü dizlerine dayandı ve topun yuvarlanıp kortun diğer tarafına gitmesine izin verdi. Kortun yan tarafındaki çimenlikten hışırtı sesleri gelince gergince doğruldu.

"Merhaba?" diye seslendi. "Ethan?" Tucson'a geldiğinden beri tenis kortları Ethan'la buluşma yerleri olmuştu ama bu akşam görüşmeyi planlamamışlardı.

Cevap gelmedi ama kortları çevreleyen çalılardan hışırtı sesleri gelmeye devam etti. Gözleri henüz karanlığa alışmadığı için duvara doğru yaklaştı ve pürüzsüz ahşaba tutunarak ilerledi. Spor ayakkabısının burnu demir çite çarpıp bir çınlama sesi çıkarınca, yerini belli ettiği için olduğu yerde donakaldı. Bir saniye sonra elektrik geri geldi ve ışıl ışıl aydınlanan kortun kenarında dikilen bir figür göründü.

Emma çığlık attı.

Figür de dönüp çığlığı bastı. Ama sonra Emma karşısındakinin kim olduğunu gördü. Sutton'ın rakibi ve tenis eş kaptanı Nisha Banerjee'ydi bu. Emma çite yaslanıp ellerini gözlerine bastırdı. "Nisha! Ödümü kopardın!"

"Karanlıkta kortta gizlice dolaşan sendin!" diye bağırdı Nisha. Bir an çok öfkeli göründü ama sonra kıkırdamaya başladı. "Tanrım. İlk defa korku filmi izlemiş altı yaşındaki çocuklar gibi çığlığı kopardık."

"Aynen." Emma soluk soluğaydı. Kalp atışlarının bir an önce yavaşlamasını diledi. "Acınasıyız değil mi?"

Nisha ona doğru birkaç adım attı. Kırmızı Adidas tenis elbisesi ve buna uygun ter bilekliği takmıştı. Tertemiz spor ayakkabılarının bağcıklarını minik kurdeleler yapmış, siyah saçını leylak rengi bir bantla sabitlemişti. Ama mükemmel görünse de gözleri cam gibiydi ve parmakları çok hafif titriyordu. Nisha kontrolünü azıcık da olsa kaybetmeyi seven biri değildi.

"Tek başına mı oynuyorsun?" diye sordu Emma'ya.

Emma kafa salladı.

"Ben de öyle yapacaktım," dedi Nisha. Kafasını eğip raketini koltuk altına sıkıştırdı. "Kortu sana bırakayım madem."

Sonra Emma'ya uzun uzun baktı. Kahverengi gözleri yorgun görünüyordu ve altlarında halkalar oluşmuştu. Emma yumuşadı. Nisha'yla tartışmaya çok alışkındı ama şu anda kız çok bitkin ve biraz utangaç görünüyordu.

Nisha bana da çok farklı görünmüştü. İnsanları benimki gibi bir bakış açısından görmek tuhaftı; bir zamanlar haklarında düşündüğüm her şeyin dikkatlice oluşturulmuş duvarlardan ibaret olduğunu fark ediyordum.

Emma boğazını temizledi. "Neden sizin eve yakın olan kortlarda oynamıyorsun ki sen?" Nisha, Sabino Kanyonu'na yakın bir yerde oturuyordu ve Emma mahallelerinin girişinde kortlar olduğunu görmüştü.

Nisha omuz silkti. "Çok kalabalıktı. Yalnız kalmak istedim."

Emma raketini döndürdü. "Eh, ikimiz de burada olduğumuza göre bir karşılaşma yapalım mı?"

Nisha'nın çenesi seğirdi. Kirpiklerinin hafifçe kırpışmasına bakılırsa o da aynı şeyi teklif etmeyi düşünüyordu. "Şey, olur," dedi gayet rahat bir tavırla. "Sen de istersen."

"İsterim," dedi Emma, cidden istediğini fark ederek. Nisha'nın böyle kırılgan göründüğüne hiç şahit olmamıştı ve bu durum kalbine dokunmuştu. Ama aklına gelen bir şey daha vardı: Nisha, Sutton'ın kaybolduğu gün olan 31 Ağustos'ta Laurel'ın şahidiydi. Emma'ya, Laurel'ın tüm gece evinde olduğunu söylemişti ama bu doğru değildi. Nisha yalan mı

söylemişti? Yoksa Laurel, Nisha uyuduktan sonra gizlice mi çıkmıştı?

Kortun zıt taraflarına geçtiler. Nisha tenis eteğini düzeltirken Emma sırıttı. "Şunu söylemem gerek. Sadece sen, karanlık ve ıssız bir kortta Serena Williams gibi giyinebilirsin, Nisha," diye takıldı ona, topu havaya fırlatıp sertçe vurarak.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Nisha, top kendisine doğru gelirken. Topa kuvvetlice vurdu. Emma vurmak için atıldı ama top yanından uçup demir çite çarptı.

"Adil oldu," Emma güldü. "On beşe sıfır," dedi topu almaya giderken. Sonra filenin üzerinden yumuşak bir atış yaptı ve Nisha kolayca karşılayarak durumu eşitledi.

Birkaç set daha oynadılar ve bugünkü korkunç antrenmandan sonra hâlâ enerjilerinin kalmasının ne kadar harika olduğunu konuştular. Emma fileye çarpan bir el arkası vuruş yapınca Nisha su içmek için ara verdi. "Ethan Landry'yle çıktığını duydum."

"Doğru," dedi Emma hafifçe kızararak.

Nisha ağzını sildi. "O zaman gerçekten *konuşabiliyor*, ha?"

"Konuşabiliyor. Hem de bayağı çok."

"Bu benim için yeni haber." Nisha su şişesini banka bıraktı. "Annem ona Sessiz E derdi. Sekizinci sınıfta aynı otobüse biniyorduk ama Ethan sene boyunca ne bana ne de başkasına tek kelime etmemişti."

"Sadece utangaç biri," diye mırıldandı Emma. Nisha ile Ethan'ın komşu olduklarını unutmuştu. Ethan'ın sessiz günlerini duymak acı vericiydi. Emma onun arkadaşsız olmasından nefret ediyordu.

"Eh, utangaçlık iyidir," Nisha bacaklarını salladı, sonra Emma'ya kıskanç bir bakış attı. "Çocuk bayağı yakışıklı."

Kesinlikle öyleydi. "Öyle," dedi Emma, Ethan'la önceki gece gökevindeki öpücüklerini düşünürken keyifle ürpererek. "Garrett'la sen ne durumdasınız?" Nisha birkaç hafta önceki okula dönüş balosuna Sutton'ın eski erkek arkadaşı Garrett'la gelmişti ve kendisinden çok memnun görünüyordu.

Nisha omuz silkti. "Pek bir şey yok." Sonra bir yudum daha su içip konuyu değiştirdi. "Küçükken topu yere düşürmeden birbirimize kaç kez atabileceğimizi sayardık, hatırladın mı?" diye sordu. "Kendi *dünya rekorumuz*," diye devam etti, sesini spor muhabiri gibi çıksın diye kalınlaştırarak.

Emma kendi kendine gülümsedi. *Sutton'a Benzemeyen Yönlerim* listesinde birçok madde olsa da onunla aynı oldukları pek çok yön de vardı. O da Rus üvey kardeşi Stephan'la bodrumda yaptıkları sonu gelmeyen masa tenisi maçlarında sayıları sayardı. Şimdi bile alışkanlıktan, kendisini antrenmanları ve maçları sayarken buluyordu.

"Sanki üzerinden sonsuz zaman geçti," diye devam etti Nisha. "Laurel'la sen oyuna beni de kattığınızda çok hoşuma giderdi." Sonra sanki çok fazla konuşmuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı, suyundan bir yudum çekti. "Her neyse," dedi sert bir sesle. "Kıçına biraz daha tekme yemek ister misin?"

Ama Emma hareket etmedi. "Tek çocuk olmak insana yalnız hissettiriyor," dedi yumuşak bir sesle.

Nisha ona keskin bir bakış attı. "Sen nereden bileceksin. Laurel var ya."

Emma dudağını ısırıp kafasını çevirdi. Tabii ki de kendisi hakkında konuşuyordu; onca üvey erkek ve kız kardeşe rağmen kendisini hep başıboş ve yalnız hissetmişti. Bir kardeşi, bir ailesi olsun istemişti her zaman. Böyle zamanlarda Nisha'ya *kendi* deneyimlerinden bahsetmek istiyordu ama yapamazdı.

Sonra Nisha içini çekti. "Ama haklısın, yalnız hissettiriyor. Özellikle de artık annem... olmadığı için. Babamı seviyorum ama o çok da iyi eşlik edemiyor."

Emma kafasını salladı. Nisha'nın annesinin yazın öldüğünü biliyordu ama kız bundan bir kez bile bahsetmemişti daha önce. Ama şimdi konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Birisinin onu dinlemesini istiyormuş gibi.

"Onunla bayağı yakındınız o zaman?" diye sordu.

Ayın önünü bir bulut kapladı. Bir koridor kuşu otoparkın öteki tarafına koştu. Nisha parmağını su şişesindeki Nike logosunun üzerinde gezdirdi. "Birlikte yemek pişirip devasa Hint ziyafetleri düzenlerdik. Annem benim çok zayıf olduğumu düşünürdü. Hep bana kilo aldırmaya uğraşırdı."

"Tam da annelere göre bir davranış," dedi Emma, Büyükanne Mercer'ın oğluyla nasıl konuştuğunu düşünerek. "Onunla hâlâ... konuşuyor musun?"

Nisha ona tuhaf bir bakış attı. Yüzü kızarmıştı. "Nereden bildin?"

Emma kortun ortasındaki beyaz fileye baktı. "Tahmin ettim. Ben de biyolojik annemle konuşurum."

Nisha bir kaşını kaldırdı. "Ama sen onunla hiç *tanışmadın*."

"Evet," dedi Emma hemen. "Ama dışarılarda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Onu sürekli merak ediyorum. İşler çok zorlaşınca onunla konuşuyorum. Beni her zaman dinliyor." Dudağını yana kıvırarak gülümsedi. Hayal dünyasındaki Becky, gerçek Becky'den çok daha özenliydi.

Nisha tenis topunu avucunun altında yuvarladı. "Ben de arabadayken konuşuyorum annemle," dedi kısık sesle. "Evde konuşmak riskli çünkü; babamın duymasını istemiyorum. Ama okula ya da başka bir yere giderken anneme hep bir şeyler anlatıyorum. Trafik ışıklarında durduğumda kendi kendime konuştuğumu gören insanların bakışlarını hissediyorum. Bluetooth aracılığıyla falan konuştuğumu düşünüyor olmalılar. Ölmüş annemle konuştuğumu nereden bilecekler."

Sonra birden geri çekilip onun orada olduğunu unutmuş gibi Emma'ya baktı. "Bunun kaçıkların yapacağı bir şey olduğunu düşünüyor olmalısın, değil mi? Arkadaşlarına anlatacak mısın?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

"Hayır!" Emma elini kalbine koydu. "Yemin ederim. Sırrın benimle güvende." Nisha'nın hâlâ endişeli göründüğünü görünce de elini nazikçe omzuna koydu. "Bana anlatmana memnun oldum. Annenle konuşman harika bence. Dürüst olmam gerekirse, konuşmadığını duysam tuhaf bulurdum."

Nisha bileğindeki bileklikle oynarken hâlâ utanmış görünüyordu. "Eh, benim artık gitmem lazım. İngilizce dönem ödevi beni çağırır."

"Babam polisi aramadan önce benim de on dakikam var. Bugünlerde çok sıkı." Emma çantasını topladı. Birlikte

korttan çıkıp caddeye yönelirlerken Emma, Sutton'ın öldüğü gece Laurel'ın nerede olduğunu Nisha'ya sormayı unuttuğunu fark etti. Bunun yerine Sutton'ın düşmanıyla bağ kurmakla meşgul olmuştu. Ve aslında bu oldukça... *hoş* bir deneyimdi.

Emma soğukkanlılığını korudukça istediğini yapabilirdi bence de. Nisha benim başıma hep bela olmuştu ve şimdi de bir değişim göremiyordum. Ama dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut derlerdi. Özellikle de bu düşman, öldürülmemin bir numaralı şüphelisinin olay gecesi nerede olduğu bilgisine sahipken bu daha da önemliydi.

1

CİMRİ AĞAÇ

Salı sabahı Emma, Tucson'ın tepelerine kurulmuş Hollier Lisesi'nin otoparkına girdi. Okulun manzarası kimisi çiçekli, kimisi dikenli yüzlerce kaktüsten oluşuyordu. Arka taraftaysa kırmızı, heybetli dağlar uzanıyordu. Otopark öğrenci kaynıyordu. Hoparlörlerinden eski bir Dave Matthews şarkısı yükselen, sporcularla dolu bir cip yanından geçti. Bir örnek deri mont giymiş bir grup güzel kız, üstü açılan *vintage* bir arabanın yanında dudaklarına parlatıcı sürmekle meşguldü. Okul otobüsleri poflayarak köşeyi dönerken koşu takımı sabah antrenmanlarını bitirmeden önceki son turu koşmaya başladı. İğneli çalılıkların arkasına saklanmış bir grup çocuk da içtikleri sigaraları gizlemeye çalışıyordu.

Emma arabadan inerken mini etek giymiş iki kız, Thayer hakkında dedikodu yaparak yanından yürüyüp gitti. Bugün

Thayer'ın okula dönüşünün ilk günüydü. Kayboluşu hakkındaki söylentiler haftalardır etrafta dolanıyordu. Hapse girdiğini, büyük bir Hollywood filmi üzerinde çalıştığını, cinsiyet değiştirdiğini söyleyenler vardı. Bunlardan yalnızca biri doğruydu: Mercer'ların evine izinsiz girmesi ve tutuklanmaya direnmesi nedenleriyle geçen hafta birkaç günlüğüne hapse atılmıştı.

Emma yan tarafında bir kapının kapandığını duydu. Sutton'ın en iyi arkadaşlarından ikisi, Madeline ile Charlotte siyah bir SUV'den indiler. Dümdüz, siyah saçları ve kalp şeklinde bir yüzü olan Madeline yüksek topuklu çizmeler giymişti ve dar kesim kot pantolonu tam da dansçı vücuduna göre dikilmiş gibiydi. El bileğinin iç kısmında kırmızı bir gül tomurcuğu dövmesi vardı ve iPhone'unun arkasına KUĞU GÖLÜ MAFYASI yazan bir çıkarma yapıştırmıştı. Emma hâlâ bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Azıcık tombul olan Charlotte'un ise kremsi, çok güzel bir teni ve gür, kızıl saçları vardı. Üstünde markanın devasa baş harfleri bulunan Louis Vuitton çantasını omzuna asmıştı. O sırada yanlarındaki park yerine beyaz bir SUV geldi. Birbirlerine benzeyen tek tarafları sarı saçları ve mavi gözleri olan Twitter İkizleri Lilianna ve Gabriella bu araçtan apar topar indiler. *Yalan Oyunu tüm üyeleri hazır ve nazır*, diye aklından geçirdi Emma, Sutton'ın şaka çetesini düşünerek. Eh, neredeyse tüm üyeleri oradaydı. Laurel o sabah Emma'nın okula götürme teklifini reddetmiş ve "başka ayarlamalar yaptığını" söylemişti.

Lili, siyah *stiletto*larını takırdatarak Emma'nın yanına geldi. "Yönetim bu park yerlerini bize kalıcı olarak rezerve etmeli," diye şakıdı, elini zincir baklasına benzeyen kolyesine koyarak. Lili ve Gabby daha birkaç hafta önce Yalan Oyunu'na resmi olarak kabul edilmişlerdi ve bu yeni statülerini fırsat oldukça dile getiriyorlardı.

"Gözümde canlandırabiliyorum," diye atladı Gabby. "*Gabby için rezerve edilmiştir.* Tabela üzerinde muhteşem görünürdü." Dümdüz sarı saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Açık pembe kaşmir hırkası, şık yeşil polo tişörtü, dar kot pantolonu ve ön kısımlarında fiyonklar olan deri babetleriyle ikizi Lili'nin tam tersiydi Gabby.

Madeline'ın mağara genişliğindeki süet çantasının içindeki telefonu bipledi. Telefonun ekranına bakınca gülümsedi. "Ağabeyim tam bir manyak," dedi mutlulukla gözlerini devirerek. Sonra parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek cevap gönderdi.

"Thayer *nerede*?" Gabby, çocuğun Madeline'ın arabasının arkasında saklandığını düşünürmüş gibi etrafına bakındı.

"Sonra gelecek," dedi Madeline. "Müdire onun ders başlamadan önce kargaşaya neden olmasını istemedi. Mesajda odasında oturmuş, sıkıntıdan Mario Kart oynadığını yazmış." Sırıttı. "Dokuz yaşından beri bu oyunu oynamamıştı."

Uzaktan okulun ilk zilinin sesi geldi. Ders başlamadan önce on dakikaları vardı. "Laurel onunla mı birlikte?" deyiverdi Emma. Bunu sormaya niyeti yoktu aslında ama Laurel başka nerede olabilirdi ki? Bu sabah hiçbir açıklama yapmadan kaybolmuştu.

Madeline hızla kafasını kaldırdı. "Sanmıyorum."

"Emin misin?" diye ısrar etti Emma.

"Bu neden umurunda ki?" Charlotte onu dirseğiyle dürttü. "Senin yeni, seksi bir erkeğin olduğunu sanıyordum."

"Var," dedi Emma. "Ben sadece..."

"Keşke Thayer'dan uzak dursan," diye araya girdi Madeline. "Seni seviyorum Sutton. Ama onun başına çok büyük dertler açtın. Senin yüzünden tekrar kaçmasını istemiyorum."

"Ben Thayer'la *birlikte* olmak istemiyorum ki!" diye karşı geldi Emma dişlerini sıkarak. "Sadece Laurel'ın nerede olduğunu merak ediyorum."

Bense Madeline'a dik dik bakmadan edemiyordum. Ben Thayer'ın başına dert açmamıştım. Asıl Thayer, nereye gittiğini bana söylemeden kaçarak, sonra da Sabino Kanyonu gibi gözden uzak yerlerde buluşmak isteyerek *benim* başıma dert açmıştı. Topallamasının sebebi ben olabilirdim ama ona bir şey yapan ben değildim.

"Pekâlâ, bu muhabbet beni çok baydı." Charlotte kızıl saçlarını omzunun arkasına attı. "Hadi kızlar, bir kahve içmek için ölüyorum. Dün gözüme hiç uyku girmedi neredeyse. Ailem şarkı maratonlarından biri yüzünden bütün gece uyutmadı."

"Latteler benden," dedi Lili, saçındaki bandı düzeltirken.

Charlotte ve Twitter İkizleri, okulun kahve büfesine doğru ilerlemeye başladılar. Emma da onların peşine düştü. Madeline kendisine yetişince Emma onun zeytin dalı uzattığını düşündü. Kızın, onu ağabeyiyle konuşmaktan uzak tutmaya uğraşmasını kişisel olarak algılamamaya çalışıyordu. Madeline sadece ağabeyini korumaya çalışıyordu.

Ön bahçede yürüyüp sola döndüler ve enstrüman çantaları taşıyan birkaç çocuğu, burnunu kitabına gömmüş bir kızı ve çeşmenin yanında öpüşen bir çifti geçerek ilerlediler. İlan panosu, çoğunda birlikte dans eden beyaz siluet şekilli bir çiftin resmi olan Hasat Dansı posterleriyle doluydu. Girişe vardıklarında kapının hemen dışında bir kalabalığın toplandığını fark ettiler. Emma'nın ilk düşüncesi Thayer'ın erken gelmiş olmasıydı ama sonra Charlotte önünde o kadar ani durdu ki Emma az kalsın sırtına çarpıyordu.

"Yok artık," dedi Gabby.

Madeline kaplumbağa kabuğu desenli güneş gözlüğünü başının üstüne ittirdi. "Bu da ne böyle?"

Okulun önüne bir sıra mesquite ağacı dizilmişti. Dikenli dallarına gümüş rengi şeritler dolanmıştı ve daha küçük dallarında dantelli sutyenler ve şişirilmiş prezervatifler asılıydı. Penis şekilli balonlar, spreyle siyaha boyanmış ağaç gövdelerinin etrafına uçuşuyordu. Tepelerineyse, üstünde ÖNÜMÜZDE EĞİLİN VE BİZE TAPININ, SÜRTÜKLER yazan bir pankart asılmıştı. Müstehcen Noel ağaçlarına ya da Vegas'ta düzenlenen bir bekârlığa veda partisinin dekoruna benziyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi ikinci sınıfa giden, siyah saçlı tenis takımı üyesi Clara Hewitt, kahverengi gözlerini kocaman açarak.

"Onlar yapmış olmalı," diye fısıldadı kılıksız sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, sırık gibi boyu olan ve üçüncü sınıfa giden bir kız.

Tüm gözler Emma'ya ve Sutton'ın arkadaşlarına döndü. Emma bahçede etrafına bakınınca tanıdığı pek çok yüz

olduğunu gördü ama tanımadığı kişiler de çok fazlaydı. Sutton'ın eski erkek arkadaşı Garrett Austin, Emma'ya tiksintiyle bakmakta olan kız kardeşi Louisa'yla birlikte dikiliyordu. Çömlekçilik dersinden sınıf arkadaşı Lori ise Emma'ya hayranlık ve saygıyla bakıyordu. Grafitiyi okumakta olan Nisha kiraz rengi dudaklarını büzmüştü. Emma onunla göz göze geldi ama kız hemen kafasını çevirdi.

Lili hışımla arkasına dönüp Emma, Madeline ve Charlotte'a baktı. Yüzünde acı vardı. "Şaka yapıp bizi dışarıda mı bıraktınız?"

Charlotte kafasını yavaşça iki yana salladı. "Biz yapmadık bunu."

"Cidden," diye ekledi Madeline çabucak. "Tabii uyurgezerlik ederken yapmadıysam."

"Ah." Lili'nin yüzü parladı. "Eh, o halde..." Gabby'yle birlikte iPhone'larını çıkarıp kargaşaya doğrulttular. "Herkes *Twitpic*'* desin!"

Ama Lili fotoğraf çekemeden önce Madeline telefonunu onun elinden kaptı. "Bu hiç hoş *değil*. Bayat bir vandallıktan ibaret."

Lili eliyle ağzını kapattı; korkmuş gibiydi. "Sizce kim yaptı bunu?"

Madeline kalabalığı inceledi ve birden gözleri kocaman açıldı. "Orada," diye tısladı, aydınlatma direğinin yanındaki bir şeye kafasıyla işaret ederek.

Emma onun bakışlarını takip etti. Sırtlarını ağaçlara çevirmiş dört kişilik bir kız grubu orada bir arada dikiliyordu.

* *Twitter'a fotoğraf yükleme uygulamalarından biri. (ç.n.)*

Hepsi koyu renkli dar kot pantolon ve Converse ayakkabı giymiş, saçlarını alışılmadık şekillerde kestirmişti. Uçları boyalı sarı saçları olan kızın yüzündeki sert, otoriter bakışa bakınca Emma onun grubun lideri olduğunu tahmin etti. Hepsi de etraflarına tatmin olmuş gibi bir hava yayıyordu.

"*Yok* artık," diye fısıldadı Charlotte.

"Neredeyse eminim," diye mırıldandı Madeline. "Onlar yapmış olmalı."

Gabby telefonuyla kızların yüzlerini yakınlaştırdı. Boyalı saçlı kız yakından çok daha fena ve sert görünüyordu. "*Sürtükler.*"

"Kim bunlar?" diye sordu Emma, Sutton'ın cevabı biliyor olup olmadığını umursamayarak.

Cevabı ben de bilmiyordum. Kızlar küçük görünüyorlardı, birinci sınıfa gidiyor gibiydiler. Yani onlarla hiç tanışmamıştım. Ben okulun ilk gününden önce hayatımı kaybetmiştim ve öncesinde de ortaokul çocuklarıyla dost olacak biri değildim.

"Ariane Richards, Coco Tremont, Bethany Ramirez ve Joanna Chen," dedi Madeline. "Dans dersimdeki ikinci sınıflardan biri bana onlardan bahsetmişti. Saguaro Ortaokulu'nda aynı bizim gibilermiş. Ama şakaları çok bayat. Okul maskotunu çalmak, okuldaki kızların dolaplarına rujlarla haklarında kötü şeyler yazmak, silinebilen tahta kalemlerini keçeli kalemle değiştirmek gibi."

"Ne kadar ezikçe," dedi Charlotte, esnemesini bastırarak.

"Bundan sonra bu grup Sinsi Dörtlü olarak anılacak," dedi Lili dramatik bir sesle, telefonunun ekranına tıklarken. "Merak etme Mads, atacağım tweet onlara hadlerini bildirecek."

"Aynen, kimin kim karşısında eğileceğini yakında göreceğiz," dedi Charlotte sertçe, kare çenesini sıkarak.

Sinsi Dörtlü, Okul Mülkiyetine Zarar Verdi, diye manşet yazdı Emma içinden, gözlerini sürtük iç çamaşırlarında dolaştırarak. Bu manzara, üvey kardeşi Travis'in otuz altı saatlik içki maratonundan eve döndüğünde kolunda olan köpek balığı dövmesinden bile daha kötüydü.

"Vay canına," dedi tanıdık bir ses. Emma döndüğünde Laurel'ın arkalarından yaklaştığını gördü. Mavi pamuklu elbisesi rüzgârda uçuşuyor, sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. Ağzını o kadar açmıştı ki Emma onun azı dişlerini görebiliyordu. "Bu çılgınca."

O anda okulun kapıları hızla açıldı ve okul müdiresi Bayan Ambrose hışımla bahçeye çıktı.

Öğrenciler yolundan çekilince kadın direkt olarak Emma ve diğerlerine yöneldi. Emma onun yaklaşmasını çaresizce izledi. Müdirenin yüzü asılmıştı ve gözlerindeki bakış, *"Sınırı fazla aştınız kızlar,"* diyordu.

Emma en iyi Sutton Mercer gülümsemesini takındı. "Merhaba, Bayan Ambrose," dedi tatlı bir sesle. "Birilerinin böyle bir şey yapmasına inanabiliyor musunuz?"

Kadın onu duymazdan gelip bir eliyle Emma'nın, diğer eliyle de Laurel'ın kolunu kavradı. "Bir dakika!" diye bağırdı Laurel. "Bunu biz yapmadık!"

Bağırışları güvenlik görevlilerinin yere vuran ayak sesleri tarafından bastırıldı. Kaslı adamlardan biri kıvrak hareketlerle Charlotte ile Madeline'ı tutarken diğeri de Twitter İkizleri'ni tuttu.

"Anlamıyorsunuz!" dedi Madeline zayıf bir sesle.

"Tuzak kuruldu bize!" diye karşı geldi Charlotte.

Bayan Ambrose gözlerini devirdi. "Bunu *her defasında* söylüyorsunuz kızlar. Şimdi bizimle geliyorsunuz."

Müdire onu kapıya doğru çekiştirirken Emma bacaklarının kendiliğinden hareket ettiğini hissetti. Kalabalık görüş alanını kapatmadan hemen önce arkasına baktığında dört birinci sınıf öğrencisinin yüzlerinde kocaman, neşeli "paçayı kurtardık" sırıtışlarıyla onlara baktığını gördü. Kızlar muhtemelen okulu işaretlemek istemiş, ama asıl hasarı Yalan Oyunu üyelerine vermişlerdi.

Sinsi Dörtlü adı çok yakıştı, diye düşündüm öfkeyle. Bu sürtükler kesinlikle alaşağı edilmeliydi.

5

SİNSİ DÖRTLÜ

Bayan Ambrose'un ofisi şekerli çörek ve eski, küflü kitap kokuyordu. Duvarlarda ucuz çerçeveli fotoğraflar, buzulların üzerinde süzülen kartal resimleri, banal motivasyon posterleri ve Arizona State Üniversitesi master diploması asılıydı. Ceviz ağacından masanın üzerinde, gelecek cuma Sedona'da yapılacak bir eğitim konferansının kitapçığı ve birkaç disiplin dosyasıyla kırmızı bir zımba duruyordu. Müdirenin ergonomik sandalyesi geriye itilmişti. Kadın odadan birkaç saniyeliğine çıkıp Emma ve diğerlerini yalnız bırakmıştı.

Kartal posterleri gözümde minik bir anının canlanmasına neden oldu. Burada çok fazla zaman geçirdiğime şüphe yoktu. Ancak diğer arkadaşlarım –özellikle Laurel ve Twitter İkizleri– fena paniklemiş görünüyorlardı. Emma'nın yanında oturmakta olan Charlotte bacağını duvarda asılı saatin tik

taklarıyla eş zamanlı sallıyordu. Masaya bakan uzun arkalıklı sandalyelerde oturan Madeline ile Laurel tırnaklarına bakmakla meşguldü. Tek kişilik koltuğa sığışmış Twitter İkizleri, insan yin-yang sembolü gibi görünüyorlardı.

Lili uzunca bir iç geçirdi ve dramatik bir tavırla öne eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı. "İçine nefes verebileceğim kâğıt torbanız falan var mı?"

"Sakin ol," dedi Madeline gözlerini devirerek. Porselene benzeyen yüzünde taştan bir maske var gibiydi.

"Sen nasıl sakin olabiliyorsun?" Gabby polo tişörtündeki kırışıklığı düzeltti. "Yemin ediyorum, bu durum Ivy Ligi* hayallerime set çekerse ne yaparım bilemiyorum."

"Gabs, Ivy Ligi hayallerine set çekecek olan senin *notların*," dedi Charlotte sertçe. "Bize ceza verecek değiller. Bir şey *yapmadık* ki."

"Ama yaptığınızı sanıyorlar," diye inledi Lili.

Charlotte ona soğuk, hesaplı bir bakış attı. "Yalan Oyunu'na girmeyi siz istediniz. Bunun da sonucu bu işte."

"Üyeliğinizi iptal etmemizi ister misiniz?" diye sordu Madeline.

Gabby hızlıca ağzını açtı. Ama o bir şey diyemeden önce Bayan Ambrose hamurumsu suratını buruşturmuş halde içeri girdi. Tuhaftı ama kadının suratı bir beyzbol eldivenine benziyordu. Gözleri yaşlı, çürük ağaçların rengindeydi. Cildi büzülmüş, yıpranmıştı. Donuk sarı saçlarını seksenler tarzı, kabarık model yapmıştı; zaten muhtemelen en son o yıllarda kuaföre gitmişti.

* *Amerika'nın en prestijli sekiz üniversitesine verilen ad. (ç.n.)*

Müdire kendisini koltuğuna bıraktı ve kızlara baktı. "Siz kızlar son dört yılı okulun altını üstüne getirerek geçirdiniz. Buna şu anda son vereceğim." Dikkatini Emma'ya verip dudaklarını aç bir şekilde yaladı.

Sutton Mercer'ı ele geçirmek için ölüyor gibi görünüyordu. O tren çoktan kaçtı, diye düşündüm üzgünce.

"Bayan Ambrose, bunu biz yapmadık," dedi Emma hemen.

"Birinci sınıflardaki o sürtükler yaptı!" diye bağırdı Lili.

Bayan Ambrose hışımla ona döndü. "Dilinize dikkat edin Bayan Fiorello."

"Bayan Ambrose," diye başladı Madeline. "Lilianna'nın demeye çalıştığı şey..."

Kadın tombul elini kaldırdı. "*Benim* demeye çalıştığım şey de şu ki sizin yaptığınızı biliyorum ve güvenlik kameraları da bunu gösterecek."

Emma arkasına yaslandı. "Ne kamerası?" diye kafa tuttu kadına. Hollier bir devlet okuluydu. Güvenlik görevlisi için bile çok az bütçeleri varken güvenlik sistemi yaptıramazlardı.

Bayan Ambrose'un çelik gibi yüzündeki ifade hafifçe sarsıldı; Emma'nın blöfünü anlamasını beklemiyormuş gibiydi.

Emma baskıya devam etti. "Kameralarınız olsaydı bizim bir şey yapmadığımızı bilirdiniz." Ayrıca kameralar *gerçekten* olsaydı Yalan Oyunu üyeleri bundan çok daha önce ceza alırdı. Laurel'ın bilgisayarında gördüğü onca şaka videosu aklına gelmişti. Bu şakalardan birkaçı okul kampüsünde gerçekleşmişti; bir tanesinde okuldaki Amerikan bayrağını direğinde ters çevirmişlerdi.

Müdire dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne olursa olsun, elime kanıt geçtiği anda hepinizi okuldan atacağım."

"Eh, biz de bu kanıtı sabırsızlıkla bekliyor olacağız. Ama bulamayacaksınız çünkü biz bir şey yapmadık," diye cevabı yapıştırdı Emma, ayağa kalkarak. "Hepsi bu kadarsa biz ilk derse geç kalmayalım."

Diğerleri de hemen yerlerinden kalkıp Emma'nın peşine düştüler. "Bayan Mercer!" diye seslendi Bayan Ambrose arkasından, ama kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor olduğu halde Emma yürümeye devam etti. Sutton'ın da böyle yapacağını düşünüyordu. Hem arkadaşlarına, onların korkusuz lideri olduğunu göstermek için bulunmaz bir fırsattı bu.

Emma'nın cesaretinden etkilendiğimi itiraf etmeliydim. Gün geçtikçe bana daha çok benziyordu.

Öğle yemeği vaktinde Emma, kafeteryanın hemen dışındaki küçük, kırmızı tuğla döşeli verandaya oturup Sutton'ın arkadaşlarını beklemeye başladı. Burada sadece son sınıflar ve üçüncü sınıftakilerden seçilmiş birkaç kişi oturabiliyordu ve hava sıcaklığı düşmüş olsa da mekânın müdavimleri yine yerlerindeydi. Köşe masada oturan futbol takımı sandviçlerini yemeye başlamıştı bile. Garrett kafasını kalecinin kafasının üzerinden uzatarak gizlemeye çalışmadan ona bakınca Emma kendisini geri çekip kafasını çevirdi.

Sutton'ın on sekizinci doğum gününde ona bedenini teklif ettiğinden ve Emma tarafından reddedildiğinden beri Garrett'ın ona garezi vardı. Okula dönüş balosunda da Emma'yı

malzeme dolabında sıkıştırıp Ethan –ve Thayer'la geçmişi– hakkında yüzleşmek istemişti. Garrett'ın Sutton'a herhangi bir zarar verdiğine dair kanıt yoktu ama Emma onu da şüpheli listesinde tutuyordu. Sutton'ın başından beri Thayer'la gizli bir ilişkisi olduğunu biliyorsa bu sebeple intikam almak istemiş olabilirdi.

Bunu ben de düşünmüştüm. Garrett tam bir iyilik timsaliydi ve beni öldürecek cesarete sahip olduğunu sanmıyordum ama şu noktada *herkesi* şüpheli olarak görebilirdim.

"Yalnız mı yiyorsun?" dedi bir ses. Emma kafasını kaldırdığında Charlotte'un, dumanı tüten dört içeceğin bulunduğu karton bir tepsiyle tepesinde dikildiğini gördü. Kokuyu içine çekti. İçecekler sıcak çikolata gibi kokuyordu. Sutton ve arkadaşlarının içtiği litrelerce kahveden sonra bu hoş bir değişiklikti.

"Artık yalnız değilim," dedi Emma, Almanca ders kitabını kenara iterek.

Charlotte oturup kırmızı buklelerini omzunun arkasına attı. "Twitter İkizleri'nin ceza aldığını duydun mu?"

"Şaka yüzünden mi?"

Charlotte gözlerini devirdi. "Yok. Derste *tweet* atarken yakalanmışlar. Babalarının avukatına falan yazıyorlarmış sanırım."

Emma burnundan alaycı bir nefes verdi. "Biraz olsun sakinleşmeleri gerekiyordu zaten."

Bahçenin diğer tarafından bir cıyaklama yükseldi. Tayt ve Tory Burch babet giymiş tombul bir kız bir şeye işaret ediyordu. "Bu Thayer Vega!"

Bahçeye anında bir sessizlik çöktü. Charlotte tam sıcak çikolatasını dudaklarına götürürken donakaldı. Emma oturduğu yerde öne kaydı. Gerçekten de Thayer, peşinde Laurel ve Madeline ile kapıda görünmüştü. Siyah, dağınık saçları gözlerine düşmüştü ve üstünde North Face marka şişme bir yelek ve kadife fitilli pantolon vardı. Bahçede büyük bir özgüvenle ya da en azından topal birinin gösterebildiği kadar özgüvenle ilerliyordu.

Bana göre topallaması onu daha da seksi gösteriyordu; kırılgan, fani görünüyordu. Sonra bakışlarım Laurel'a kaydı. Salık bıraktığı bal sarısı saçlarını savurarak Thayer'a cilveyle gülümsüyordu. Thayer da ona sevgiyle bakıyordu. *Hayır*, diye düşündüm. Bu tam *benlik* bir girişti. Thayer yalnızca *bana* bu şekilde bakmalıydı.

Kızlar futbol takımının kaptanı sessizliği bozdu. "Hasat Dansı kralı Thayer Vega olsun!" diye bağırdı. Diğerleri de neşeyle bağırıştılar.

Thayer utançla öksürdü, sonra tepsisini Emma'nınkinin yanına koydu. Emma şaşkınlıkla ona baktı. Thayer neden futbolcularla oturmuyordu? Omzunun üstünden Garrett'ın masasına baktı ama çocukların hiçbiri Thayer'a bakmıyordu. Garrett için dayanışma mı yapıyorlardı acaba?

Thayer onun aklından geçeni okumuş gibi kafasıyla futbolcuların masasını işaret etti. "Görünüşe göre artık tekme atamayacağım için onlara faydalı değilim."

Oturduğu yerde ona bakmak için dönerken Emma onun naneli şampuanının kokusunu aldı. Güneş gözlerine vurmuş, renklerini altına çalan kahverengiye dönüştürmüştü. Emma altdudağını oynattı. "İlk günün nasıl geçiyor?"

"Eh, eski futbol arkadaşlarımı bir kenara bırakırsak hiç bu kadar popüler olduğumu hatırlamıyorum," dedi sırıtarak. "Belki de daha sık kaybolmalıyım."

Madeline, ağabeyinin yanına oturup ona vurdu. "Bunun şakasını bile yapma!" Sonra Emma'ya bakıp, *sana söylediğim şeyi unutma*, der gibi gözlerini kıstı.

Emma üzerinde başka birinin daha gözlerini hissedebiliyordu: Laurel'ın. Sutton'ın kardeşi ateş saçan gözlerle bir Emma'ya bir de Emma ile Thayer'ın parmaklarına bakıyordu. Emma parmaklarının neredeyse birbirine değdiğini fark etmemişti. Hemen sıcak çikolata bardağını alıp Thayer'dan biraz uzaklaştı.

"*Erkek arkadaşın* nerede Sutton?" dedi Laurel imalı şekilde.

"Annesini doktora götürdü," dedi Emma soğuk bir sesle. "*Senin* erkek arkadaşın nerede? Ondan resmi olarak ayrıldın mı?"

Laurel cevap vermeden öfkeyle havucunu ısırdı. Masada oturan diğerleri de rahatsızca kıpırdandılar. Sonunda Charlotte boğazını temizledi. "Eee, siz ikiniz babanızın doğum günü partisi için heyecanlı mısınız?"

Sonra Madeline babasının birkaç yıl önceki felaket doğum günü partisini anlatmaya başladı. Ama sonuna varmadan kapıların üzerindeki hoparlörlerden cızırtılı bir ses yükseldi.

"Merhaba, Hollier öğrencileri," dedi pürüzlü ses. "Müdire Ambrose konuşuyor. Önümüzdeki cuma yapılacak Hasat Dansı'yla alakalı bir duyurum var."

Verandadaki öğrenciler kafalarını kaldırıp muhabbeti kestiler.

"Okul mülküne verilen zarardan ötürü," diye devam etti Bayan Ambrose. "Üzgünüm ki dansı iptal ettik. Yapılanlardan sorumlu olan kişiler ortaya çıkmadığı sürece nihai kararımız budur."

Herkes aynı anda keskin birer nefes aldı. Kızlar inledi. Futbol masası öfkeden deliye dönmüş görünüyordu. Kızın biri ağlamaya başladı. Emma midesinin altüst olduğunu hissetti. Ethan'ın ona dansa gitmeyi teklif ettiği anı, onu takım elbiseyle görme hayalinin kendisini nasıl heyecanlandırdığını düşündü.

"Kamera olmadığını söylemiştim size," dedi masadakilere, yenilgiye uğramış gibi bir ses tonuyla.

"*Kahretsin*," dedi Madeline kısık sesle.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi Laurel pürüzlü bir sesle. O sırada tüm kafalar Emma, Charlotte, Madeline ve Laurel'a dönmüştü. Ve hiç de dostane görünmüyorlardı. *Buna nasıl cüret edersiniz*, der gibiydi hepsi de. Yalan Oyunu grubunun yanındaki masada oturan kızlar sanki salgından kaçıyormuş gibi aynı anda kalkıp gittiler.

Ardından ponpon hışırtıları yükseldi ve üç amigo kız masaya gelip dik dik Emma ve arkadaşlarına baktı. "*Her şeyi* berbat ettiğiniz için teşekkürler," dedi en uzun olanı sertçe. Sonra saçlarını omzunun arkasına atıp uzaklaştı.

Charlotte oturduğu yere yığıldı. "Şişmanlar kampındaki en zayıf kız olduğumdan beri bu kadar dışlanmamıştım."

Laurel, Madeline'ı dürttü. "O kızlardan bazıları senin dans sınıfında değil mi? Onlara gerçeği anlat!"

Ama Madeline'ın bakışları başka bir yerdeydi. Emma arkasına döndüğünde kafeteryadaki Sinsi Dörtlü'nün sanki cinayet suçundan paçayı sıyırmışçasına pis pis güldüklerini ve diyet kola kutularını birbirine vurduklarını gördü. Emma onlara en kötü bakışını atmaya çalıştı ancak kızlar hiç etkilenmemiş gibi ona bakmaya devam ettiler.

Bu sürtüklerim cesaretine ben de inanamıyordum. Saygı denen şey nereye kaybolmuştu?

"Onları yakalamalıyız," diye mırıldandı Emma.

"Nasıl?" Madeline, Hogan çantasının üzerinden uzanıp ümitle Emma'ya baktı.

"Şey," dedi Emma, Sutton'ın düşünebileceği bir şey bulmak için zihnini çalıştırırken. "Başka bir şakayla."

"Böylece benim gitme vaktim gelir," dedi Thayer kısık sesle. Sonra çantasını omzuna astı ve verandada ilerledi.

Emma bir anda gergin hissetti. Yalan Oyunu şakaları son zamanlarda kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bazıları -Gabby'nin çölde kaybolması gibi- aşırı tehlike içeriyordu. "Ve bu... *hoş* bir şaka olsa?"

Laurel burnunu kırıştırdı. "Neden onlara hoş davranalım ki?"

Emma'nın kafasında bir fikir belirmeye başlamıştı. "Dinleyin. Önümüzdeki cuma *kendi* dans partimizi verelim ve konuk listesini kısa tutalım." Kafeteryadaki kızlara bir bakış attı. "Özellikle de birinci sınıflardan belirli dört kişiyi çağırmayalım. Çaktınız mı?"

Charlotte heyecanlı bir ses çıkardı. "Bayıldım bu fikre!"

"*Zekice*!" diye bağırdı Madeline. "Bu herkesin bizi tekrar sevmesini sağlar. *Ayrıca* yanmamıza neden olan kızlar dışlanmış olur."

Bu fikre benim de bayıldığımı itiraf etmeliydim. İkizimin bunu düşünmesi beni oldukça etkilemişti. Hem özellikle birisini hedef alan bir şaka yapmayacağımız için de memnundum. Yeni bakış açım sayesinde eskiden arkadaşlarımla birlikte insanlara ve birbirimize davranış şeklimizin hiç de iyi olmadığını görebiliyordum. Ölmeden önce Emma hayatıma girmiş olsaydı her şey farklı olur muydu acaba? *Ben* farklı olur muydum? İkizim benim daha iyi, daha nazik tarafımı ortaya çıkarır mıydı? Yoksa benim yanımda olmak onu da ben kadar kötü birine mi dönüştürürdü?

Charlotte saçlarını omzunun arkasına savurdu. "Şimdi bir şaka planlama toplantısı düzenlemek lazım. Kaplıcaya gidelim mi?"

"Mükemmel olur," dedi Madeline, öğle arasının bittiğini işaret eden zil çalarken. "Yarın gece olsun mu?"

"Olsun." Emma kitaplarını toplayıp Sutton'ın deri çantasına doldurdu. Tam masadan kalkacaktı ki Sinsi Dörtlü'yü tekrar fark etti. Direkt olarak ona bakıyor, avına odaklanmış şahinler gibi her hareketini izliyorlardı.

İkizimin dikkatli olması gerekiyordu. Ateşle oynamaya başladığında herkes yakıcı olabilirdi. Bir birinci sınıf öğrencisi bile.

6

KANIT DOLABI

Öğleden sonra güneş üzerlerine vururken Hollier tenis takımı antrenman öncesi ısınma hareketlerini yapmaya başladılar. Herkes kendi yoga pozisyonlarını yaparak çalışıyordu. Clara, aşağı bakan köpek duruşunda eğilmişken, Charlotte bacağını arkaya atarak üst bacak kaslarını geriyordu. Herkesten birkaç metre uzakta duran Laurel ayak bileğine yapışkan sporcu bandı yapıştırmakla meşguldü. Düşüncelere gömülmüş gibiydi; muhtemelen Thayer'ı düşünüyordu.

Normalde antrenmanda telefona izin olmasa da Emma, Sutton'ın iPhone'unu çıkarmış, Ethan'ın son gönderdiği mesaja bakıyordu. DANS OLMAYACAĞI İÇİN MORALİM BOZULDU, yazmıştı.

BOZMA MORALİNİ, diye cevap attı Emma. ARKADAŞLARIMLA BİR PLANIMIZ VAR.

DİKKATLİ OL! diye uyardı Ethan. BAŞINI DAHA FAZLA BELAYA SOKMAYI MI İSTİYORSUN?

HARİKA BİR ŞEY OLACAK, yazdı Emma hızla. SÖZ VERİYORUM. BU ARADA, BU AKŞAMKİ MAÇA GELECEKSİN DEĞİL Mİ? Rakip okulları Wheeler'da, Bölge Finalleri'ndeki yerlerini garantileyecek maç yapılacaktı. Sutton olarak Emma'nın orada bulunması bekleniyordu. Sutton'ın erkek arkadaşı olarak Ethan'ın da gitmesi gerekirdi tabii.

SANIRIM, dedi Ethan. Emma onun tereddüdünü telefondan bile hissedebiliyordu. İLK FUTBOL MAÇIM OLACAK... ÜSTELİK SONUNCU SINIFTAYIM. HAH HA.

KENDİNİ DAHA İYİ HİSSETMENİ SAĞLAYACAKSA BUNUN BENİM DE İLK MAÇIM OLACAĞINI SÖYLEYEBİLİRİM, dedi Emma. AKŞAM 7'DE ALIRIM SENİ.

"Ethan'la mı mesajlaşıyorsun?" diye takıldı Charlotte ona, yanına gidip banka oturarak.

Emma düşünmeden telefonun ekranını kapattı. "Nereden anladın?"

"Çünkü yüzünde kocaman, ahmak bir kara sevda bakışı var." Charlotte onu dürttü. "Dans iptal edilmeden önce Ethan'ın Hasat Dansı krallığı için aday gösterileceği söylentisi dolaşıyordu."

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Cidden mi?"

"O kadar şaşırma. Çocuk seninle çıkıyor. Tabii ki de aday gösterilecekti." Charlotte at kuyruğunu ikiye ayırıp sıktı.

"Hazır mısınız Hollier kadınları?" diye gümbürdedi o sırada yüksek bir ses.

Herkes dönünce, parlak lacivert Umbro ayakkabılarını ve beyaz yakalı Hollier tenis tişörtünü giymiş Koç Maggie'nin kortların kenarında elleri kalçasında durduğunu gördü. Kızlardan birkaçı sırıttı. Koç Maggie onlara hep "Hollier kadınları" ya da "Hollier'ın kadınları" diye seslenirdi. Bir keresinde "raketin kadınları" demişti.

"Bugünkü antrenman saf azimle alakalı olacak," diye devam etti Maggie, kenarda volta atarak. "Sizleri yeteneklerinizin eşit seviyede olduğu kişilerle eşleştireceğim. Eş takım kaptanlarımız Nisha ve Sutton ile başlayalım." Alkış bekler gibi dramatik bir duraksama yaptı. Kimse alkışlamayınca da iki tüylü tenis topunu Nisha'ya fırlattı.

"Altı numaralı kort, hanımlar," dedi, takımın oturduğu yerden en uzaktaki korta işaret ederek.

Charlotte, Emma'ya anlayışlı bir bakış attı. Normalde Nisha'yla eşleşmek Sutton'ın pek de hoşlanacağı bir şey değildi.

Emma omuz silkti. "Fena biri değil," diye mırıldandı.

Charlotte şaşkın görünse de bir şey demedi.

Birlikte korta doğru yürürlerken Nisha, Emma'ya yandan bakışlar atıyordu. Rakip moduna geri mi dönecekler, yoksa önceki gece yaptıkları barış devam mı edecek merak ediyor gibiydi.

Emma onu rahatlatmayı umarak kıza gülümsedi. "Önce biraz daha gerinme yapsak?" dedi. "Dün geceden sonra hâlâ sancılarım var."

Nisha rahat bir nefes verdi. "Benim de."

Arkalarından ayak sesleri yükseldi ve saha çevresinde ısınma turları atmakta olan futbol takımı yanlarından hızla geçti. "Selam, Nisha," diye seslendi Garrett.

"Selam," dedi Nisha kısık sesle, el sallayarak.

Sonra Garrett, onun yanında duran Emma'yı fark etti ve yüzünü ekşitti.

Rahatsızlık verici bir duraksama oldu, sonra kızlar birkaç saniye sessizce yürüdüler. "Garrett'la hâlâ görüşüyorsun yani?" diye sordu Emma mümkün olduğunca dostane bir sesle. Nisha'nın dün gece bu soruyu geçiştirdiği aklına gelmişti.

Nisha koyu mor tişörtünün askısını düzeltti. "Onunla hiç görüştük sayılmaz aslında," dedi. "Sana nispet olsun diye benimle birlikte görünüyordu."

Sonra Emma dün gece ona sormak istediği asıl soruyu hatırladı. "Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

Nisha elini pileleri düzgünce ütülenmiş beyaz şortunun kalça kısmına koyup bekledi.

Emma güçlükle yutkundu. "Kardeşimin senin şu okula dönüş pijama partinde tüm gece evde olduğundan emin misin?"

Nisha'nın gözleri sağa sola oynadı. "Neden sordun?"

"Onun başka bir yere gidip bana yalan söylediğini düşünüyorum da. Kardeş meseleleri işte," dedi Emma detay vermeden. "Başına dert falan açmayacağım. Ama bir şey hatırlarsan lütfen bana söyle, olur mu?"

Nisha'nın alnında birkaç damla ter belirdi. Sonunda kız bir nefes verdi. "Sanırım *tüm* gece nerede olduğundan yüzde yüz emin değilim."

Emma'nın kalbi gümledi. "Sabah uyandığında evde miydi peki?"

Nisha yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Eh, hayır."

"Kahvaltıya falan katıldı mı?" diye sordu Emma, raketini sıkıca tutarak.

Kız bir omzunu kaldırıp indirdi.

"Yani bütün gece evde *yoktu*," dedi Emma. "Ama daha önce evde olduğunu söylemiştin."

Nisha'nın gözleri alevlendi. "Tanrım, Sutton. Seni kızdırmaya çalışıyordum, tamam mı? Laurel'a benimle takılmamasını söylediğin için kızmıştım. Onun, senin arkandan iş çevirip benimle takıldığını öğrenmeni istedim."

Emma onu neredeyse hiç duymuyordu. Geriye doğru adım atıp bir numaralı kortta Charlotte'la oynayan Laurel'a baktı. Kız topu havaya fırlattı ve Charlotte'un hazır haldeki raketine doğru savurdu. Ardından da normal, sıradan bir genç kızmış gibi zafer dansı yaptı. Ama Nisha az önce Emma'nın şüphesini doğrulamıştı. Laurel o gece pijama partisine geri dönmemişti. Emma birden ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti ve öne eğilip pişmiş kilden zemine baktı.

"Hey, sen iyi misin?" Nisha'nın gölgesi üstüne düşmüştü. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Şey, benim... su içmem lazım," diye kekeledi Emma. "Hemen dönerim."

Rahat görünmek için elinden geleni yaparak okula doğru gitti, kızların soyunma odasının çiftli kapısını itip içeri girdi. Plastik ve küflü ekmek kokusu midesini bulandırmıştı. Dolapların arasındaki ahşap banka yarım çikolatalı kurabiye

sıkışmış halde duruyordu. Kabinleri kontrol edip boş olduklarını görünce rahatladı. Sonra kapağında yıldızlar, altın folyodan tenis raketleri olan ve baloncuklu mor harflerle Laurel yazan dolabı buldu. Kilide elini koyup sıfıra ayarladı. *Bir şey bulmalıyım*, diye düşündü telaşla, *herhangi bir şey yeter.*

Ben de nefesimi tuttum. Bu çok tehlikeliydi. Ne yaptığını bildiğini umuyordum.

Emma spor ayakkabısının burnuyla dolabın alt kısmına vurdu. Henderson'daki eski okullarındayken arkadaşı Alex ona kilidi sıfıra ayarlayıp kapağı tekmelerse dolabın açılacağını söylemişti. Dolap çatırdadı ve açıldı. Başarmıştı.

Alt kısma kalın bir kimya ders kitabıyla birlikte birkaç defter yerleştirilmişti. Üst rafta kavun kokulu bir deodorant duruyordu. Emma kızın kahverengi deri çantasını metal kancadan çekip bir çocuğun Noel hediyesini açması gibi açtı. Laurel'ın, pembe kılıfında güvenle duran iPhone'u, birkaç sakız ambalajı ve kalemle birlikte çantanın yan cebindeydi. Emma çantayı dolaba koyup biri gelirse diye kapağı kapattı. İhtiyacı olan son şey birilerinin Laurel'a, kardeşinin eşyalarını karıştırdığını söylemesiydi.

Sonra titreyen parmaklarıyla mesaj kutusunda dolaşmaya başladı ve son mesajdan bir ay önce atılmış mesajlara kadar hepsini inceledi. Laurel geçen pazartesi Thayer'a bir mesaj atmıştı: KONUŞTUĞUMUZA SEVİNDİM. Daha önceki saatlerde de KİMSEYE SÖYLEMEMEN GEREK, yazmıştı.

Birkaç NEREDESİN? mesajı dışında Thayer rehabilitasyondayken onunla hiç görüşmemişlerdi. Ama Laurel'ın, Charlotte ile Madeline'a attığı mesajlar bile gizemliydi.

GELEMEDİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM AMA BİR İŞİM ÇIKTI ya da SENİNLE KONUŞMAM GEREK gibi şeyler yazmış, hiç detaya girmemişti. Sanki birilerinin telefonunu karıştıracağını biliyordu.

Emma, Sutton'ın telefonunu çıkarıp mesajların fotoğrafını çekti; daha sonra dikkatli inceleyebilirdi. En sonunda Sutton'ın öldüğü 31 Ağustos tarihine vardı. Laurel o gün birkaç mesaj atmıştı ama sadece bir tanesi Sutton'aydı. Mesaj saati 22.43'tü. Emma mesajı okuyunca boğazının tıkandığını, görüşünün bulanıklaştığını hissetti.

BİR DAHAKİ GÖRÜŞMEMİZDE İŞİN BİTECEK.

Emma elini ağzına kapatarak dolaba yaslandı.

Onun omzunun üstünden ben de yeşil baloncuğun içindeki siyah harfleri tekrar tekrar okudum. Birden ekran aşırı parlak gelmeye, neon ışıltı tüm görüşümü kaplamaya başladı. Zihnimde bir şeyler yer değiştirdi ve kendimi yeni bir anının içinde buldum.

1

ŞIMDI DUYABILIYOR MUSUN?

Toprak yolda U dönüşü yapan Laurel'ın Jetta'sının farları parlıyor. Araba hızla ilerleyerek Thayer'ı benden uzaklaştırırken içimin kıskançlıkla dolduğunu hissediyorum. Erkek arkadaşım ciddi bir şekilde yaralandı ve yanında ben değil, onunla aramızdaki ilişkiyi öğrense çıldıracak olan kız kardeşim var. Onu hastaneye götüren kişi ben olmalıydım, Laurel değil.

Üstümü başımı silkeleyip çalılıkların arasında saklandığım yerden çıkıyorum. Kardeşim geldiğinde, Thayer'la ilişkimizin gizliliğini korumak için çalıların arasına saklandım ama benim olduğum yöne doğru öyle sert baktı ki orada olduğumu anladığı belliydi. Tek umudum sebebini çözememiş olması.

Etrafıma bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Arkamda karanlık bir dağ yükseliyor. Yanımda LÜTFEN YILANLARI

BESLEMEYİN yazan bir tabela var. Sol tarafımdaysa üstünde SABİNO KANYONU TURU SABAH 10, AKŞAM 17 ARASIDIR! CUF CUF CUF CUF! yazılı tabelası olan turist treni duruyor. Kanyonun tozlu, boş otoparkı benden elli metre, Thayer'a arabamın çarptığı yerden birkaç metre uzakta.

Bu gecenin böyle sonlanmasına hâlâ inanamıyorum. Olanlar kafamda bir korku filmi gibi tekrar tekrar oynuyor. Thayer'ı otobüs istasyonundan alıp, küçükken babamın beni kuş izlemeye getirdiği Sabino Kanyonu'na götürürken hissettiğim heyecanı hatırlıyorum. Bilinmeyen biri tarafından takip edilmeye başlayınca Thayer'la birlikte kanyonda koşarken hissettiğim korkuyu yeniden yaşıyorum. Volvo'mun yeri inleterek ilerlemesi ve Thayer'a çarpması gözümde canlanıyor. Göremediğim tek şey direksiyonun arkasındaki kişinin yüzü. Birisi arabamı çalıp bize çarpmak istedi. Bunun kaza olmasının imkânı yok. Ama asıl hedef Thayer mıydı... yoksa ben miydim?

Bir işaret, her şeyin iyi olacağına dair bir mesaj görebilmek için kafamı göğe kaldırıyorum. Ama omurgamdan bir ürperti geçerken biliyorum ki her şey iyi olmayacak. Thayer ciddi yara aldı ve ben hâlâ romantik başlayan bir gecenin nasıl böyle son bulduğuna inanamıyorum.

O sırada uzaklardan gelen bir motor sesi beni düşüncelerimden uyandırıp bu kanyondan bir an önce ayrılmam gerektiğini hatırlatıyor.

Çalılıkların arasından çıkarken kuru yapraklar çatırdayıp küçük kahverengi kuşların uçuşmasına neden oluyor. Kuşlar nereye gideceklerini tartışırmışçasına yumuşak

cıvıldamalarla birbirlerine sesleniyorlar. Telefonumu çıkarıyorum. Thayer'ın başına gelenleri polise anlatamayacak olabilirim –onun beni görmek için Tucson'a geldiğini kimse bilmiyor– ama arabamın çalındığını bildirebilirim. Sadece Dedektif Quinlan'ı göndermemelerini umuyorum. Adam son şakamızdan sonra öyle öfkelendi ki sırf o nedenle bile beni tutuklayabilir.

Tam 911'i tuşlamak üzereyken telefonumun çekmediğini fark ediyorum. Kahretsin. Servis sağlayıcıma lanet okuyorum. Laurel'ı onu almaya gelmesi için aradığında Thayer'ın telefonu çekmişti. Ama tabii ki kanyon benim sinyalimi engelliyor.

Bir bulut hareket edip ayı kapatıyor. Uzakta bir çakal uluyor. Ve durumun gerçekliği o anda kafama dank ediyor. Birisi arabamı çaldı ve şu anda hiçliğin ortasında, kimseye ulaşamayacağım bir yerdeyim.

Nisha'nın evi buraya oldukça yakın, tenis takımındakiler de oradalar. Ama Thayer'a çarpan o delinin hâlâ beni bekliyor olma ihtimali var, otoparka gitmem mümkün değil. Başka bir taraftan, kanyonun etrafından dolanan yoldan gitmem gerek. Yola çıkmaya hazırlanırken rüzgâr uğuldıyor. Patika daralıyor ve kafamın tepesindeki ağaçlar sıklaşıyor. Yol kenarındaki çalılar ayaklarıma tırnak gibi batıp çiziyor, kanımı akıtıyor. Yürümeye devam ediyorum çünkü insanların olduğu bir yere gitmediğim sürece tehlikeden kurtulamayacağımı biliyorum.

Uzaktan bir arabanın lastiklerinin cıyaklama sesi, ardından da bir çarpma sesi geliyor. Kendi etrafımda hızla

dönünce patikaya doğru uzamış bir ağaç köküne takılıyor, düşüşüm sert olmasın diye ellerimi öne uzatıyorum. Çakıl taşları tenime batıp sanki zımparalanmış gibi olmasına neden oluyor. Telefonum cebimden toprağa düşüyor ve ekran bir aramayla aydınlanıyor.

Acıyla hıçkırmak yerine rahatlayarak bağırıyorum. Telefonum çekiyor. Bir arama sonrası bu kâbus bitecek. Ama sonra ekrandaki numarayı fark ediyorum.

Uzun bir nefes verip Laurel'ın aramasını reddediyorum. Şu anda onun öfkesiyle ya da sorularıyla uğraşamam. Bir saniye sonra gelen bir mesajla telefonum titriyor.

BİR DAHAKİ GÖRÜŞMEMİZDE İŞİN BİTECEK.

Abartmayı ne çok seviyorsun kardeşim, *diye düşünerek SİL tuşuna basıyorum.*

8

TEHLİKEYLE BURUN BURUNA

"Ne yapıyorsun?"

Emma hızla kafasını kaldırdı. Koridorun sonunda, buzlu camlardan içeri dolan güneş ışığıyla aydınlanmış halde duran figürü gördüğünde kanının donduğunu hissetti. Laurel'dı bu.

Faydasız kollarımı sallayarak Emma'yı güvenli bir yere çekmek istedim. Ama tek görebildiğim az önce geri gelen anımdı. O karanlık, ürkütücü kanyon. Telefonuma gelen mesaj. O zaman mesajı hiç umursamamıştım; her kardeş gibi Laurel ile ben de muhtemelen yüzlerce kez birbirimizi öldürmekle tehdit etmiş olmalıydık. Ancak şu anki durumuma bakılırsa Laurel o zaman anlık bir öfkeyle mesaj atmamış olabilirdi. Belki de söylediğinde ciddiydi. Thayer'ı hastaneye *bırakıp* beni öldürmek için geri gelmişti belki de.

O dağ çok karanlıktı. Gözlerden uzaktı. Kimse duymadan her şey yapılabilirdi.

Emma kalkıp Laurel'ın ceptelefonunu şortunun cebine soktu ve birileri kıza mesaj atmak için o anı seçmesin diye dua etti; çünkü Laurel'ın mesaj sesi kimsede olmayan bir maymun cıyaklamasıydı. Bir yandan da Sutton'ın telefonunu diğer elinde tutuyordu. "*Sen* ne yapıyorsun?" diye sordu Emma, Sutton'ın atılgan tavrını takınarak.

Laurel'ın gözleri sanki onu yasadışı bir şey yaparken yakaladığından eminmiş de ne olduğunu tam olarak çözemiyormuş gibi Emma'nın üzerinde dolaştı. "Kötü hissettiğin için korttan ayrıldığını duydum," dedi dengeli bir sesle. "*İyi* bir kardeş olarak seni kontrol etmeye geldim."

Sutton'ın telefonu Emma'nın terleyen elinden kayıyordu. "Biraz başım döndü," dedi, Laurel'ın dikkatli bakışlarını üzerinde hissederek. "Yedek su şişemi almaya geldim ve biraz oturmak istedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Laurel, topuklarının üzerinde öne arkaya sallanarak. Aşırı anlayışlı bir ses tonuyla konuşmuş, gülümsemesi de iyice büyümüştü. "Benim dolabımın önünde olman komik. Bir şey mi arıyordun?"

Emma'nın zihnindeki çarklar dönüyor, Sutton'ın katilinin ona saldırdığı anları geri sarıp gösteriyordu. Arkadan gelip onu boğan eller. Kafasından birkaç santim öteye düşen tepe lambası. Araştırmayı kesmesini söyleyen yazı. Eğer Laurel mesajda söylediğini gerçekten yaptıysa çok ama çok tehlikeli biri demekti. Ama Emma hâlâ araştırmaya devam ediyordu ve Laurel'ı mahvedebilecek bir kanıt bulmuştu.

Emma mağaraya benzeyen soyunma odasında etrafına bakındı. Çığlık atsa birileri sesini duyar mıydı?

Laurel öne doğru adım atınca Emma onun hamle yaptığını düşünerek irkildi. Ama Laurel onun yanından geçip dolabının şifresini girdi ve kapağını açtı. O çantasını karıştırırken Emma kalbinin kulaklarında attığını hissetti. *Telefonunu arıyor*, diye düşündü. *Orada olmadığından haberi var çünkü benim aldığımı biliyor. Bunu da beni terletmek için yapıyor.*

"Eee?" dedi Laurel sonunda, bir saç fırçası alıp uzun, sarı atkuyruğunu tararken. "Büyüleyici olduğumu biliyorum; Thayer da kesinlikle böyle düşünüyor." Çocuğun adını söylerken dudaklarından küçük bir gülümseme geçmişti. "Ama artık suyunu alıp antrenmana dönmen gerekmiyor mu?"

"Ah, evet," dedi Emma ama hareket etmedi. Arka cebine tıkıştırdığı telefon alev almış gibiydi. Sonra Laurel sebilden su içmeye gidince Emma telefonu hızlıca onun çantasına atıverdi. Neyse ki kız hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Emma topuklarının üzerinde dönüp Sutton'ın dolabına gitti, titrek parmaklarla şifreyi girip kapağı açtı. Bir süre dolabı karıştırıp arıyormuş gibi yaptıktan sonra üst rafta duran su şişesini aldı. Ama kapağını açıp şişeyi kafasına dikse de susuzluğu hiçbir şekilde yok olmamıştı.

Kafasını kaldırdığında koridorun sonundaki Laurel'ın telefonuna kocaman açılmış gözlerle baktığını gördü. Neredeyse bir çığlık koparacaktı. Acı verici bir an için Laurel'ın o gece Sutton'a gönderdiği mesajdan çıkıp ana sayfaya dönüp dönmediğini hatırlayamadı.

"Hayret," dedi Laurel kaşlarını çatarak.

"Ne oldu?" diye sordu Emma titrek sesle.

"Telefonu çantamın yan cebine koyduğuma yemin edebilirim," dedi Laurel yavaşça.

Emma'nın kafasında alarmlar çalmaya başladı. *Araştırdığını anladı! Hemen kaç!* Ama ayakkabıları yere yapışmıştı sanki. "Ben senin telefonunu nereye koyduğunu nereden bileyim," diye mırıldandı, gırtlağından zorla yükselen kelimelerle.

"Herhalde bilmeyeceksin," dedi Laurel gözlerini devirerek. Telefonunu cebine koyup öfke dolu gözlerle Emma'nın yanına gitti. Tüm bedeninden alev saçılıyormuş, uzuvları saldırıya hazırmış gibiydi.

"Bōō," diye fısıldadı Laurel, Emma'nın göğsüne dokunarak. Emma bir çığlık atarak geri kaçtı ve gözlerini sıkıca kapatıp ellerini kendisine siper etti.

Gözlerini tekrar açtığında Laurel'ın pis pis sırıtmakta olduğunu gördü. "Birileri pek ürkek," dedi kız, onun yanından geçerken. Sonra kapıyı sertçe açıp kapatarak soyunma odasından çıktı.

Emma da odadan çıkıp dışarıda dikildi. Tenis kortlarından yükselen yumuşak top vuruşu seslerini dinlerken Laurel'ın antrenman alanına gidip takıma katılmasını izledi. Daha az önce şeytani ve delice davranışlar sergilememiş gibi kocaman gülümsüyordu kız. Ama Emma onun içini biliyordu.

Ben de biliyordum. Laurel, ikizimin peşindeydi. Emma'nın arkasını kollaması gerekiyordu.

9

KAZANMANIN BİR YOLU

Emma birkaç saat sonra Ethan'ın, Sabino Kanyonu'nun hemen karşısındaki mahallede bulunan tek katlı evine gitti. Burası bloktaki en küçük –Nisha'nın hemen yan taraftaki evi, Ethan'ın evinin iki katından bile büyüktü– ve en kötü durumdaki evdi. Panjurların siyah boyası kalkmış, menteşeleri pek de sağlam olmayan sineklik yırtılmıştı.

Arabanın kapısını açıp Ethan'ın ön verandasına doğru yürüdü. Evin arka tarafındaki ağaçlık alandan yükselen cırcırböceği sesleri kulaklarında uğultu oluşturuyordu. Zili çalmak için elini kaldırdı ama bir gümbürtü duyunca geri çekildi.

"Kahretsin Ethan!" Bunu söyleyen kadın sesi hemen kapının arkasından geliyordu. Sinekliğin diğer tarafından bir figür geçti ama Emma'nın verandada durduğunu fark etmedi. "Sana dün evi süpürmeni söylememiş miydim ben?"

Emma kapıdan geri çekildi ama verandadan inemeden önce ayak sesleri duyuldu ve antrede uzun bir kadın belirdi.

"*Sen* ne istiyorsun?" Kadının mavi çiçekli elbisesi iskelet gibi vücudundan sarkmıştı. Solgun cildi çillerle kaplıydı. Fare tüyü rengi incecik kahve saçları dağınık bir atkuyruğu yapılmış, birkaç minik tel gözlerinin üstüne düşmüştü.

Bu kadını tanıdığımı hissediyordum. Ama nedenini bilmiyordum. Ethan ve benim birbirimize gelip gittiğimiz hiç olmamıştı.

"Şey, merhaba," dedi Emma tiz bir sesle, sinekliğin arkasındaki Ethan'ın annesine bakarak. Bayan Landry sinekliği açmamıştı. "Ben Sutton," diye devam etti, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Futbol maçı için Ethan'ı almaya gelmiştim."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kadın sert bir sesle.

Bir kez daha ayak sesleri duyuldu ve Ethan, annesinin arkasında belirdi. Utanmış görünüyordu. "Şey, görüşürüz anne. Dokuzda evde olurum."

Annesini itip geçerek verandaya çıktı. Bayan Landry'nin üstdudağı dümdüz bir çizgi halini aldı. "Sizi görmek güzeldi," dedi Emma uysalca. Bayan Landry sadece burnunu çekip geriledi. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Emma, "Her şey yolunda mı?" diye sordu Ethan'a kısık sesle.

Ethan omuz silkti. "Değişik ruh hallerinden birine girdi sadece."

Emma elini anlayışla onun koluna koydu. Annesi kansere yakalandığında, babası kemoterapi esnasında ortadan

kaybolmuştu. Bayan Landry'nin hastalığı şu an gerileme dönemindeydi ancak duygusal olarak hiç iyileşememişti ve Ethan'ın tüm ev işlerini yapmasını istiyordu.

Ethan yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerini taktı, Emma da motoru çalıştırdı. "Mesajı görebilir miyim?" diye sordu Ethan kısık sesle.

Emma kafa salladı. Motoru çalışır halde bırakıp, çantasından Sutton'ın cep telefonunu çıkardı ve Laurel'ın ekranının fotoğrafını gösterdi. Mesajı bulduktan sonra hemen Ethan'ı arayıp olanları anlatmıştı. Fotoğrafı incelerken çocuğun kaşları çatıldı. "İnanılmaz," diye fısıldadı.

"Aynen," dedi Emma da fotoğrafa bakarken. *Bir dahaki görüşmemizde işini bitireceğim.*

Ethan koltukta arkasına yaslandığında klasik deri altında gıcırdadı. "Yani Laurel, Sutton'ı Thayer'la birlikte gördüğü için kıskançlık ve öfkeye kapılarak onu öldürdü mü sence?"

Ürperebilseydim şu anda kesin ürperirdim. Araba çarptıktan sonra Thayer'ın Laurel'ı aramasını düşündüm. Kız sanki köşede bekliyormuş gibi anında orada bitmişti. Thayer, kanyonda birilerinin peşimize düştüğünü söylemişti. Bu kişi Laurel mıydı? O gece benimle Thayer'ı takip etmiş ve gizlice çıktığımızı mı öğrenmişti? Sonra da arabamı çalmış ve bana çarpmaya çalışırken âşık olduğu çocuğa kazara çarpmış, ardından da benim işimi bitirmek için geri mi dönmüştü?

Emma geri vitese takıp garaj yolundan çıktı. "Olabilir. Aşk insana delice şeyler yaptırıyor. Thayer yakışıklı bir çocuk. Etkileyici olduğu da kesin."

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Ancak Ethan sadece düşünceli bir şekilde kafa salladı. "Laurel sürekli Thayer'ın peşinde dolanırdı. O kadar ki ben bile fark etmiştim," dedi acı acı gülerek. "O zamanlar yavru köpeğin sahibine olan aşkı gibi görünüyordu fakat olanlar hakkında yanılmıyorsan bundan çok daha şeytani bir şey olduğunu söyleyebiliriz."

Emma dur işaretinde durup ana yolda arı gibi ilerleyen araçları izledi. "Nasıl yaptı sence? Yani Sutton'ı nasıl öldürdü?" Kelimeler dilini ekşitmişti. Sutton'ın ölmesinden bahsetmek bir şeydi, ölümünün detayları gibi korkunç şeyleri konuşmak başka bir şey.

Son anlarımı düşünürken yüzümü buruşturdum. Hatırladığım son şeyler dünyadaki son geceme aitti ancak hepsi de kesik kesikti. Ölüm anım *çok yakındı*; gözümde canlanmasını bekliyordum sadece. Görmek istiyordum... ama bir yandan da istemiyordum. Son anlarımı görmek demek onları tekrar yaşamak demekti. Hayatımın çekilip alınmasını izlemeye zorlanacak, tekrar *hissedecektim*. Henüz görmemiş olmamın bir sebebi olup olmadığını merak ediyordum. Belki de beni yaşamla ölüm arasındaki bu yerde hapis tutan kozmik güç sonunda ölüm anımı hatırlamama izin verdiğinde tekrar ölecektim. Katilimi görecek, son nefesimi verecek ve parçalanıp havaya dönüştükten sonra kuş gibi sessiz sakin bir şekilde uçup gidecektim.

Sonra aklıma gelen başka bir şey içimin buz kesilmesine neden oldu. Tüm anılarım Emma'nın ortaya çıkardığı gerçeklerden sonra geri gelmişti: Laurel'ın mesajı, Lili'nin tren

şakası hakkındaki tehdidi, Thayer'ın dönüşü. Ya dünyadaki son anımın geri dönüş sebebi Emma'ya bana yapılan şeyin yapılması olursa? Ya gerçeği öğrendiğimizde çok geç kalmış olursak?

Ethan elini Emma'nın omzuna koydu. "Bilemiyorum. Boğulma videosunda Sutton'ı gerçekten boğmaya çalışmıştı. Onu bulmak için kanyona geri döndüyse belki de arabayla çarpmış ya da bir çeşit silah kullanmış olabilir. Bunu bilmek zor ancak..." Ethan'ın sesi kesildi. Boğazını temizledi. "Ancak... onu bulursak öğrenebiliriz."

"Doğru," diye mırıldandı Emma. Ethan'ın sözleri midesinin düğümlenmesine neden olmuştu. Derin bir nefes alıp trafik lambasında, pat pat sesler çıkaran bir motosikletin yanında durdu. "Thayer'ı bir dakika olsun yalnız yakalayabilsem Laurel'ın hastanede bütün gece onunla kalıp kalmadığını soracağım. Eğer orada kaldıysa temize çıkar. Kalmadıysa..."

Cümlenin sonunu öylece asılı bıraktı. Yolun geri kalanını da sessizlik içinde bitirdiler. Birkaç dakika sonra Wheeler otoparkına girmişlerdi bile. Emma daha birkaç hafta önce bir tenis maçı için buraya gelmişti. Bu okul, Hollier'ın en büyük rakibiydi ama daha köhneydi. Boyaları dökülmüş sütunlar tarafından tutulan bel vermiş bir girişi vardı. Okulun sol tarafındaki futbol sahası projektörlerle aydınlatılmıştı. Oyuncular formalarını giymiş –Wheeler'ınkiler bordo-sarı, Hollier'ınki orman yeşiliydi– ve ısınmaya başlamışlardı.

Emma ile Ethan arabadan inip sahaya doğru yürümeye başladılar. Havada sosisliyle çörek kokuları vardı ve kapıların yanında bir grup çocuk oyalanıyordu. Onları fark ettiklerinde

dönüp gözlerini üzerlerine diktiler. Birkaç kız birbirini dürtüp Ethan'a gülümsedi.

Emma onun elini tuttuğunda avuçlarının terli olduğunu fark etti. Sutton Mercer'ın erkek arkadaşı olarak ilk kez insan içine çıkıyordu.

"Bir sorun çıkmayacak," diye Emma ona.

"Biliyorum," dedi çocuk gergince, girişin hemen yanındaki bir yiyecek arabasının krom duvarında hızlıca kendisini kontrol ederken. O anda Emma onun bu akşam nasıl özenli giyindiğini fark etti; kot pantolonu yeni görünüyordu ve mavi polo tişörtü gözlerine mükemmel uyum sağlıyordu. Tıraş olmuş ve Emma'nın geçen hafta sonu onun için aldığı Kiehl's tıraş losyonundan sürmüştü. İyi bir izlenim bırakmaya bu kadar hevesli olması çok tatlıydı.

Wheeler'da olsalar bile sanki tüm Hollier maçı izlemeye oraya gelmiş gibiydi. Tribünler yeşiller giymiş, ayaklarını yere vurarak okulun marşını söyleyen öğrencilerle doluydu. Emma, Madeline'ın siyah saçlarıyla Charlotte'un parlak kızıl kafasını aradı ama göremedi. "Garip," diye mırıldandı. "En üst sırada olacaklarını söylemişlerdi."

"Belki de bize başka bir şaka planlamakla meşguldürler," diye mırıldandı Ethan bıyık altından.

"Hah ha, çok komik," dedi Emma. Yalan Oyunu üyeleri geçen hafta terk edilmiş bir evde Ethan ile onu hapsetmişlerdi. "Bu sefer tuvalete kilitlerler belki."

Ethan burnunu kırıştırdı. "Umarım erkekler tuvaleti olmaz. Orası göt kokuyor."

"Belki de takımların masaj odaları olur," diye takıldı Emma. "Kendi masörlerimizle birlikte."

Ethan gülümsedi. "İşte *buna* hayır demem."

Üst kısımda boş bir yer gören Emma onu metal basamaklardan yukarı çekti. Birkaç kişi onlara yer açmak için kayarken kısa saçlı bir kız mesaj yazar gibi telefonunu kaldırdı ama Emma onun, Ethan'ın fotoğrafını çektiğini anladı. Birkaç sıra aşağıdaki birinci sınıftan iki kız kıkırdayarak Ethan'ı işaret ettiler.

Emma onu dürttü. "Hemen bakma ama sanırım hayran kulübün oluşmaya başlıyor."

Ethan kızardı. "Hı hı, öyle."

Ama bu mahcubiyeti beni kandırmamıştı. Elini mürekkep karası saçlarından geçirirken dudaklarında minik bir gülümseme fark ettim. Yalnız Çocuk'un bu yeni ilgiden memnun kalması muhtemel miydi? Ben zaten hep popülerliğe karşı olan insanların popüler olmayan kişiler olduklarını düşünmüştüm. Kim hayran olunmak *istemezdi* ki?

Hakem düdüğünü öttürünce iki takım da maç başlamadan önce direktörleriyle konuşmak için kulübelerine gittiler. Havada dolaşan hardal kokusu Emma'nın burnunu gıdıklarken hafif bir esinti ensesine vuruyordu.

Ethan kolunu beline dolayarak onu kendisine çekti. "Üşüdün mü?"

"Birazcık," dedi Emma.

"Sutton akşam maçlarını çok sevdiğini söylerdi," diye fısıldadı Ethan, kimse duyamasın diye. "Yıldızların altında oynamak çok seksi bence, demişti."

Emma ona bakmak için döndü. "Gerçekten mi?"

Ethan saçını kulağının arkasına soktu. "Bir gün koridorda konuşurken duymuştum. Aklımda kalmış."

Emma altdudağını ısırırken nedense içinde bir kıskançlık oluştuğunu hissetti. Okuldaki tüm çocuklar Sutton'a hayranmış gibi görünüyordu. Ethan da hayran mıydı? Ölmüş ikizini kıskanmanın çok gülünç olduğunu biliyordu ama bazı zamanlar düşünmeden edemediği bir şey vardı. Acaba Ethan, Sutton'da onda göremediği bir şeyler görmüş müydü? "Onunla ilgili aklında kalan başka bir şeyler var mı?"

"Sana her şeyi anlattım." Ethan parmaklarını onunkilerin üstüne kapattı. "Keşke daha çok şey bilseydim."

Emma içini çekti. "Keşke."

"Sutton!" diye bağıran Gabby'nin sesi geldi o sırada. Aynı kendisi gibi, HOLLIER FUTBOL TAKIMI HAYRANI yazılı tişört giymiş Lili'yle birlikte koltukların arasından yukarı çıkıyorlardı. Charlotte, Madeline, Thayer ve Laurel da arkalarındaydı. Thayer'ın üstünde, ironik bir şekilde on üç numara olan eski forması vardı.

"Selam!" dedi Emma, eliyle onları çağırarak. Tek yapması gereken etrafına şöyle bir bakmak oldu; bir sıra kız ve erkek yerlerinden kalkıp tek kelime etmeden birkaç sıra aşağı indiler. Böyle bir güce sahip olmak inanılmazdı. Özellikle de önceki hayatında kaçıp giden taraf kendisiyken.

Ethan diğerlerinin yanlarına gelmesini izlerken, "Oyun başlasın," dedi kısık sesle.

Lili en tepeye ulaşınca dönüp koyu pembe tişörtünün arkasındaki ÇİMDE ÇİRKİNLEŞ yazısını gösterdi. "Beğendin mi? Özel yaptırdık."

"Okul mağazasında böyle özgün bir şey bulunmuyor," diye ekledi Gabby. Onun tişörtünde de aynı yazılar vardı ancak rengi neon sarıydı.

Madeline, Emma'nın diğer tarafına geçerek Ethan'ın yanına oturdu. "Selam, Şair," dedi kaburgalarını dirseğiyle dürterek.

Emma, Thayer'la göz temasından kaçınmaya çalışırken bir yandan da yanına oturmaması için dua ediyordu ama maalesef ki çocuk gelip oturdu ve selam verdi. Emma, Ethan'ın elini tutan parmaklarını sorun yok der gibi sıktı. Neyse ki Ethan da onun elini sıkıp hafifçe gülümsedi.

Laurel ekşi bir suratla Thayer ile Emma'ya baktı, sonra Thayer'ın diğer yanına oturdu.

"Hollier futbol takımının bir numaralı hayranı nasıl bakalım?" diye sordu Thayer, Emma'nın koluna yumruk atar gibi yaparak.

"Şey, hâlâ cıvıl cıvıl," dedi Emma. Ne kadar saçma konuştuğunun farkındaydı.

Thayer ona ciddi bir bakış attı. "Artık ben takımda olmadığım için Hollier'a tezahürat etmeyeceksin, değil mi? Ben şahsen Wheeler'ın kazanmasını umuyorum."

Emma şakacı bir tavırla kaş çattı. "Hain."

Thayer gerekenden fazla yüksek bir kahkaha attı ve Emma'ya parlayan ela gözlerini hiç kırpmadan baktı. Emma, Ethan'ın parmaklarının elinden kaydığını hissetti.

Ben de biraz incinmiştim doğrusu. Thayer, onunla birlikte olduğumuz zamanlara dair anılarda bana baktığı gibi bakıyordu ikizime. Elimi onun omuzlarına koyup, Emma'yı değil *beni* görmesini sağlamak istiyordum. Beni o kadar çok sevdiyse yanında oturan kızın âşık olduğu kız olmadığını nasıl anlayamıyordu?

Charlotte çantasından kocaman, kırmızı bir şapka çıkarıp kafasına geçirdi. Madeline ona bakıp kıkırdadı. "*Ne* yapıyorsun sen ya?"

Charlotte şapkayı alnına kadar çekti. "Sinsi Dörtlü'nün o aptal şakası yüzünden herkesin bana bakmasından bıktım usandım. Tad Phelps hangi sutyenlerin bana ait olduğunu sorma cüretini gösterdi, biliyor musun? Facebook'ta yedi kişi beni arkadaşlıktan sildi ve münazarada kimse benden korkmadı. Önceden sahneye çıktığımda hepsi ezilip büzülür, onlara şaka yapacağım korkusuyla asla bana karşı gelmezlerdi. Bugün kızın biri, 'Okul mülkiyetine zarar verdikten sonra nasıl *ahlak* kelimesini kullanıyorsun?' diye beni sorguladı."

Emma tribünlere bakındığında gerçekten de en az on beş kişinin kendilerine bakıp öfkeyle fısıldaştığını gördü.

"Dans düzenlemek yeterli değil. Bir şey yapmadığımızı kanıtlamamız gerek," dedi Charlotte.

Laurel iç geçirdi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama keşke okulda *gerçekten* kamera olsaydı. O zaman herkese bizim yapmadığımızı gösterebilirdik."

Ethan yüzünde tereddütlü bir ifadeyle kafasını kaldırdı. "Aslında okulun hemen köşesinde trafik kameraları var."

Laurel gözlerini kıstı. "Yani?"

"Yani," diye devam etti Ethan. "Bir keresinde lambaya uymadığım için ceza almıştım ve cezamı bana bir fotoğrafla gönderdiler. Arka planda okulun ön kısmı görünüyordu. Belki de o kameralar okul mülkiyetine zarar verenleri de çekmiştir." Omuz silkti.

"Cidden mi?" Madeline'ın gözleri parladı ama sonra bu heyecanı kayboldu. "O görüntülere nasıl erişeceğiz ki?"

Ethan dudaklarını yaladı. "Eh... Kamera görüntüleri uzaktan erişilebilecek bir çevrimiçi siteye gidiyor. Benim de bilgisayarlarla aram oldukça iyidir. Ben, şey, daha önce o siteye girip cezamı iptal etmenin bir yolunu bulabilir miyim diye bakmıştım." Yanakları kıpkırmızı oldu. "Başaramadım tabii. Ama video görüntülerini arşivlediklerini gördüm. Şifre muhtemelen değişmiştir ama kısa süre içinde siteye tekrar giriş yapmayı başarabilirim sanırım."

"Aman Tanrım, bu harika olurdu!" diye cıyakladı Charlotte.

"Mükemmel bir yetenek, Ethan," dedi Madeline hayranlıkla. "Bu özelliğini hiç bilmiyordum."

Diğer Yalan Oyunu kızları da neşeyle bağrışıp güldüler. Sadece bir kişi pek de memnun görünmüyordu: Thayer. Maç başlamamış olmasına rağmen onun gözü sahadaydı. "Sanki güvenlik kayıtlarını ele geçirmek çok zor bir şey," dedi bıyık altından, sadece Emma'nın duyabileceği bir tonda. Emma duymamış gibi yaptı.

Sonra Ethan'a döndü. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" İstediği son şey Sutton'ın arkadaşları kendisini sevsin diye Ethan'ın tehlikeye atılmasıydı.

Çocuk omuz silkti. "O kadar da büyük bir şey değil. Gerçekten."

O sırada Emma'nın üzerine bir gölge düştü. Koyu renkli kıvırcık saçlarını yandan atkuyruğu yapmış bir kız geçitte dikiliyordu. Minicik sarı şortu ince kalçalarını neredeyse hiç kapatmamıştı, beyaz tişörtüyse sutyenini belli ediyordu. Emma'nın, bunun Sinsi Dörtlü'den biri olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Adı Bethany falandı.

"Selam, Ethan," dedi kız, sadece ve sadece Ethan'a bakarak. Şortunu biraz daha yukarı çekti.

İlgiye alışkın olmayan Ethan kızardı. "Şey, selam."

Gözlerimi devirdim. Ölmüş ve anılarımı kaybetmiştim ama ben bile bir birinci sınıfla asla ama asla konuşulmayacağını biliyordum. Akraban olsalar bile sanki hiç yoklarmış gibi başka şeylerle ilgilenmen gerekiyordu.

"Bu hafta sonu ne yapacaksın?" diye sordu Bethany.

Madeline ve Laurel gözlerini şaşkınlıkla açtılar. Lili ile Gabby çoktan telefonlarını çıkarmış, telaşla bir şeyler yazıyorlardı.

"Şey..." Ethan konuşamayınca Emma'ya baktı.

Emma gülmemek için kendisini tuttu. "Benimle takılacak," dedi, kolunu Ethan'ın koluna geçirerek.

Madeline öne doğru eğildi. "Neden sordun ki? Annen sana bakıcı mı arıyor yoksa?"

Yanakları kıpkırmızı olan Bethany arkadaşlarının yanına döndü ve etrafını sardıklarında onlarla fısıldaşmaya başladı.

Charlotte kafasını iki yana salladı. "O kamera görüntülerine kesinlikle ihtiyacımız var."

"Katılıyorum," dedi Emma. "Bu kızların alaşağı edilmesi lazım."

"Oldu bilin," dedi Ethan.

"Kahramanımız," dedi Madeline hayranlık dolu bir sesle.

Thayer gittikçe sinir oluyordu. Öne eğilip Ethan'a baktı. "Landry, sen ne zaman aranan adam oldun?"

Ethan buna hazırlıksız yakalanmıştı ama sonra derin bir nefes aldı. "Sanırım okuldaki en seksi kızla çıkmaya başladıktan sonra," dedi rahatça.

Thayer kahverengi gözlerini Emma'ya çevirdi. O akşam ona ilk kez bakıyormuş gibiydi. "Evet, bu konuda sana karşı gelemem," dedi arzulu bir sesle.

Yanında oturan Laurel içtiği kolayla neredeyse boğuluyordu. Thayer hemen dönüp onun sırtına vurdu. "İyi misin?"

Laurel hızla kafa salladı ama birkaç saniye daha nefes alamadı. "Bana su alabilir misin?" dedi zorla, gözleri yaşarırken.

"Tabii." Thayer telaşla koltuktan kalktı ve topallayarak ilerledi.

Laurel, o gözden kaybolana dek öksürmeye devam etti, sonra kolasından sakince bir yudum daha alarak yan yan Emma'ya baktı. Bu bakışla, *ona istediği her şeyi yaptırabilecek bir sen yoksun,* diyor gibiydi.

Bence bu bakışta ekstra bir şeyler daha vardı. *Uzak dur yoksa gününü görürsün*, gibi bir şeyler.

10

AÇIK DELİL

Mercer'ların mahallesindeki insanlar Hollier'ın futbol maçlarını çok ciddiye alıyorlardı. Okulun zaferinden sonra caddede kornalar çalınmıştı ve iki ev ötedeki komşuları Wessman'lar garajlarına bir Hollier flaması asmıştı.

Emma garaj yoluna dönerken telefonunun çınladığını duydu. Ethan mesaj atmıştı. BU AKŞAM BEKLENMEDİK ŞEKİLDE EĞLENCELİYDİ, yazmıştı. YA DA EMMA GAZETESİ DİLİYLE SÖYLERSEK: UTANGAÇ ÇOCUK FUTBOL MAÇINDA İYİ SAYI KAZANDI.

Emma kızardı; onun kendisi gibi böyle manşet yazması çok hoşuna gitmişti. ÇOK DA FENA DEĞİLDİ, DEĞİL Mİ? diye cevap attı. İçi sıcacık bir mutlulukla dolmuştu. Thayer'la küçük bir laf atışması dışında Ethan harikaydı. Sutton'ın arkadaşlarını etkilemiş, hatta birkaç komik espri yapmıştı. Emma,

maçın sonunda Madeline ile Charlotte'un kendisine bakışları sonucu Ethan'ı kabul ettiklerini anlamıştı. Ethan'ın da onları kabul etmesi güzeldi.

Emma motoru durdurup etrafına bakındı ve Laurel'ın hâlâ gelmediğini görerek şaşırdı. Hâlbuki kendisi bir de maçtan sonra Ethan'ı evine bırakmıştı. Bay ve Bayan Mercer'ın araçları da evin önünde yoktu. Büyükannenin arabası garajın hemen dışında duruyordu ama ev karanlıktı.

Eve ön kapıdan girip lamba anahtarını bulmaya çalıştı. Ayak sesleri sakin evde yankılanıyordu. Fransız kapılarından dolan ay ışığının ahşap masaya uzun gölgeler düşürdüğü mutfağa girdi. Daha önce pek çok kez boş evlere girdiği olmuştu ancak Mercer'larınki bu gece tuhaf şekilde mağaramsı ve ıssızdı. Bayan Mercer'ın kendisini sıcak bir merhabayla karşılamasına nasıl alıştığını o anda fark etti.

Emma tam lambayı yakacaktı ki arka bahçede yanan bir sigaranın turuncu ucunu gördü. Kalbi gümbürdemeye başladı. Birkaç hafta önce Ethan onu bir galeri açılışına götürdüğünde dışardaki bir bankta otururken birazcık ötelerinde sigara içen ve her söylediklerini dinleyen karanlık bir figür görmüştü. Ama kim olduğunu göremeden figür kaybolmuştu.

Drake'i çağırmak için kısık bir ıslık çaldığında köpek çok geçmeden mutfakta bitti ve kocaman gözlerle ona baktı. Onu arka kapıdan dışarı çıkarırken Emma'nın elleri titriyordu. Devasa köpek yanında olduğu için gergindi ama dışarıda sigara içen kişi onu daha çok germişti.

"Gel, oğlum," dedi Fransız kapılardan çıkarken. Karanlıktaki bir figürün katlanır sandalyede arkasına yaslandığını

gördüğünde kalbi hopladı. Bir cadının kıvrılmış parmağı kadar ürkütücü duman ağaçlara doğru uzanıyordu.

"Sutton?" dedi tanıdık, pürüzlü bir ses.

Karanlığa alışırken Emma gözlerini kırpıştırdı. "*Büyükanne.*" Drake'in tasmasını bıraktığında köpek çimenlikteki açelyaları koklamaya gitti.

"Kim olduğunu sanmıştın? Tanrı mı?" Büyükanne Mercer sigarasını sallayarak Emma'yı çağırdı. "Otur." Koyu yeşil katlanır sandalyesinde kayarak ona da yer açtı.

Emma gönülsüzce oturduğunda büyükanne onu şaşırtarak sigara paketini uzattı. "İster misin?"

Emma burnunu kırıştırdı. Sigara kokusundan her zaman nefret etmişti. Ama Sutton evet mi derdi acaba? "Şey, boğazım ağrıyor," diye yalan söyledi. Ardından kafasını yana eğdi. "Sen neden annemlerle birlikte değilsin?"

"Finch'lerle buluşmaya gittiler," dedi Sutton'ın büyükannesi yüzünü buruşturarak. "O insanları görmek zulüm. Bana hep o korkunç kadının dul babasını ayarlamaya çalışıyorlar. Yaşlı olabilirim ama kendi randevularımı kendim ayarlayabilirim, çok teşekkür ederim."

Sigarasını buruşmuş parmaklarının arasında sıkıp Emma'ya uzun bir bakış attı. "Eeee?" dedi yavaşça. "Bu konuda bir şey söylemeyecek misin? Geçen ne demiştin? 'Seni ve cildini erkenden yaşlandıracak bu pis alışkanlık' mıydı?"

Emma bir kahkaha attı. Bu tam da ikizinin diyeceği bir şeydi. Ayrıca Sutton'ın da sigara içmediğini bilmek güzeldi. "Yok. Artık yeni bir sayfa açtım. Hayatını yaşa, başkalarına da izin ver yaşasınlar. Senin durumunda, sigara seni öldürene kadar yaşa, diyebiliriz," dedi gülümseyerek.

Büyükanne Mercer sigarasının külünü, küllük olarak kullandığı bardağa silkti. "Bu bana uyar. Ee, Sutton. Üniversite arayışları nasıl gidiyor?" Bacak bacak üstüne attı. "Ya da önümüzdeki sene üniversiteye *gidebilecek* misin?"

"Şey," dedi Emma. Bu soru onu çok etkilemiş, nefes almasını bile güçleştirmişti. Sutton'ın eşyalarının arasında üniversite ziyareti ya da başvurusu gibi bir şeyler görememişti. İkizi dünyadaki tüm fırsatlara sahipti ama hiçbirini kullanmamıştı.

Hey, hepimiz üniversiteye gitmek için yaratılmadık. Belki de benim büyük bir Hollywood aktrisi olma planım vardı.

"Sadece seçeneklerimi açık tutmak istiyorum," dedi Emma sonunda. "Ama bir sürü iyi okula başvuracağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Büyükanne Mercer, gümüş rengi kaşlarından birini kaldırarak. "Arizona'da kalmayı mı planlıyorsun?"

"Arizona Üniversitesi iyi aslında," dedi kısık sesle. Ne ironikti ki Arizona Üniversitesi, Vegas'ta yaşarken başvurmaya başladığı üniversitelerden biriydi. Pek çok burs veriyorlardı ve Emma gazetecilik bölümlerini beğenmişti. Ancak mali yardım formlarının zamanı geçmiş olmalıydı. Acaba eski hayatına bir daha dönebilecek miydi? Yoksa okullara Sutton Mercer olarak mı başvurmak zorunda kalacaktı? Böyle bir şey *yapabilir* miydi? Sutton'ın odasında kalmak ve lise derslerine girmek bir şeydi. Ancak Mercer'ların parasıyla üniversiteye gidip orada Sutton'mış gibi yaşamaya devam etmek tamamen başka bir şeydi. O zamana kadar Sutton'ın cinayetinin çözülmemiş olmasını aklı almıyordu.

Büyükanne burnunu kırıştırdı. "Arizona Üniversitesi'ndeki kampüs hayatı iyidir, demek istiyorsun sanırım. Ama hayat parti yapmaktan çok daha fazlasıdır."

Emma gözlerini sandaletlerine dikti. "İnan bana, biliyorum."

Büyükanne Mercer sigarasını sandalyenin ucuna vurdu. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Baban partiden partiye koşmaya bayılırdı," dedi iç geçirerek. "Onun kalbinde bir Kaliforniya erkeği yatar aslında. Ancak Tucson'a taşındıklarında annenle birlikte biraz daha sakinleştiler." Burnunu çekti. "Tabii işi de taşınması için iyi bir sebepti."

"Tucson'dan önce Kaliforniya'da mı yaşıyorlardı?" diye sordu Emma şaşkınlığını gizleyemeden. Mercer'lar bu konuda daha önce hiçbir şey söylememişlerdi ama buradaki topluma o kadar adapte olmuş görünüyorlardı ki Emma onların doğduklarından beri burada yaşadıklarını sanmıştı.

Büyükanne ona delirdiğini düşünürmüş gibi baktı. "Eh, tabii ki de. Seni evlat edindikten hemen sonra buraya taşındılar."

"Ah, tabii ya. Ne ahmağım," dedi Emma kısık sesle. Mercer'ların bir zamanlar tamamen farklı bir yaşantılarının olması çok tuhaftı.

Büyükanne içini çekti. "Benimle aynı mahallede olmalarını hep özlüyorum. Sutton hayattayken çok eğlenirdik."

Emma'nın kalbi sıkıştı. İhtiyar kadını doğru mu duymuştu?

Ben de nefesimi tutarak bekledim. Büyükanne, Sutton *demişti. Benden* bahsetmişti.

"Kardeşim bebeklere bayılırdı," diye devam etti Büyükanne Mercer, ince dudakları bir gülümsemeyle gerilirken.

"Özellikle seni çok severdi. Üzerine titrer, benim minik adaşım derdi."

Sözcükleri yavaşça anlamaya başlarken Emma gözlerini sağa sola çevirdi. Büyükannenin bahsettiği Sutton, ikizi değildi. İkizine Büyükanne Mercer'ın kardeşinin adı verilmişti.

Büyükanne martini kadehini alıp büyük bir yudum çekti. "Eğer yakın yerlerde yaşasaydık sana daha iyi göz kulak olur, beladan uzak durmanı sağlardım. Annenle baban hep çok merhametli oldular. Benimle birkaç hafta sonu daha geçirsen küstahlığından eser kalmazdı." Emma'ya bir bakış attı. Ama bir an sonra gözleri yumuşadı ve elini Emma'nın elinin üstüne koydu. Bu minik nezaket gösterisini beklemeyen Emma gülümsedi.

Büyükanne daha söyleyecek şeyleri varmış da doğru sözcükleri bulamıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Her neyse," dedi sonunda. Elini çekerken sesi yine sertleşmişti.

"Her neyse," diye tekrar etti Emma da. Yine bir tuhaf hissediyordu.

Drake kafasını kaldırıp kapıya bakarak kısık sesle inledi. Emma dönüp onun bakışlarını takip edince Laurel'ın mutfak kapısında durmuş, kendisiyle büyükanneyi izlemekte olduğunu gördü.

Büyükanne Mercer elini salladı. "Kardeşin gelmiş."

Yakalanan Laurel kısaca elini sallayıp geri çekildi. Bir süre sonra odasının ışığı açıldı.

Büyükanne dilini şaklatıp sigarasını söndürdü. "Umarım Laurel sigarayı görmemiştir. Onun senin gibi sır tutacağına inanmıyorum."

Emma, Laurel'ın gölgesinin odasında hareket etmesini izledi. "Aslında Laurel'ın da kendi sırları var," diye mırıldandı. "Yapabileceklerini duysan şaşırırsın."

Mesela kendi kardeşini öldürmek, diye düşündüm kasvetle.

FAZLASIYLA SICAK

Ertesi sabah Emma, Clayton Resort'un otoparkında dikiliyordu. Dağ manzarası önünde bulunan, deniz seviyesinin altındaki, ultra modern kırmızı kil binalar ışıl ışıldı. Etrafını imkânsız derecede yeşil, engebeli bir gol sahası çevirmişti ve bayraklar hafif rüzgârla sallanıyordu. O sırada birkaç fıskiye açılıp çimenli bölgeleri sulamaya başladı. Sağ taraftaki nal şekilli havuzun en uzak ucunda duran iki yüzücü sessizce muhabbet ediyordu. Her şey çok romantik ve mükemmel görünüyordu. Tek bir detay bile atlanmamıştı.

Arkasından fren sesi gelince Charlotte, Madeline ve Twitter İkizleri'nin, Madeline'ın SUV'undan indiklerini gördü. "Her zaman demişimdir: En iyi plan, bir yere izinsiz girilerek yapılan plandır," diye fısıldadı Lili sırıtarak. Fuşya bikinisi fazla dar beyaz tişörtünün altından görünüyordu. Kolunun altına mor bir plaj havlusu sıkıştırmıştı.

Elini Sutton'ın dolabında bulduğu açık sarı plaj elbisesinde gezdirmekte olan Emma kendisini gergin hissediyordu. Kızlar bu gece çok gizli bir Yalan Oyunu dansı düzenliyorlardı ama bunu otel mülkündeki kaplıcaya izinsiz girerek yapacaklardı. Yasaları çiğnemeye şimdiye alışmış olmalıydı aslında ama kurallara uyan iyi kız içgüdüleri kolay yok olmuyordu.

Benim sinirlerimse farklı bir sebeple gerilmişti. Bu mekânı anılarımdan tanıyordum. Boğulma şakasını yaptıkları gece arkadaşlarım beni bu kaplıcalardan sürükleyerek götürmüşler. Laurel de beni o gece boğmaya çalışmıştı. Bunu aptalca bir şaka sayarak önemsememiştim, ancak şimdi merak ediyordum. Belki de Laurel o zaman sadece alıştırma yapıyordu.

Madeline su şişesinden bir yudum alırken Gabby ile Lili ilerlemeye başladılar. "Bir sürü harika fikrim var," dedi Gabby omzunun üstünden.

"Klişe dans temaları oluşturmalıyız," dedi Lili. "Ayrıca kesinlikle bir meyve kokteyli kâsesi ve üzerinde pastel rengi kremayla DANS ET yazılı bir pasta olmalı. *Bir sürü* flama asmalıyız."

Üst kısmı lastikli havlu kumaştan elbise gibi bir şey giymiş olan Charlotte olduğu yerde durup Emma'nın kolunu tuttu. "Laurel nerede? Seninle geleceğini sanıyordum."

Emma omzu silkti. "Çıkmadan önce odasına baktım ama orada değildi."

Madeline sinirlendi. "Eminim ağabeyimle birliktedir."

Emma onun haklı olduğunu düşündü. Kendisi, Laurel'ın hastanede ne kadar kaldığını sormak için bütün gün Thayer'ı yalnız yakalamaya çalışmıştı ama onu ne zaman görse yanında Laurel vardı.

"Ayy," dedi Gabby. "Belki de bir kız arkadaşı olması Thayer için iyi olur."

"Özellikle de bu kız *bizden* biriyse," diye ekledi Lili.

Madeline bir ağaç dalını kenara itince Emma dal yüzüne çarpmasın diye eğilmek zorunda kaldı. "Thayer'ın şu anda bir kız arkadaşa ihtiyacı yok. İyileşmeye ihtiyacı var."

"*İyileşmek* mi?" diye tekrar etti Lili. "Ne demek istiyorsun?"

Madeline ağzını kapattı. Thayer rehabilitasyonda olduğunu Emma'ya söylemişti ama çocuğun ailesi dışında bunu bilen tek kişi oydu.

Tabii Laurel'a söylemediyse.

"Bacağından bahsediyorum," dedi Madeline tereddütlü şekilde. "Bacağının iyi olması gerek." Sonra konuşmayı kesti.

"Kaplıca, biz geliyoruz!" diye şakıdı Gabby, dalları kenara iterken. Önlerinde düz, kırmızı taşlarla dolu bir açıklık vardı. Jakuzi boyundaki üç adet havuzun içindeki doğal kaynak suları davetkâr bir şekilde fokurduyordu.

Etrafa bakarken içim dehşetle doldu. Evet, burası o kaplıcaydı. O gece, benim madalyonuma benzeyen bir kolye taktığı için Laurel'ı stilimi çalmaya çalışmakla suçlamıştım. Daha sonra o kolyeyi kavga çıkarmak için taktığını söylemişti ama stilimden çok daha fazlasını istediği belliydi. Benim hayatımı istiyordu.

Madeline ikat desenli kaftanını kafasından çekip çıkardı ve suyun yanındaki düz bir taşa bıraktı. Havlusunu çıkarmamış olan Charlotte, buharı tüten havuza doğru dikkatle ilerledi. Emma ve Twitter İkizleri de üzerlerindekileri çıkarıp bir yığın halinde kenarda bıraktılar. Lili ayak başparmağını havuza sokup derecenin mükemmel olduğunu belirtti ve suyun içine kayarken gözlerini kapatıp "Mmm," dedi. Emma da suya girip sıcaklığın etrafını sarmasını hissetti ve stresin bir an için kendisinden uzaklaşmasına izin verdi.

"Pekâlâ, parti planlama vakti," dedi Gabby, bikinisinin ortasındaki altın rengi tokayı düzeltirken. "Hollier'daki herkese e-davetiye göndereceğiz, değil mi?"

"*İstemediğimiz* dört kişi dışındaki herkese," dedi Madeline, ellerini suda gezdirip minik dalgalar oluşturarak.

"Belki de Wheeler'dan birkaç kişi de çağırabiliriz," diye önerdi Lili.

"Seksi futbolcuları mesela." Kenarda oturup bacaklarını suya sokmuş olan Charlotte heyecanlıydı.

"Kesinlikle." Emma parmaklarını taşa vurdu. "Peki dansı okulda yaparsak kapı kilitlendikten sonra içeri nasıl gireceğiz?"

"Son seferinde yaptığımız gibi tabii," dedi Charlotte. Emma ona boş boş bakınca devam etti. "Flamingo ve bahçe cini şakasında yaptık ya."

"Ah, evet," dedi Emma. Bu şakanın videosunu hayal meyal hatırlıyordu.

"Okul kapanmadan önce kilide selo bant yapıştıracağız," diye ekledi Madeline.

"Müzik işini ne yapacağız?" diye sordu Emma hemen.

Hepsi bir süre susup düşündü. Ağaçlardan cıvıldama sesleri yükseliyordu. Kaplıca o kadar ıssızdı ki en küçük sesler bile havada yankılanıyordu.

"Ben bir liste oluşturabilirim," dedi Lili.

"Bunun yeterli olacağını sanmıyorum." Emma kafasını iki yana salladı. "Gerçek bir DJ'e ihtiyacımız var. Mükemmel olmalı."

"Tank yapabilir," dedi Charlotte. "Bana bir iyilik borcu var." Emma'ya bilmiş bir bakış attı.

Tank adlı bir çocuğu hatırlamak için beynimi zorladım ama aklıma gelmedi. Charlotte da detay vermemişti.

"Peki ya Sinsi Dörtlü partiyi duyup izinsiz girmeye çalışırsa?" dedi Emma.

Lili dudaklarını büzdü. "Kapıda davetiye gösterilmesini isteyebiliriz."

"Ya da bir koruma ayarlayabiliriz," diye önerdi Charlotte. "Her şey şık olur, kadife bir halat bile koyarız. Eminim Plush'ta çalışan çocuk cüzi bir ücret karşılığı bunu yapar."

"Ya da belki Sinsi Dörtlü'nün izinsiz girmeye çalışmasını istiyoruzdur zaten." Madeline'ın gözleri parlıyordu. "Belki de kapıdan içeri girdiklerinde onlara bir şaka yapabiliriz."

"Şaka içinde şaka!" Charlotte ellerini çırptı. "Bayıldım!"

Emma dudağını ısırdı. Bu şakanın hoş olmasına niyetlenmişti, kimsenin küçük düşürülmesini istemiyordu. Gerçi Sinsi Dörtlü de onların başını belaya sokmuştu... ve Bethany onun gözünün önünde Ethan'a çıkma teklif etmişti.

"Partilerden bahsetmişken," dedi konuyu değiştirmek için. "Cumartesi günü babamın partisine ne giyeceğinize karar verdiniz mi?"

Lili suda ona doğru gidip kolunu omzuna sardı. "Belki de bu bikiniyi giyer, ihtiyarların aklını başından alırım."

Kızlar kıkırdadılar. Sonra birdenbire çalılıkların arasından bir ses yükseldi ve hepsi sustular.

Madeline'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Neydi bu?"

Gabby suyun içinde doğruldu. "Ya güvenlik geldiyse?"

"Tekrar yakalanamam," diye inledi Lili.

Emma kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hışırdamalar giderek arttı ve dalların arasında iki figür belirdi. Kısık bir cıyaklama duyuldu, sonra çalıların arasından Thayer ile Laurel çıktılar.

"Tanrım," dedi Lili, onlara su atarak. "Ödümüzü patlattınız, ahmaklar."

"Pardon!" dedi Laurel neşeli bir sesle. Sonra Thayer'ın elini tuttu. "Takılıyorduk sadece." Konuşurken Emma'ya bakıyordu. "Geç kaldığımız için kusura bakmayın."

"Evet, kusura bakmayın," diye ekledi Thayer, kız kardeşine bakarak.

Madeline'ın yüzü soğuktu. "Aramalarıma neden cevap vermedin?"

Thayer gözlerini kırpıştırdı. "Du-duymadım, sanırım."

Madeline havuzdan fırlayıp ağabeyinin cebinden telefonunu aldı. "Telefonun *açık* bile değil!" diye bağırdı sonra.

"*Üzgünüm*," dedi Thayer ellerini havaya kaldırarak.

Madeline cevap vermedi. Diğer herkes de sessizleşmişti ve tuhaf tuhaf etraflarına bakınıyorlardı. Laurel büyükçe keten çantasını bir kayanın yanına bırakırken gerginliği fark etmemiş gibi yaptı. Sonra beyaz fistolu elbisesini üzerinden çıkarıp, lacivert havlusunu çantasının üstüne koydu.

Elini *her neyse* der gibi sallayan Thayer siyah tişörtünü kafasından çekerek çıkardı. Çıplak göğsü pürüzsüz ve bronz, karın kasları belirgindi. Emma kendisini ona bakarken yakalayınca bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. Ama bu çocuğa *bakmamak* şaşırtıcı derecede zordu çünkü çok muhteşem görünüyordu. "Şey, ben bunun kızlara özel bir parti olduğunu sanıyordum," dedi Charlotte, Thayer havuza yaklaşırken.

Thayer bir kaşını kaldırdı. "Çok gizli şeylerden mi bahsediyorsunuz?"

Emma omuz silkti. "Sayılır. Ve..."

"Of, *lütfen* ama," dedi Laurel gözlerini devirerek. "Thayer da öğrenebilir. O da davetli olacak zaten." Gözlerini Emma'dan ayırmadan Thayer'a iyice sokuldu. "Gerçi, sen her zaman ne dersin Sutton? 'Sana söylersem seni öldürmek zorunda kalırım' mıydı?"

Emma birden dayanılmaz derecede sıcakladığını hissetti. Şaka bile olsa Laurel'la oturup öldürmek hakkında konuşmak istemiyordu. Şu anda onunla aynı havuzda olmanın iyi olup olmayacağından bile emin değildi. Hiçbir cevap vermeden havuzdan çıktı ve kocaman plaj havlusunu üzerine sardı. Serin gece havası nabzının yavaşlamasını sağlarken derin, dengeli nefesler alarak zihnini boşaltmak için patikalardan birinde ilerlemeye başladı.

Sonra bir kayaya yaslanıp gökyüzüne bakarak buna daha ne kadar katlanabileceğini düşündü. Laurel'ın aleyhine somut kanıta ihtiyacı vardı. Polise götürebileceği bir şeye.

"Sutton?"

Emma hızla arkasına döndü. Karşısında ıslak teni parlayan Thayer duruyordu. Oraya koşarak gelmiş gibi soluk soluğaydı. Emma gözlerini onun sert karnından ayırdı. Kol kaslarına bakmamasının da iyi olacağına karar verdi.

"Thayer!" Uzaktan Laurel'ın sesi geldi. "Nereye gittin?"

"Bir saniye," diye seslendi Thayer, biraz rahatsız olmuş gibi. Sonra endişeli bir yüzle Emma'ya baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye cevapladı Emma, yere bakıp cesaretini toplamaya çalışarak. Thayer'ı sorgulama fırsatı elde etmişti. "Şey, sen nasılsın? Laurel'la eğleniyor musun?"

Thayer'ın ifadesi sertleşti. "Senin neden umurunda ki?"

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Pardon. Sadece muhabbet olsun diyeydi."

Thayer'ın geniş omuzları gerildi. "Anlamıyorum, Sutton." Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Ama..." Sesi azalırken aralarından bir gece esintisi geçti. "Seni Landry'yle görmeye dayanamıyorum," dedi sonunda. "O çocuğu gebertmek istiyorum."

Ah, Thayer, diye fısıldadım, beni duyabilmesini dileyerek. Ona bu kadar yakın olmak ama şu anda bile onun için neler hissettiğimi söyleyememek çok zordu. Ona olan duygularımın yok olduğunu düşünmesi beni tekrar tekrar öldürüyordu.

Serin hava ıslak mayosunu soğuturken Emma, "Üzgünüm," demeyi düşünebildi sadece. Bunun nasıl göründüğünü hayal edemiyordu. Thayer kaybolmadan önce Sutton ona âşıktı. Birlikte geçirdikleri son gecede Thayer'a araba çarpmıştı ve geri döndüğünde Sutton'ın başkasıyla birlikte olduğunu görmüştü. Bunu ona yaptığı için kendisini berbat hissediyordu ama onunla Sutton'ın bıraktığı yerden devam da edemezdi.

"Ve... o gece hastanede senin yanında olamadığım için de üzgünüm," diye ekledi. "Sana bunu çok uzun zamandır söylemek istiyordum. Laurel'ı neden aramak zorunda kaldığını biliyorum ama hâlâ o kişi ben olmalıydım diye düşünüyorum."

Thayer kaşlarını çattı. "Her neyse. O geçmişte kaldı artık."

"Ama kendimi berbat hissediyorum." Emma havuzdan su ve kıkırtı sesleri geldiğini duydu. "Laurel seninle kaldı mı bari?" diye devam etti. "Yani bütün gece. Yalnız kalmadın değil mi?"

Thayer bir kahkaha attı ama yüzünde öfke vardı. "Benim o kadar korkak olduğumu mu sanıyorsun? Laurel'ın yanımda kalıp elimi tutmasına ihtiyacım yoktu."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Thayer'ın daha detaylı konuşmasını istiyordu. "Eee... yani seninle kalmadı mı?"

Thayer kafasını sağa sola salladı. "Beni bıraktıktan kısa süre sonra gitti. Seninle konuşmak istediğini söyledi. Neredeyse seni öldürmek isteyecek kadar öfkeli görünüyordu. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim."

Emma ağzının şaşkınlıktan açık kalmaması için elinden geleni yaptı. Laurel'ın suçlu olduğunu kanıtlayan bu kelimeler sanki hazırlanıp Thayer'ın ağzına yerleştirilmişti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Duyduklarım içimi korkunç bir boşlukla doldurmuştu. Laurel'ın masum olmasını ne kadar çok istediğimi bu ana kadar fark etmemiştim. O benim küçük kardeşimdi, birlikte büyüdüğüm ve bir zamanlar en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kızdı. Ama Thayer'ın söyledikleri içimdeki son umut kırıntısını da yok etmişti. Laurel o gece onunla kalmamıştı. Nisha ve tenis takımıyla birlikte de değildi. Gerçekle yüzleşmeliydim. Laurel, kardeşim beni öldürmüştü. Hem de bir *erkek* için.

Bir öksürük sesi duyuldu. Emma arkasına döndüğünde patikanın sonunda birinin durduğunu gördü. Laurel'ın açık renkli gözleri karanlıkta parlıyordu. "Demek *buradaydın*," dedi. Sesinde alaycılık değil, soğuk bir ifadesizlik vardı.

Emma'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Laurel konuştuklarının ne kadarını duymuştu? "B-biz sadece konuşuyorduk," diye kekeledi.

"Evet," dedi Thayer. Bakışları Emma ile Laurel arasında gidip geliyordu. Kimin tarafında olacağına karar veremediği belliydi.

Laurel ikisine de dik dik baktı. Sonra elindeki bir şeyi kaldırdı. Flaşı patlayınca Emma bunun bir fotoğraf makinesi olduğunu anladı. Sonra Laurel döndü ve sırtı dimdik bir şekilde havuzlara doğru yürümeye başladı. "Hazır olduğunda bana katılırsın, Thayer," diye seslendi.

Emma ile Thayer onun ardından bakarken benim kalbim karşımdaki trajik karakterler yüzünden ağrıyordu. Sevdiğim çocuk, hiç tanışamadığım ikizim ve ikisini de elimden alan kız kardeşim.

12

SAHA BULUŞMASI

Ertesi sabah Emma, beden eğitimi dersinde erkeklerle birlikte hentbol oynamak yerine bir grup kızla sahanın etrafında yürümeyi seçmişti. Kızların hepsi de beden eğitimi öğretmeninin onaylayacağı kadar hızlı, makyajlarını bozmayacak kadar yavaş yürüyorlardı.

Emma kızların hafta sonu planlarını, hasat dansının iptal edilmesi yüzünden yaşanan hayal kırıklıklarını ve Thayer'ın okula dönüşüyle ilgili muhabbetlerini dinlemeye çalışsa da dikkatini tam olarak veremiyordu. Laurel'ın koridorun hemen ucunda olduğunu bildiği için dün gece gözüne gram uyku girmemişti.

Sadece köşeyi dönüp de Garrett'ın otoparktaki arabasına bindiğini gördüğünde dikkati biraz çelindi. İyi çocuk Garrett, ders saatlerinde nasıl olmuştu da okuldan ayrılmaya kalkmıştı?

Daha da tuhafı Nisha da yolcu koltuğundaydı. Ama kız artık görüşmediklerini söylememiş miydi?

Emma'nın, en büyük düşmanımla yaptığı ateşkesin gerçek olamayacağını tahmin etmiştim zaten.

Bir grup ikinci sınıf yanından koşarak geçerken Emma'nın burnuna güneş koruyucu ve parfüm kokuları doldu. "Selam, Sutton!" diye seslendi grubun ortasındaki Clara. Hollier Lisesi tenis takımı tişörtünün kolları bronz omuzlarına kadar kıvrılmıştı.

"Selam," dedi Emma dalgınca, çitten uzaklaşırken. Garrett ile Nisha'ya baktığının görülmesini istemiyordu. İhtiyacı olan son şey dedikoducu alt sınıfların, hâlâ Garrett'ı unutamadığı söylentisini okula yaymalarıydı.

O anda birden Ethan'ın tribünlerde oturduğunu fark edip heyecanla oraya doğru koştu. "Merhaba, yabancı," diye mırıldı kulağına, başını omzuna koyarken. "Birileri dersi mi asmış? Bu saatte İngilizce dersin olduğunu sanıyordum."

Ethan hışımla döndüğünde Emma onun soğuk yüz ifadesini görüp geri çekildi. "Biraz meşgulüm şu an."

"S-sorun ne?" diye kekeledi Emma.

Ethan kafasını çevirdi ve sahayı inceledi.

"Ethan?" diye sordu Emma yumuşak bir sesle. Ama Ethan ileriye bakmaya devam etti.

Yanlarından geçen bir öğrenci grubu gözucuyla onlara baktığında Emma hemen yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Ethan'la tartıştıklarını anlamalarını istemiyordu.

Sonunda Ethan telefonunu çıkarıp iç geçirerek ona doğru çevirdi. Emma ekrandaki karanlık, bulanık fotoğrafa baktı ve

bir an sonra Thayer'la birlikte patikada durup konuşurken çekilmiş fotoğrafları olduğunu anladı. Kalbi altüst oldu. İkisi de mayolarıylaydılar ve kolları neredeyse birbirine değiyordu.

Sonra Emma bu fotoğrafı Laurel'ın gönderdiğini fark etti. "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Kıskandığı için bizi ayırmaya çalışıyor."

Ya da sana bir mesaj göndermeye çalışıyor, diye düşündüm. *Senin peşinde. Thayer'la ne konuştuğunuzu duydu. Artık durman gerek.*

Ethan telefonun yanına düşmesine izin verdi. "Photoshop'la mı yaptı bunu? Çünkü ikiniz romantik bir gece geçiriyormuş gibisiniz."

"Thayer'a, Sutton'ın öldüğü gece hakkındaki sorularımı soruyordum," dedi Emma. "Neler öğrendiğime inanamayacaksın."

O sırada koçun dikleştirmeye çalıştığı metal araçlar yere gümbürtüyle düştü. Emma güçlükle yutkundu. Burada çok göz önündeydiler ve konuşmaları duyulabilirdi.

"Birlikte yürüyelim mi?" diye sordu Emma kısık sesle. Ethan bir an için hareket etmeyecekmiş gibi öylece durdu. Sonunda tribünden kalktığında Emma rahat bir nefes aldı.

Yanlarından bir grup öğrenci koşarak geçerken sahada yürümeye başladılar. Köşeyi dönüp kapalı sahanın yanındaki boş alanı gördüğünde Emma, Ethan'ı kırmızı asfaltın üstünden çekip antrenman matları, ciritler ve güllelerin bulunduğu küçük odaya soktu. Kapıyı kapattığında içeride sadece bir ışık huzmesi kaldı. Ethan kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyor olmasaydı çok romantik bir an olabilirdi bu.

"Thayer bana, Laurel'ın hastanede onunla birlikte bütün gece kalmadığını söyledi," diye fısıldadı Emma. Sesi alçak tavan nedeniyle yankılı çıkıyordu. "Onu bırakıp gitmiş. Ayrıca Thayer'ın dediğine göre Sutton'a çok kızgınmış. Onu öldürmek isteyebilecek kadar öfkeli göründüğünü söyledi."

"Vay canına." Ethan kısık bir ıslık öttürdü. Sinirini unutmuş gibiydi. "Bu korkunç bir şey."

"Laurel *bana* bir şey yapmadan önce onun suçluluğunu nasıl kanıtlayabilirim?" diye sordu Emma. Kapıdaki çatlaktan bakıp birkaç öğrencinin sırıkla atlama minderi üzerinde zıplamasını izledi. "Bunun bitmesini istiyorum. Olaylar artık çok kontrolden çıkmaya başladı. Sutton için adaleti sağlamayı bir kenara bırakırsak, rol yapmaktan bıktım usandım artık. Tekrar *kendim* olmak istiyorum. Hayatım resmen beklemede şu anda. Geçen gün fark ettim ki üniversiteye gidemeyebilirim."

Ethan'ın yüzü yumuşadı. "Biliyorum," dedi kollarını ona sararak.

Emma burnunu onun omzuna gömerken kendisini daha iyi hissediyordu. "Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Ethan omuz silkti. "Seninle Thayer'ı birlikte düşünmek çok zor."

"Sadece ve *sadece* senden hoşlandığımı biliyorsun."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama beni kaplıcalara davet etmediğin için kızdım. Nerede olduklarını öğrenmek isterdim."

"Eh, *ben* artık nerede olduklarını biliyorum." Emma şakayla parmağını onun göğsüne bastırdı. "Çok yakında beraber gideriz... hem de yalnız."

"Randevu ayarlandı o halde," diye mırıldandı Ethan.

"Cumartesi günü babamın partisine gelmeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Emma. "Lütfen geleceğini söyle. Sen olmadan zaman geçmez orada. Özellikle de Laurel varken. Zaten onunla yan yana odalarda uyumak yeterince korkutucu. Bu hafta her gece kapıyı ve camları kilitledim."

Ethan düşünürmüş gibi yaptı. "Sanırım geleceğim," dedi bir süre sonra. "Ama çok çok uslu olursan. Ve beni Büyükanne Mercer'la tanıştırırsan."

"Ona bayılacaksın." Emma gözlerini devirdi. "Ama Chanel No. 5'le dolu küvette banyo yapmış gibi kokuyor. Ayrıca muhtemelen sana sigara teklif edecektir."

"Eh, o zaman yanımda çakmağımı getireyim," diye takıldı Ethan. "Bu arada, yaşlı kadınlardan bahsetmişken, trafik kameralarının kodunu neredeyse çözdüm. Ağaç şakasını sizin yapmadığınıza dair kanıt çok yakında Bayan Ambrose'a vermek üzere elinizde olacak."

"*Teşekkür ederim!*" Emma dramatik bir şekilde ellerini birleştirdi. "Yalan Oyunu üyeleri seni *ciddi ciddi* sevecekler. Sinsi Dörtlü'ye hadlerini bildirmek için dansta yapılacak bir şaka planlıyorlar şu anda."

Ethan bir kaşını kaldırdı. "O kızlara çok kötü bir şey yapmayacaksınız, değil mi? Yani, hepsi birer sürtük ama siz Yalan Oyunu üyelerinin neler yapabileceğini de biliyorum."

"*Ben* Yalan Oyunu üyesi değilim," diye hatırlattı Emma. "Ayrıca onlar kendileri kaşındılar." O anda aklına bir fikir geldi. "Belki de bu şaka içindeki şaka, ağaç şakasının videosunu spor salonundaki büyük bir ekranda göstermek olabilir. Bu

sayede okuldakiler Yalan Oyunu üyelerinin bir şey yapmadığını anlarlar. Sinsi Dörtlü de sonunda yaptıklarını üstlenmiş olur."

Bu bana iyi bir şaka gibi geldi. Etkiliydi ama zalimce değildi. Benim onayımdan geçmişti.

Ethan kafa salladı. "Benim için sorun değil. Video aslında dizi şeklinde fotoğraflardan oluştuğu için devam eden bir görüntü değil de defter sayfası çevriliyormuş gibi olacak."

"Böylesi daha iyi." Emma kapalı sahanın kapısına yaslandı. "Keşke Sutton'ı kimin öldürdüğünü gösteren bir video olsaydı. Bu hayatımızı kolaylaştırırdı, değil mi?"

Ethan'ın ifadesi ciddileşti. "Gerçekten Laurel'ın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Ama bu, polisin bana inanacağı anlamına gelmiyor."

"Odasını aradın mı hiç?" diye sordu Ethan.

Emma dudaklarını büzdü. "Birkaç kez. Sutton'ın doğum günü partisinde girdiğimde, Sutton'ın öldüğü gecenin tarihine Thayer'ın adının baş harflerini yazdığını gördüm." Kafasını kaldırıp Ethan'ın siluetine baktı. Laurel, Thayer'ın geleceğini biliyor muydu? Onların peşinden Sabino Kanyonu'na gitmiş ve kardeşini hedef alıp yanlışlıkla Thayer'a mı çarpmıştı? "Ama çekmecelerini falan karıştırmadım. Tekrar deneyebilirim sanırım."

"Güzel." Ethan eğilip onu öptü. "Ne olacağını bilemezsin. Belki de bir sonraki okul dansına Emma Paxton'la katılırım."

"Belki," dedi Emma, kalbi umutla dolarken. Ethan onun elini tuttu ve birlikte kapalı sahadan çıktılar.

Güneş tıpkı bir spot lambası gibi üzerlerine vururken Emma'nın mutlu sona erişip erişmeyeceğini merak ettim. Acaba Laurel'ın suçunu ortaya çıkardıktan sonra bile ailemle yaşayıp en yakın arkadaşlarımla dost olmaya devam edecek ve Ethan'la birlikte tam burs alarak Arizona Üniversitesi'ne gidebilecek miydi? Gerçi bu dünyada her insanın mutlu sona ulaşma şansı olmadığını da çok iyi biliyordum.

tg: kaktusunx

13

BÜYÜKANNELER EN İYİSİNİ BİLİR

Cuma akşamı Sutton'ın odasının dışından biri, "Sutton?" diye seslendi.

Tucson'a ilk geldiğinde yazmaya başladığı "Sutton Mercer Cinayeti Şüphelileri" listesine bakmakta olan Emma yataktan sıçradı. Bu listenin başında bulunan Laurel'ın adının üzerine çarpı işareti koymuştu ama sonra, Thayer'ın çarpıyla çizilmiş adının altına onu bir kez daha eklemiş ve altını üç kez çizmişti. Büyükanne Mercer kapıdan kafasını uzattığı anda Emma da defteri kapatıp yatağın altına tıktı.

"O ne?" Büyükannenin gözleri yerdeki bir şeye bakarken kısılmıştı.

Emma onun bakışlarını takip etti. Defterin ucu, Sutton'ın beyaz yatak eteğinin altından görünüyordu. "Ah, gazetecilikle ilgili bir şeyler yazıyordum," diye mırıldandı, ayağıyla defteri yatağın altına iyice iterek.

Büyükanne kapıya yaslandı. Her zamanki gibi, özel dikim tüvit takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla kusursuz görünüyordu. Ruju mükemmel uygulanmıştı ve yürürken saçları hareket etmiyordu. Kıyafetlerinden hafif bir sigara kokusu yükseliyordu. Emma, Bay Mercer'ın bunu gerçekten fark etmemiş olmasının mümkün olup olmadığını düşündü. "Ödevin var mı?"

"Yok," dedi Emma. "Hepsini bitirdim."

"Güzel. Yani benimle gelebilirsin." Büyükanne ona elini uzattı. "Babanın partisi yarın. Benden birkaç son dakika işini halletmemi istedi." Yüzünü buruşturdu. "Eh, benden istemedi aslında ama bence bazı şeyler gözden kaçırılmış. Mesela, annenin ışık düzenini ayarlamadığını biliyor muydun?"

Emma ağzını açıp kapattı. Bayan Mercer'ın her şeyi en küçük detayına kadar planladığını düşünüyordu. Yemek şirketine sayısız arama yapmış, menüyü tekrar tekrar düzenlemişti. Bir salsa müzik grubu tutmuşlardı ve Bayan Mercer tüm gece dans hareketlerini çalışmıştı. Gergindi çünkü hayatında hiç salsa yapmamıştı. Kocasının partisini bu kadar özelleştirmek için gösterdiği çaba Emma'nın çok hoşuna gitmişti. Ama büyükanneye karşı gelmenin de bir faydası yoktu. Çünkü kadın eğerler, amalar olmadan her şeyi kendi yöntemiyle yapan birine benziyordu.

İnadımı ondan alıp almadığımı merak ettim. Sonra evlatlık alındığım aklıma geldi. Büyükanne benim gen havuzumda değildi.

Emma dakikalar içinde pamuklu bir elbise ve kısa topuklu ayakkabılar giymiş –büyükanne, Neiman Marcus'a giderken

kot pantolon ve tişörtün çok "özensiz" duracağını söylemişti– ve büyükannenin Cadillac'ının deri yolcu koltuğuna geçmişti. Bundan dakikalar sonra da Neiman Marcus'un parfüm koridorunda ilerliyorlardı. Emma birbirine karışmış kokuların altında burnunu kırıştırdı.

O anda aklıma, daha küçük olduğum bir yaşlarda büyükannemle Neiman's'ta gezdiğimize dair bir anı geldi. Estée Lauder tezgâhındaki kız, makyaj isteyip istemediğimi sorduğunda büyükanne beni tabureye oturtmuş, "Bu bizim küçük sırrımız olacak," demişti gizemli bir tavırla. Belki de büyükannem o kadar da kötü biri değildi.

Büyükanne Mercer, araba sürerken taktığı beyaz deri eldivenlerini çıkardı. "Babanın partisi için heyecanlı mısın?"

"Evet," dedi Emma. "Hiç olmazsa annemi tekrar gevşemiş görmek çok daha iyi olacak."

"Kavalye getirecek misin?" diye sordu büyükanne, bir Dior parfümü koklamak için duraksarken.

"Evet," dedi Emma.

"Başını belaya sokan şu çocuk mu?" diye sordu büyükanne sert bir sesle.

"Thayer mı? Sen onu nereden biliyorsun?" diye sordu Emma şaşkınlıkla. Thayer, Sutton'ın *gizli* sevgilisiydi.

"Kardeşin birkaç ay önce bahsetmişti," dedi büyükanne, asansöre doğru giderken. "Çok aşikâr olduğunu söyledi. Ve senin o çocuğa olan aşkının... nasıl demişti? *Takıntılı* olduğunu söylemişti. Tehlikeli."

Parfümlerin kokusu birden Emma'nın midesini bulandırdı. Laurel neden büyükanneye Sutton ile Thayer hakkında bir şeyler anlatmıştı ki?

Ayrıca Thayer'a olan aşkı takıntılı olan *ben* değildim. Laurel'ın kendisiydi.

"Ah," dedi Emma kısık sesle. "Hayır. Başka biriyle gideceğim partiye. Ethan Landry adında bir çocuk."

"Güzel," dedi büyükanne. "Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse kardeşinin seni biraz kıskandığını düşünüyorum." Sonra fular departmanının ortasında durup Emma'nın ellerini tuttu. "Sana karşı sert olduğumu biliyorum, canım. Ve bazen çok soğuk görünüyor olabilirim. Ama senin mümkün olan en iyi hayatı yaşamanı istiyorum ve başının belaya girdiğini, kötü çocuklarla çıktığını, derslerden alabileceğini bildiğim notları almadığını ya da kardeşinle gerginlik yaşadığınızı duyduğumda çok endişeleniyorum. Senin güvende olmanı istiyorum. Sonunun onun gibi olmasını..." Konuşmayı kesip dudaklarını birbirine bastırdı.

Emma kaşlarını çattı. "Kimin gibi?"

Büyükannenin yüzünden, Emma'nın anlayamadığı bir ifade geçti. Neredeyse korku gibiydi. Ama sonra yanlarında bir gümbürtü koptu ve kadın oraya bakmak için döndü. Birisi bir fular askısını devirmişti. Satış elemanı kızlar hemen koşup dağılanları toparladılar.

Büyükanne tekrar Emma'ya döndüğünde yüzü normale dönmüştü. "Ayrıca dürüst olmam gerekirse Laurel için de endişeliyim. Sadece bana mı öyle geliyor yoksa son günlerde biraz... dikkati dağınık gibi mi? Sanki kafasını kurcalayan bir şey var."

Emma'nın kulakları yandı. "Şey, öyle gibi sanki," diye mırıldandı, Sutton'ın büyükannesinden çok kendi kendine.

"Nesi olduğunu biliyor musun?"

Ensesinde ter damlaları birikirken Emma gözucuyla sarı saçlar görür gibi oldu. Dönüp ön kapılara baktığındaysa birisinin görünmemek için kaçtığından emin oldu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, güçlükle yutkunarak.

"Eh." Büyükanne el çantasını avucunun içine alıp yürüyen merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Her neyse pek de iyi bir şey gibi gelmiyor bana."

Ah bir bilsen, diye düşündü Emma, onun arkasından yürüyen merdivene giderken.

İçim buz gibi bir dehşet hissiyle doldu. Bir şeyden emindim. Emma bir an önce Laurel'ın odasında kanıt aramalı ve bu oyuna bir an önce son vermeliydi.

14

DÜZENBAZ

Emma cumartesi öğleden sonra Laurel'ın odasının kapısında, elini kapı tokmağına uzatmış halde dururken alt kattaki Bay ve Bayan Mercer'ın sağa sola koşturarak son dakika ayarlamaları yaptığını duyabiliyordu. Laurel ortalarda yoktu. Muhtemelen Thayer'la birlikte bir yerlere gitmişti.

Tokmağı çevirip odaya girdiğinde Laurel'ın sümbülteber kokulu parfümü onu karşıladı. Masanın üstünde iki tane mum, uçlu kalemlerle dolu bir kalemlik ve çimenlik alanda koşan beş yabani atın çerçeveli fotoğrafı vardı. Laurel'ın duvara astığı fotoğraf kolajları ve tenis kurdelelerine bakınca bu at fotoğrafı hiç de ona aitmiş gibi durmuyordu. Dolabın yanındaysa Sabino Kanyonu'nda Thayer kolunu Laurel'ın omuzlarına sarmışken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf asılıydı. Fotoğraf hafifçe yamulmuştu ve kenarından başka bir

fotoğrafın ucu görünüyordu. Emma kaldırıp altındakine bakınca bunun, Sutton ile Laurel'ın aynı üstteki gibi birbirlerine kollarını sarmış haldeki bir fotoğrafı olduğunu gördü.

Uzunca bir süre durup Sutton ile Laurel'ın gülümseyen yüzlerini inceledi. İkisi en yakın dostlarmış gibi görünüyorlardı.

Ben de gözlerimi kısarak fotoğrafa bakarken ne zaman çekildiğini hatırlamaya çalıştım. Okul yılının sonunda mıydı? Bir tenis turnuvasının bitiminde mi? Belki de bunlardan çok daha önceydi. Laurel da ben de çok mutlu görünüyorduk. Ne olmuştu da bu değişmişti bilmiyordum. Belki de daha iyi arkadaşlar bulup birbirimizden uzaklaşmıştık. Ya da gerçekten her şeyin sebebi Thayer'dı.

Emma bir çekmeceyi açarken Laurel'ın masasının menteşeleri gıcırdadı. Çekmecede kalp şekilli fuşya bir silgi, gökkuşağı renklerinde ataşlar ve bir zımba vardı. Çekmece açılınca Bic marka kalemler öne doğru yuvarlanmıştı ve defterlerden koparılmış bir yığın halinde sayfa duruyordu. Emma kâğıtlardan birini aldı. *Mads*, yazıyordu üstünde. *Seninle bir konu hakkında konuşmam gerek. Çok önemli bir şey.* Laurel, *çok* kelimesinin altını üç kez çizmişti. *Bu yaz olan bir şeyi anlatıp içimi boşaltmam lazım. Suçluluk duygusu beynimi kemiriyor. Laurel.* Notun tarihi eylülün altısıydı; Sutton'ın kaybolmasından bir hafta sonrası.

Emma notu sanki kızgın bir tavaymış gibi bırakıverdi. Laurel yaptığı şeyi Madeline'a itiraf etmeyi düşünmüş olamazdı, değil mi? Yoksa ona Thayer'ı gördüğünü mü söyleyecekti? Gerçi ne söyleyecek olursa olsun notu vermemişti sonuçta.

Emma notu arka cebine tıktıktan sonra karyolanın altına, yatağın altına ve dolabın içine baktı. *Hiçbir şey* yoktu. Tam odadan çıkacaktı ki tekli koltuğun altından ucu çıkmış mavi bir sporcu bandı gözüne çarptı. Laurel'ın da kendisinin de tenis raketlerinin sapına sardıkları türden bir banttı bu. Eğilip baktığında minderin arasına sokulmuş raketi gördü ve çıkarıp inceledi. Raketin kırmızı boyalı tellerinin tam ortası öyle ezilip büzülmüştü ki Emma kırılmadıklarına şaşırdı. Tellerin birine dokunduğunda kırmızı rengi silindi. O zaman Emma bunun boya değil, kan olduğunu fark etti.

Raketi tutan parmakları titremeye başladı. Çerçevesi de sanki bir şeye –ya da birine– raketle sertçe vurulmuş gibi bükülmüştü. Emma eğilip baktığında uzun, koyu renkli – kendi saç rengiyle aynı– bir saç teli gördü. *Sutton'ın* saçı mıydı bu? Bulanan midesini bastırmaya çalıştı Emma. Şu anda elinde cinayet silahını mı tutuyordu?

Raketi yere bırakıverdi. Şimdi üstünde onun da parmak izleri vardı. Gerçekte kim olduğunu ona ilk söylediğinde Ethan'ın dediği şeyi hatırladı: *Eğer şimdi kaçarsan herkes suçlunun sen olduğunu düşünür.*

Belki de Laurel'ın niyeti buydu. Emma'nın raketi bulmasını istiyordu. Çulsuz ikiz ona dokunacak ve suçlu olarak damga yiyecekti.

Bir çatırtı duyuldu.

Merdivenden ayak sesleri geldi. Emma tam ayağa fırlamıştı ki kapı açıldı ve yüzünde ürkmüş bir bakışla Bay Mercer karşısına çıktı. "Sutton?"

"Şey, selam," dedi Emma, elini saçlarından geçirerek. Kalbi gümbürdüyordu. Yere düşen raketin önüne geçti.

Bay Mercer bir kaşını kaldırarak kapı çerçevesine yaslandı. "Burada olduğunu Laurel biliyor mu?"

"Şey." Emma'nın zihni milyonlarca yöne gitmiş, bir bahane bulmaya uğraşıyordu. "Laurel'ın benden ödünç aldığı bir bileziğimi arıyordum. Partinde takmak istemiştim de." Omuz silkip avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Ama bulamadım," dedi. "Herhalde Laurel taktı."

Bay Mercer saatine baktı. "Partiden bahsetmişken sanırım artık benim de gidip hazırlanmam lazım." Kapıya vurdu. "Kendi partime geç kalamam, değil mi?"

Emma kendisini gülümsemeye zorladı. Sutton'ın babası gözden uzaklaşınca da tenis raketini sanki muhtemel cinayet silahı değil de normal bir spor aletiymiş gibi koltuğun altına doğru tekmeleyerek gönderdi. Laurel'ın, Sutton'ın kafasını ezmesine dair görüntüler gözlerinin önünde dönüp duruyordu.

Görüntüler benim kafamda da oynuyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp Laurel'ın beni öldürene dek kafama vurmasıyla ilgili bir anı var mı diye kendimi zorladım... ama hiçbir şey çıkmadı. Tam pes ediyordum ki zihnimde bir şey belirdi: Laurel ve ben, Sabino Kanyonu'na tepeden bakan kayalıklarda oturuyorduk. Burası Thayer'ı götürdüğüm kayalıklardı. *Çok güzel, değil mi?* dedim ona. Laurel'ın açık renkli gözleri kanyonun duvarlarında gezinirken yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Sonra, *kaybolmak için mükemmel bir yer*, dedi gün gibi aşikâr şekilde.

15

DOĞUM GÜNÜ SÜRPRİZİ

Emma, Bay Mercer'ın arabasından inip anahtarını altın rengi-kırmızı üniformalı sarışın bir valeye uzatmasını izledi. "Loews Ventana Canyon'a hoş geldiniz," dedi vale tekdüze bir sesle, arkalarındaki otele işaret ederek.

"Teşekkürler." Bay Mercer ona kafasını sallayıp daha önce buraya yüzlerce kez gelmişçesine bir rahatlıkla girişe doğru ilerledi. Büyük ihtimalle o da, Sutton da çok kez gelmişlerdi bu otele. Ama Emma için yepyeni bir yerdi. Otopark Bentley'ler, aşırı lüks Mercedes'ler ve Porsche'lerle doluydu. Tesis kil rengi taştan yapılmıştı ve arkasındaki kaktüslü dağla bir örnek görünüyordu. Girişte iki büyük ateş kazanı vardı, Emma büyük çift kanatlı kapının ötesindeki şık mermer lobiyi görebiliyordu. *Küçük Kasaba Kızı, Beş Yıldızlı Otele Gitti*, diye manşet yazdı içinden. Havlucu kız olarak çalıştığı Nevada'daki *spa* buranın yanında solda sıfır kalırdı.

Gözlerimin önünde bir anı belirdi. Arkadaşlarımla birlikte yoga dersindeydik. Yaz olduğu anlaşılıyordu çünkü saat daha sabahın yedisi olmasına rağmen hepimiz terliydik. Dersin sonunda eğitmen herkese yere uzanıp zihinlerini boşaltmasını söyledi ama benim zihnim kasırga gibi düşüncelerle doluydu. Ancak ne için endişeli olduğumu bilmiyordum. Garrett ve Thayer'la aynı anda çıktığım için miydi? Yoksa kıskanç kız kardeşim yüzünden mi? Ölümümün haftalar – belki de günler– sonra gerçekleşeceğini biliyor muydum?

Laurel, Emma'yla birlikte lobiye girerlerken kulağındaki telefona, "Şimdi geldik," dedi. Son dokunuşları yapmak için saatler öncesinde gelmiş olan Bayan Mercer'la konuşuyordu. Büyükanne de onunla gelmişti ve muhtemelen şu anda masa örtülerini ve çatal kaşıkları tekrar düzenliyordu.

Laurel telefonunu portföy çantasına geri koyup Emma'ya yandan bir bakış attı. "Bu akşam pek parti modunda görünmüyorsun. Neşelen biraz!"

Emma geri kaçmamak için kendisini tutmak zorunda kaldı. Laurel eve geldiğinde Emma onun odasından henüz çıkmıştı. Kız odasına girip bir parmağını dudağına vurarak halının ortasında durmuş, sonra dönüp ona bakmıştı. Emma da onu izlemiyormuş gibi davranıp hemen banyoya koşmuştu. Laurel onun odasını karıştırdığını anlamış mıydı? Emma'nın ne bulduğunu biliyor muydu?

Kanlı raket gözümün önünde belirirken Laurel'a öylece baktım. Pişmanlık hissediyor muydu acaba? Nasıl her şey yolundaymış gibi davranabiliyordu?

Emma, Laurel'ın yorumunu duymazdan gelerek Bay Mercer'ın peşinden ilerledi. Turuncu-beyaz renkli, *hamster* boyutundaki Japon balıklarıyla dolu kristal bir havuzu geçtikten sonra boy aynalarındaki yansımasına baktığında kendisini tanıyamadı. Sutton'ın dolabından zümrüt yeşili bir kokteyl elbisesi ve altın rengi, kısa topuklu ayakkabılar seçmişti. Elbisenin 700 dolarlık etiketi hâlâ üzerindeydi. Emma dikişini yırtma ya da bir yerine deodorant bulaştırma korkusuyla elbiseyi büyük dikkatle giymişti.

"Doğum günü çocuğum *gelmiş*!" diye bağırdı tanıdık, boğuk bir ses. Onun yaşındaki bir kadının Oscar törenine giderken giyebileceği şıklıktaki siyah-altın rengi bir elbise giymiş olan Büyükanne Mercer lobide süzülerek ilerledi ve Bay Mercer'ın kolunu kavradı. "Gel, gel!" dedi heyecanla. Pembe rujlu dudakları bayağı göze çarpıyordu. "Bu mekân harika!"

Laurel ile Emma'ya gülümsedikten sonra hepsini, şöminenin etrafını çeviren beyaz deri koltukların yanından geçirdi. Rüstik ahşap zemine kahverengi-siyah sığır derisi halılar yayılmıştı. Büyükanne çift kanatlı bir cam kapıyı itince, koyu mavi yapay gölete tepeden bakan çöllerle çevrili beton bir verandaya çıktılar. Veranda çoktan konuklarla dolmuştu bile. Erkekler koyu renkli takım elbiseler, kumaş pantolonlar ve gömlekler giymişti. Kadınlarsa değerli taşların renklerinde şık elbiseler içindeydiler. Batmakta olan güneş gökyüzünü şeker pembesine dönüştürmüştü. Garsonlar ellerinde kokteyl tepsileriyle kalabalığın arasında geziniyordu.

"Kristin kendisini aşmış," dedi Bay Mercer, "bunu yapmamalıydı" der gibi bir ses tonuyla. Ama Emma onun gördüklerinden aşırı memnun olduğunu anlayabiliyordu.

Büyükannenin kaşları çatıldı. "*Ben de* yardım ettim," dedi keskin bir sesle.

Bay Mercer annesine cevap vermek yerine verandanın öbür ucundaki birine dikkatini verdi. Parmak uçlarında yükselip bakan Emma içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Thayer Vega'ydı bu; pamuklu pantolonu ve beyaz gömleğiyle ve arkaya doğru taranmış hafif uzun saçlarıyla yakışıklı olmak için çaba bile göstermesine gerek yoktu.

Yüzü bembeyaz kesilen Bay Mercer, Emma ile Laurel'a doğru eğildi. "İkinizden biri mi davet etti bunu?"

O anda Bayan Mercer birden yanlarında bitti. Diane von Furstenberg marka dar elbisesi ve kulaklarında ışıldayan elmas küpeleriyle çok güzel görünüyordu. "Her şey yolunda mı hayatım? Çok muhteşem bir parti olmuş, değil mi?"

Bay Mercer karısına yan bir bakış attı. "*Bu çocuk* burada ne arıyor?"

Sutton'ın annesi onun bakışlarını takip edince dudaklarını birbirine bastırdı. "Eh, Vega'ları ben davet ettim," dedi. Sesini sakin tutmak için kendisini zorladığı belliydi. "Onlar da doğal olarak Thayer'ın da davetli olduğunu varsaymışlar. Şimdi lütfen gevşe ve eğlenmene bak. Sorun çıksın istemeyiz."

Bay Mercer'ın yüzü katılaştı. "Geçen söylediklerimde ciddiydim, kızlar," dedi siyah gözlerinde şimşekler çakarken. "Size güvenebileceğim hususunda bana söz verin."

Emma ellerini kendini savunur gibi kaldırdı. "Tabii ki."

"Bana her zaman güvenebilirsin babacığım," diye ekledi Laurel şeker gibi bir sesle, kulağının arkasındaki sarı saç tutamını parmağında döndürürken.

O sırada konuklardan bazıları Bay Mercer'ı yanlarına çekince Emma da açık büfe masasına doğru ilerledi. Masada, kanepelerden fileminyonlara, ızgara sebzelerden karmaşık görünümlü suflelere kadar akla gelebilecek her türden yiyecek vardı.

Emma ağzına bir peynir küpü attıktan sonra arkadaşları ya da Ethan gelmiş mi diye etrafına bakındı. Kalabalığın arasında, Mercer'ların komşularından biri el kol hareketleriyle bir şeyler anlatarak bir grup kadını eğlendiriyordu. "Sonra o kitap kulübüne Papaz Wilkins'i davet ettik! Oprah Kitap Kulübü'nün seçtiği kitabın o kadar müstehcen olduğunu kim bilebilirdi ki?" dedi neşeyle. Barda oturan iki küçük kız, Shirley Temple kokteyllerini içerken yetişkinmiş gibi davranıyorlardı. Sonra Emma, Charlotte'un babası Bay Chamberlain'i gördü. Adam kolunu, mükemmel bedenini kavramış leopar desenli, kısa bir elbise giyen karısına sarmıştı. O sırada Sutton'ın babası verandayı geçip Bay Chamberlain'in sırtına sertçe vurdu, Charlotte'un babası kulağına bir şey söyleyince de kafasını geriye atarak güldü.

Emma gözlerini kırpıştırdı. Bu iki adamın tanıştığını bilmiyordu. Kendisi Bay Chamberlain'le sadece bir kez karşılaşmıştı, o da Tucson'a geldiği ilk akşamdı. Sabino Kanyonu'nda denk geldiklerinde adam ona rahatsızca selam vermişti; sanki olmaması gereken bir yerde yakalanmış gibiydi. Chamberlain'lerin evinde bir şeylerin yolunda gitmediğini

hissettiği halde Charlotte konuyu açmadığı için Emma da bir şey sormamıştı.

"Sutton?" diye bağırdı bir ses, arka taraftan.

Emma arkasına döndüğünde neredeyse Charlotte, Madeline ve Twitter İkizleri'yle çarpışacaktı. Kızların hepsi de muhteşem kokteyl elbiseleri giymişlerdi. Charlotte'un kırmızı elbisesi, şeftali-krem tenini mükemmelce ortaya çıkarmıştı. Madeline, mor-siyah renklerde vamp bir elbise tercih etmişti. İkizler ise popolarını zar zor kapatan parlak gümüş ve altın rengi elbiseler giymişlerdi.

"*Peynir* deyin!" dedi Gabby, fotoğraf çekmek için makinesini ayarlarken. "Eğer düzgün davranırsanız elli beşinci yaş partilerinin de çok eğlenceli olabileceğiyle ilgili bir *tweet* atacağım." Göz kırptı.

Charlotte kolunu Emma'nın omuzlarına sardı. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Burası gerçekten çok güzel," diye cevap verdi Emma, Sutton'ın annesiyle babasına bakarak. Mercer'lar, hediyelerle dolu kocaman bir masanın başında duruyorlardı ve Bay Mercer, yüzünde "lütfen bunların hepsinin benim olduğumu söylemeyin" der gibi bir ifadeyle kafasını iki yana sallıyordu.

"Laurel nerede?" Madeline kalabalığı taradı, sonra kimse bir şey diyemeden omuz silkti ve onu bulmaya gideceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Kızın yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa Laurel'ın, ağabeyiyle birlikte olmasından endişeliydi.

Gabby ağırlığını bir bacağına vererek Madeline'ın gidişini izledi. "Vay canına. Çocuğa tıpkı bir pranga gibi yapışıyor."

"Babaları yüzünden bence." Lili verandanın diğer tarafına işaret etti. Karısıyla birlikte dikilen Bay Vega, çikolataya bandırılmış bir tabak çileği didiklemekle meşguldü.

"Ne duydum biliyor musunuz?" diye fısıldadı Gabby, parmakları iPhone'unun üzerinde hareket etmeye devam ederken. "Mads'in babası, derslere yetişebilsin diye Thayer'a çok baskı uyguluyormuş. *Ayrıca*, ortadan kaybolup da onlara cehennemi yaşattığı içi ömür boyu cezalı kalacakmış." Gözlerini kocaman açtı. "Sizce Thayer neden kayboldu? Mads bir şey söylemiyor. Bir porno çetesinin lideri falan mıydı acaba?"

"Hayır!" diye bağırdı Emma kendisini tutamadan.

Charlotte meraklanmış gibiydi. "Thayer'ın nereye gittiğini *sen* biliyor musun?"

Emma ağzını kapattı. "Tabii ki bilmiyorum," dedi sertçe. "Ama *öyle* bir şey yapmıyordu."

Sonra, yavaştan erimeye başlamış olan buz heykellerinin arasından koyu renkli pantolon ve açık mavi gömlek giymiş bir çocuğun veranda kapısında belirdiğini gördü. "Ethan!" diye seslendi, eliyle onu çağırarak.

Ethan sağa sola bakındıktan sonra onu fark etti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle direkt ona doğru ilerlemeye başladı. Yiyecek ve içecek tepsileriyle dolanan garsonlar ilgisini bile çekmemişti.

"Selam," dedi onu baştan aşağı süzerek. "Harika görünüyorsun."

Emma midesinin bir takla attığını hissederken onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen de çok iyi görünüyorsun."

Ellerini onun hâlâ nemli olan saçlarından geçirdi. Çocuğun teninde Ivory sabun kokusu vardı.

Ethan, onu eski bir dost gibi karşılayan Charlotte ve Twitter İkizleri'ne selam verdikten sonra şimdi bir de çikolata şelalesi ve en az on farklı turta da eklenmiş açık büfeye göz atarak kısık bir ıslık çaldı. "Bu inanılmaz."

"Ne varsa koymuşlar," dedi Emma gururla.

"Hollier'dan bu kadar çok kişinin geleceğini bilmiyordum," dedi Ethan.

Emma da kalabalığın arasında okul arkadaşlarından pek çok kişi olduğunu o zaman fark etti. Tenis takımından kızlar ve aileleri de gelmişti. Beyaz renkli kısa elbisesinin içinde ışık saçan Nisha ve babası da vardı. Almanca dersinden bir kız, tenis takımından birkaç çocukla barın yanında takılıyordu ve Emma'nın, Sutton'ın doğum günü partisinden tanıdığı bir grup kız, yaylı sazlar dörtlüsünün yakınında kıkırdıyordu. Hatırı sayılır sayıda öğrenci, sanki en yeni gözde çiftlermiş gibi Emma ve Ethan'a bakıyordu.

Emma yanından geçen garson kızdan bir bardak maden suyu alıp omuz silkti. "Bayan Mercer, okul aile birliği üyesi sanırım. Yıllar içinde diğer ebeveynlerle arkadaşlık kurmuştur."

Ethan kafasını eğdi. "Benimkiler hiç böyle şeylerle ilgili değildi."

Emma kolunu sıkıp onu hızlıca öptükten sonra sessiz bir köşeye gitmek için çekiştirdi.

"Laurel'ın odasında bir şey buldum," dedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Sanırım cinayet silahı."

Emma tenis raketinden bahsederken Ethan'ın gözleri kocaman açıldı. "Onu çaldın mı?"

"Hayır. Laurel fark eder diye korktum. Ama şimdi üstünde benim parmak izlerim de var."

Ethan bir süreliğine kalabalığa doğru dönüp, meyveli turtalarla dolu bir tepsi taşıyan garsonu izledi. "Bu senin kanıtın olabilirdi," dedi telaşlı bir sesle.

"Biliyorum. Ama *nasıl*?" dedi Emma. "Keşke o saç telini ya da kanın bir kısmını teste gönderebilseydik. Ama bu, polislere Sutton'ın öldüğünü söylemeyi gerektirir." Dudağını ısırarak bir süre düşündü. "Belki de polise her şeyi anlatan isimsiz bir not yazıp ondan sonra da şehirden hemen ayrılabilirim. Bu sayede suçu bana atmaya çalışsalar bile çoktan gitmiş olurum. Yeni bir isimle yeni bir hayata başlamaya da alıştım zaten." Emma hüzünlü bir kahkaha attı.

Ethan bu fikir yüzünden dehşete düşmüş gibiydi. "Ama Sutton'ı öldüren kişi gittiğin... ya da onun öldüğünü herkese duyurduğun için senin peşinden gelebilir. Dahası nereye gidecek, ne yapacaksın? Senin hayatın *burada*. Ve muhteşem bir hayat."

"*Sutton'ın* hayatı muhteşem," diye düzeltti Emma. Ama sonra omuzları çöktü. "Ama haklısın. Ne yapacağıma dair bir fikrim yok. Artık bir hayatım da yok. *Hiçbir şeyim* yok."

Dönüp seyyar havuzun kısık ışıkları, sakin kayalar ve büyüleyici gün batımından oluşan manzaraya baktı. Yaylı sazlar dörtlüsünün melodik notaları havayı doldurmuştu. Emma bunun keyfini çıkarmak ve *kendi* hayatı olmasını dilemek için kendisine bir saniye de olsa izin verdi.

Ethan ona doğru eğildi. "Ben varım," diye hatırlattı.

Emma kollarını ona sardı. "İyi ki varsın."

Ayrıldıklarında Emma verandanın öbür ucundaki birinin onlara baktığını hissetti. Laurel'dı bu. Madeline'la sohbet ediyor ve Thayer'a, Bay Mercer'ın hoşuna gitmeyecek kadar yakın duruyordu. Gerçi adam ortalarda yoktu. Laurel ona öyle korkutucu bir ifadeyle bakıyordu ki Emma'nın göğsü acıyla sıkıştı.

Ethan da Laurel'ın baktığını fark edince Emma'yı kendisine doğru çekti. Ama onun koruyucu tutuşu bile rahatlamasını sağlayamamıştı. Ayrıca bu kadar insanın arasında olmak da boğucu gelmeye başlamıştı. Elini Ethan'ın koluna koydu. "Gidip yüzüme soğuk su çarpmam lazım. Hemen dönerim."

Ethan kafasını salladı. "Seninle geleyim mi?"

"Yok. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var." Sonra verandada ilerleyip otelin antresine girdi. Buradaki devasa şöminenin önüne inek derisinden bir halı serilmişti. Oymalı taş masaların üzerinde saksılara konmuş orkideler duruyordu ve itibarlı görünen bazı insanların fotoğrafları gümüş çerçevelerle duvarlara asılmıştı.

Uzun bir koridordan geçerken kısık bir fısıltıyla olduğu yerde durdu. Karanlık konferans odalarından birinde iki kişi konuşuyordu. Emma aslında yoluna devam ederdi ancak bir tanesinin pürüzlü sesini tanımıştı.

"O kadınla yine mi görüştün?" dedi büyükanne. Kısık sözcükleri öfke doluydu.

"E-evet," diye cevap verdi titrek bir ses. Emma eliyle ağzını kapattı. Bu konuşan Sutton'ın babasıydı.

Köşeden gizlice içeri baktığında Bay Mercer ve büyükannenin, beyaz renkli büyük ekranın önünde durduklarını gördü. Sutton'ın büyükannesinin yüzü gergindi ve gövdesi oğluna doğru eğilmişti.

"Senin sorunun ne?" diye tısladı Büyükanne Mercer. Oğluna tokat atmak istermiş gibi bir hali vardı. "O kadın bu aile için çok zararlı. Bunu yapmayı *derhal* kesmelisin."

"Ama..."

"*Ama* falan yok. Ya Kristin öğrenirse?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. *O kadınla görüşüyor musun? Bu aile için zararlı. Ya Kristin öğrenirse?*

Bay Mercer'ın *gizli* bir *ilişkisi* mi vardı?

Buna ben de inanamıyordum. Babam böyle bir şey yapacak birine benzemiyordu. Kendisini ailesine ve cerrahi işlerine adamış, dürüst bir vatandaş gibi görünüyordu. Ailemdeki herkesin korkunç sırları mı vardı böyle?

"Sutton?"

Birden arkasından ayak sesleri gelince Emma sıçrayarak döndü ve duvara dayalı uzun, taş masaya çarptı. Thayer'ın yüzü gözlerinin önünde belirdi ve sesi yine, "Sutton?" diye fısıldadı.

Ama Emma ona cevap veremeden önce masadaki devasa, incecik bir vazo tehlikeli şekilde sallanmaya başladı. Sonra yavaş çekimdeymiş gibi yamuldu ve yere düşüp binlerce parçaya ayrıldı.

Konferans odasındaki Bay Mercer ve büyükanne kafalarını kaldırdılar. Bakışları önce vazoyu, sonra Emma'yı buldu. Büyükannenin yanaklarındaki kan çekildi. Bay Mercer'ın

dudakları O şeklini aldı. Emma'nın gözleri Sutton'ın babasında takılı kalmıştı. Adam elini saçlarından geçirdi ve şimşekler çakan gözleriyle ona doğru hızla yürümeye başladı.

"Aman Tanrım," diye cıyakladı Emma. Arkasını döndüğünde Thayer'ın en yakın erkekler tuvaletine kaçtığını gördü. Öne arkaya sallanan kapıya kısa bir bakış attıktan sonra yakındaki bir kapıya koştu, ardından da otelden uzaklaştı.

Ben de Emma'nın arkasından çekildim. Babamdan, partiden uzaklaşıp ucu bucağı görünmeyen çöle onunla birlikte adım attım. Ancak babamın gözlerindeki bir şey, Emma'nın koşması ve tüm olanlar zihnimdeki birtakım çarkları harekete geçirmişti. Bir anda kendimi yeni bir anının içine düşerken buldum.

Ve bu, *kesinlikle* görmek istemeyeceğim bir anıydı.

16

BİRİ DAHA DÜŞTÜ

BİR DAHAKİ GÖRÜŞMEMİZDE İŞİN BİTECEK.

Tam bir drama kraliçesi, *diye düşünüyorum SİL tuşuna bastıktan sonra telefonumu cebime koyarken. Ancak bu düşüncenin arkasında çok az da olsa kaygı var. Belki de Thayer'ı hastaneye götürmesi için Laurel'ı çağırmamalıydık. Bizim gizlice çıktığımızı öğrenirse nasıl mahvolacağını biliyorum çünkü. Bunu yüzüne vurmayı istiyordum aslında. Ona tekrar,* bak senden daha iyiyim, *demek istiyordum. Ama böyle yaparsam sınırlarını zorlayabileceğimi düşünüyorum.*

Etrafıma bakınıyorum. Kanyon o kadar karanlık ki yüzüme doğru kaldırdığım elimi bile göremiyorum. Telefonum da yine çekmiyor. Sadece tepenin zirvesindeki yolu hafifçe seçebiliyorum. Asfalt çatlamış ve çakıl taşları yolun üzerinde zikzaklar oluşturmuş. Kalbim boğazımda atıyor sanki.

Şimdiye Nisha'ların mahallesine varmış olmalıydım. Kayıp mı oldum? Yanlış yerden mi döndüm? Haberlerde, burada kaybolup bir daha ortaya çıkmayan insanları gördüğümü hatırlıyorum. Ya benim başıma da bu gelirse? Ya burada ölürsem ve çakallar kemiklerimi yerse?

Asla mezuniyet balosuna gidemem. Göz koyduğum o Marc Jacobs marka çantayı alamam. Thayer'a onu sevdiğimi bir daha söyleyemem. İstediğim hiçbir şeyi yapamam.

Kendi etrafımda dönerken uzuvlarım gevşeyip sarkıyor sanki. Dört bir yanım çölle çevrili. Dönüp kanyona bakarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Göğe yükselen sivri kayalıkların hiçbiri tanıdık gelmiyor. Kendimi toplayıp nerede olduğumu saptamaya uğraşırken tepenin ortasındaki bir banka fark ediyorum. Orada... oturmuş bana bakan bir insan mı var?

Sonra bulutlar ayın önüne geçiyor ve görüşüm engelleniyor. Kendini kaybediyorsun Sutton, *diye düşünüyorum.* Toparlan. Odaklan. Burada ölmeyeceksin. Çıkış yolunu bulacaksın. Az önce Thayer'la delinin birinden kaçtınız diye o kişi hâlâ buralarda olacak değil. Ben Sutton Mercer'ım ve bu durumdan kurtulmak için bir yol bulabilecek biri varsa o da benim.

Uzaktan bir motor sesi geliyor. Döndüğümde yolun başındaki araba farlarını görüyorum. "Hey!" diye bağırıyorum, kollarımı sallayarak. Bir araba gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Otostop çekmeyi düşünüyorum; bunu daha önce de yapmıştım ve şu anda beni eve götürecek birine ihtiyacım var. Fark ediyorum ki asıl gitmek istediğim yer ev.

Nisha'ların ya da Madeline'ların evine değil, kendi evime gitmek istiyorum. Ailemi görmeyi o kadar çok istiyorum ki kalbim sanki açlık gibi bir hisle doluyor. Annemin bana tavuk suyuna çorba hazırlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Babamın beni kollarının arasına alıp kötü adamların eline asla düşmeyeceğim konusunda güvence vermesini istiyorum.

Son zamanlarda yaptığım her şey için üzgün olduğumu söylemek istiyorum onlara. Tüm kurallarını çiğneyip, hepsine kaba davranarak evin havasını gerdiğimi biliyorum. On sekizinci doğum günüm yaklaştığı için biyolojik annem ve nereden geldiğim hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum sadece. Başka bir yerde yaşayan, hakkında hiçbir şey bilmediğim başka bir ailem olabilir. Belki de biyolojik bir kız ya da erkek kardeşim bile vardır. Ama konuyu ne zaman açsam annem ağlamaya başlıyor, babamsa sanki onu yaralamışım gibi dudaklarını birbirine bastırarak bana bakıyor. İstediğim her şeyi elde ediyorum ama annemle babam bana hiçbir şey söylemedikleri için ben de geceler boyu Mads'le eğlenerek ya da Thayer şehre geldiğinde gizlice onunla buluşarak ailemi cezalandırıyorum.

Araba, taşlı yolda yükselip alçalarak yaklaşırken lastikleri toz bulutları oluşturuyor. "Hey!" diye haykırıyorum, kollarımı tekrar savurarak. Birileri neden bu çıkmaza arabayla geliyor ki? Ve o farlar neden tanıdık geliyor? Bu benim arabam mı yoksa? Gizemli sürücü geri mi döndü?

Ama farların şekli benimkilerle aynı değil. Yine de bir yerden tanıyorum. Araba homurdanarak sürat artırırken ve

şimşek hızıyla direkt olarak üzerime gelirken sırtımı dikleştiriyorum. Beni ezecek! *diye düşünüyorum, yoldan kenara kaçarken.* Thayer'a çarptıkları gibi bana da çarpacaklar.

Kafam hızla çalışıyor. Bir dahaki görüşmemizde işin bitecek. *Laurel olabilir mi bu? Aklını kaçırmış olabilir mi?*

Hızla dönüp çölün içlerine doğru koşturmaya başlıyorum. Motoru daha yüksek sesle kükreyerek cevap veren araç da yoldan çıkıyor. Bir ses bana sesleniyor ama motorun homurtuları ve lastiklerin kaktüs ve taş parçalarını ezerken çıkardığı sesler nedeniyle tam olarak duyamıyorum. Mümkün olduğunca hızlı koşuyorum ama araç daha da hızlanıyor. Artık sıcaklığını ve süratini arkamda hissedebiliyorum. Altın rengi far ışıkları önümü aydınlatırken savrulan kollarımı görebiliyorum.

"Lütfen!" diye haykırıyorum, arkama bakarak. Sürücünün kim olduğunu görmeye çalışıyorum ama etraf çok karanlık ve benim gözlerim yaşlarla dolu. "Lütfen dur!"

Araba artık sadece birkaç metre arkamda ve beni ezmeye hazır. Omzumun üzerinden baktığımda camın indiğini görüyorum. Tabancası var! *Tek düşünebildiğim bu. Arabadan kaçmak için bir kaktüsün diğer tarafına atlıyorum.*

"Sutton!" diye bağırıyor biri.

Duruyorum. Bu sesi tanıyorum. Döndüğümde babamın arabanın camından sarktığını görüyorum. Gözlerimi kırpıştırırken kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. "B-baba?" diye kekeliyorum, yavaşça ona doğru yürürken.

Ama yanlış bir şeyler var. Babamın yüzü asık. Ay ışığı saçındaki grilikleri yansıtırken kaşları çatılmış ve bana,

varlığımdan bile tiksiniyormuş gibi bakıyor. Bu bakışını tanıyamıyorum. Babam arabadan inip öfkeli bir çıngıraklı yılan gibi bana doğru atılıyor ve kolumu kavrıyor. Sertçe.

Ağzım bir karış açık kalıyor. "Babacığım," diye inliyorum, bileğimde beş adet morluğun oluşmaya başladığı yere bakarak. "Bırak. Canımı yakıyorsun!"

Ama babam kolumu bırakmadan, hiddet dolu gözlerle beni incelemeye devam ediyor. O kadar ki, kızgınlıktan konuşamıyormuş gibi görünüyor. "Ne gördün?" diyor sonunda.

"H-hiçbir şey!"

Ama babam bileğimi daha da sıkıyor. Koluma keskin bir acı yayılırken nefesim daralıyor.

"Bir şey gördüğünü biliyorum. Yoksa neden kaçasınız ki?" Babamın sesi birden öyle ürkütücü bir sakinliğe bürünüyor ki ne dediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Gördüğünü biliyorum. *Parçaları birleştirirken nabzım hızlanıyor. Thayer bu yüzden beni manzaralı yerden çekip tepeden aşağı itmiş demek. Babamın bir şey yaptığını görmüş. Korkutucu bir şey. Benim görmemem gerektiğini düşündüğü bir şey.*

O anda babamın her yerinin tozla kaplı olduğunu görüyorum. Çöl tozu. Kanyonda koşunca benim üzerimi bulayan tozun aynısı. İçimden bir ürperti geçerken kanyonda Thayer'la beni takip eden ayak sesleri kafamda yankılanıyor. Birisi peşimize düşmüştü. Ve Thayer'a arabayla çarpmıştı.

Ama peşimize düşen kişinin babam olması imkânsızmış gibi geliyor. Babam beni seviyordu. *Bir gün bisikletten düştüğümde bana fıstık ezmeli dondurma almıştı mesela. Teniste*

nasıl servis kullanacağımı öğretmişti. Vintage Volvo'mu – sevdiğim çocuğu neredeyse öldüren arabamı– restore ederken bana saatlerce yardımcı olmuştu.

Fakat bileğimi neredeyse kıracak bir güçle sıkan bu adam benim hiç tanımadığım bir adam. Canımı yakabilecek biri. Her şeyi *yapabilecek biri.*

"Bırak beni!" diye bağırıyorum.

Babam beni arabaya doğru çekiştiriyor. Elimden kurtulmaya çalışıyorum ama çok güçlü. Tekme savurup ayaklarımı yere bastırmaya çalışıyorum. İçime dolan adrenalin kontrolü ele alınca da öne atılıp dirseğimi babamın göğsüne geçiriyorum.

"Sutton!" diye bağırıyor babam, beni bırakırken.

Dönüp hızla koşmaya başlıyorum. Çölü aşarken bacaklarım alev almış gibi. Bir yarışın içindeymiş gibi babamdan uzaklaşırken ayaklarım kumları havalandırıyor. Yüzüme doğru uçuşan saçlarımı arkaya itmeye çalışıyorum. Gerçi bunun bir önemi yok. Zaten nereye gittiğimi göremiyorum. Ama mühim değil. Tek yapmam gereken babam çok uzaklarda kalana dek koşmak. Sonsuza dek koşmam gerekse bile koşarım.

Ancak arkamdan gelen motor sesini duyunca dehşetle farkına varıyorum ki sonsuza kadar koşamam. Zamanım yok. Babam, Thayer'a çarptığı gibi bana da çarparsa hiç zamanım kalmayacak.

11

VUR KAÇ

Çöldeki patikalardan birinde koşarken Emma'nın ayaklarının altından toprağın ezilme sesleri geliyordu. Şu anda istediği tek şey Bay Mercer'dan mümkün olduğunca uzak olmaktı. O bakışı daha önce öfkeli üvey babaların gözlerinde görmüştü. Hayatındaki diğer her şeyin yanında bir de onunla mücadeleye girmek istemiyordu.

Ama belki de ikizimin mücadelesi *asıl* babamlaydı. Az önce gördüğüm anıyı yanlış yorumlamış olmayı tüm kalbimle diliyordum. Ölü beynim benimle oyun oynuyor olabilirdi. Belki de hatırladığım şey sadece bir rüyaydı. Babam bana hayatım boyunca hiç öyle bakmamıştı ve asla ama asla kolumu sıkıp öyle canımı acıtmamıştı. Ama o gece bunu yapmıştı.

Partinin sesleri tamamen yok olunca Emma yalnızca kendi gümbürdeyen kalbinin ve ayaklarının altında ezilen toprağın

sesini duymaya başladı. Bay Mercer ile büyükannenin tartışması kulağında yankılanırken söyledikleri her kelimeyi kafasında tekrarladı. Bay Mercer'ın yasak bir ilişkisi vardı. Acaba ciddi bir şey miydi?

İleride ay ışığı vurmuş düz bir kaya görünce Emma gidip üstüne oturdu. Topuklu ayakkabılarla koşmaktan her yeri acımıştı. Elini kayanın yüzeyindeki minik pürüzlerde dolaştırırken aklına çocukluğundan bir anı geldi. Annesinin ara sıra erkek arkadaşları olurdu ve Becky onu beş yaşındayken terk etmiş olsa bile Emma bu adamlardan bazılarını hatırlıyordu.

Bunların çoğu kamyoncu, dalavereci satış elemanı ya da işsiz olurdu ama Becky'nin sevdiği bir adam vardı. Joe adındaki bu adamı Emma da sevmişti. Joe, onunla birlikte çizgi film izler ve gece vardiyasında çalıştığı marketten şeker ve küçük oyuncaklar getirirdi. Annesinin çıktığı diğer erkeklerden çok daha nazik biri olduğu için Emma onun babası olmasını ummaya başlamıştı. Bir babası olmasını çok istiyordu çünkü. Ama sonra bir gün Joe onlara gelmeyi kesmiş, Becky de onun hakkında konuşmayı bırakmıştı. Emma sorduğunda Becky, "Pislik herif beni aldattı," demişti. Emma onun ne demek istediğini anlamamıştı; onun dünyasında aldatmak, Candy Land masa oyununda fazladan ilerleyerek hile yapmak demekti. Ama Becky ile Joe'yu birlikte Candy Land oynarken hiç görmemişti.

Emma içini çekerek kayadan kalkıp gerindi. Millet soru sormaya başlamadan önce partiye dönmesi gerektiğini biliyordu.

O anda omzuna bir el dokununca korkuyla sıçradı. *Laurel.* O olmalıydı. Kanlı tenis raketi gözünde canlandı. Arkasında Sutton'ın kardeşini göreceğinden emin olarak döndü ama ona bakan gözler Thayer'ın ela gözleriydi.

"Ah!" diye fısıldadı Emma, gerileyerek.

Thayer'ın beyaz gömleği pantolonunun belinden çıkmıştı. "Sen iyi misin? Onları... duydun mu?"

"Evet," diye itiraf etti. "Her şeyi duydum."

Thayer ona sarılmak ister gibi uzandı ama sonra ilişkilerinin değiştiğini hatırlamış olmalı ki ellerini ceplerine soktu. "O gece Sabino'da seni bundan korumaya çalışıyordum işte," dedi. "Babanı oradaki patikada biriyle... annen olmayan biriyle gördüm. Bu yüzden seni onlardan uzaklaştırmaya çalıştım ve koşmanı istedim."

Emma'nın kafası hızla kalktı. Bunu duymayı beklemiyordu. "Bir dakika. Oradaki babam mıydı yani?"

Thayer yüksek sesle nefes verdi. "Evet. Bu yüzden arkamızdan koştu. Onu gördüğümü fark etmişti," diye devam etti işkence çeker gibi bir sesle. "Sana söylemediğim için üzgünüm. Söyleyecektim... ama sonra hastaneye gittim ve ardından da rehabilitasyona geri döndüm. Sonra sen e-postalarıma cevap vermeyi kestin."

Benim başım da Emma'nınkiyle birlikte dönüyordu. Babamın üzerinde gördüğüm o çöl tozları. Demek *haklıydım.* Kaçtığımız kişi *oydu.* O ve korkunç, yuva yıkıcı bir kadın. Bu yüzden ne gördüğümü sormuştu bana. Ama peşimden gelme sebebi sessiz kalmam için rüşvet teklif etmek miydi yoksa beni sonsuza dek susturmak mı?

"Laurel'a söylemedim," diye devam etti Thayer, alnındaki teri silerken. "Bence sen de söylememelisin."

Emma ona öylece baktı. Kafasının içi pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu. "Neden?"

Thayer dudağını ısırdı. "O senin kadar güçlü değil. Beni hastaneye götürdükten sonra kendisini kaybettiğini öğrendim."

"Eh, bana çok öfkeliydi," dedi Emma. "Beni öldürmek istiyormuş gibi göründüğünü sen söyledin."

Thayer kafasını iki yana salladı. "Evet ama bu sabah fizik tedaviye gittim ve hemşire bana kız arkadaşımın nasıl olduğunu sordu. İlk başta seni kastettiğini sandım ama sonra, yaralandığım gece hep orada kalan sarışın kızdan bahsettiğini söyledi. Görünüşe göre ona git dememe rağmen Laurel tüm gece bekleme odasında oturup ağlamış." Thayer bir nefes alıp elini saçlarından geçirdi. "Hemşire, fazlasıyla isterik halde ağladığı için Laurel'a yatıştırıcı verdiklerini ve onu hastanede gözlem altında tuttuklarını söyledi."

Emma onun söylediklerini sindirirken gözlerini kırpıştırdı ve ellerini ensesinde birleştirip kendisini toplamaya çalıştı. "Bir dakika. Laurel tüm gece hastanede kaldı... ve kanyondaki o kişi *babamdı* yani," diye tekrar etti.

"Evet," dedi Thayer yumuşak bir sesle.

Uzakta bir baykuş öttü. Bir bulut ayın önüne geçti. Emma, Thayer'a baktı. "Babam o gece hakkında bir şey dedi mi sana? Neden orada olduğunu falan açıkladı mı?"

Thayer gözlerini kıstı ve boğazından inanılmaz der gibi bir ses çıkardı. "Bana arabanla çarpması, o geceden asla bahsetmememi istediğinin işaretçisidir diye düşünüyorum."

Emma uzuvlarının alev aldığını hissederek doğruldu. "Sana *o* mu çarptı?"

Bu oluyor olamaz, diye düşündüm. *Olamaz.* Gördüğüm rüya değildi demek. Tüm o korkutucu, dehşet verici detaylar gerçekti.

Thayer, Emma'ya bakıp omuz silkti. "Başka kim olabilir ki? Baban peşimizdeydi. Ve bana her kim çarptıysa *senin* arabanı kullanıyordu. Babanda arabanın anahtarı var, değil mi?"

O gece anahtarımı arabamın yanında düşürmüştüm ama babamda da gerçekten yedek anahtar vardı.

Emma'nın zihnindeki çarklar dönüyordu. Doğru olduğunu düşündüğü her şey birden değişmişti ve şimdi gözünde yeni bir resim oluşuyordu. Yani Laurel bir şey yapmamıştı. Ama Sutton'ın öldüğü gece orada biri vardı. Onun konuşmasını istemeyen biri. Bay Mercer. O anda aklına başka bir şey daha geldi. Ya Bay Mercer sadece gizli ilişkisini korumaya çalışmıyorsa? Ya Sutton, Thayer'a çarptığı için onu polise şikâyet etmekle tehdit ettiyse? Ya adam, onu susturmak için öldürdüyse?

Ama Bay Mercer, Sutton'ın babasıydı. Onu öldürmüş olması gerçekten doğru olabilir miydi?

Emma kendisini taşa bırakıp kafasını ellerinin arasına aldı ve beklenmedik şekilde hıçkırıklara boğuldu. Nedeni çok uzun süredir içinde tuttuğu stres olabilirdi belki, ama birden yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlamıştı.

Keşke ben de ağlayabilseydim. Hem şok içindeydim hem de bir hissizlik kaplamıştı içimi. Tüm bunlar çok adaletsizdi. Ama ne kadar denersem deneyeyim tek damla gözyaşı bile akıtamadım.

"Babam bu yüzden mi Laurel'la bana, senden uzak durmamızı söyledi ki?" diye sordu. Ağzını eliyle kapattığı için sesi boğuktu. "Onun annemi aldattığını bize söylersin diye?" *Ve sana arabayla çarpıp sonrasında da sahip olduğumu bile bilmediğim ikizimi öldürdüğünü söylersin diye*, diye ekledi içinden de.

"Bilmiyorum," dedi Thayer yumuşak bir sesle. Ona doğru küçük bir adım attı. "Ama olabilir." Sonra oturup onu kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. "İyi olacaksın, söz veriyorum," diye fısıldadı kulağına.

Emma ilk başta gerildi ama Thayer'ın kolları o kadar iyi gelmişti ki gevşemeye başladı. Birilerinin onu kucaklamasına, her şeyin düzeleceğini söylemesine ihtiyacı vardı. Birkaç dakika daha ağladıktan sonra gözyaşları kurudu ve sarsıcı hıçkırıklar azaldı.

İkisine bakarken çok rahatsız hissediyordum ama bunun babamla ilgili öğrendiklerimle alakası yoktu. Thayer bana tıpatıp benzeyen... ama ben *olmayan* bir kıza sarılıyordu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir süre sonra Emma kendisini tuhaf hissederek Thayer'dan uzaklaştı. "Benim... benim yalnız kalmam lazım," diye mırıldandı, yüzündeki gözyaşlarını silerken. Bu doğruydu ama aynı zamanda Thayer'dan da uzak durması gerekiyordu. Başka bir erkeğin kollarında rahatlamaya çalışmak –özellikle de bu erkek Thayer'sa– Ethan'a haksızlık olurdu.

Thayer, ay ışığında yumuşacık bakan gözlerle onu izledi. "Senin için her zaman buradayım, biliyorsun Sutton."

"Teşekkür ederim," dedi Emma kısık sesle. Sonra otele giden patikada ilerlemeye başladı ve Thayer'ın anlattıklarını sindirmeye çalışırken dengeli soluklar alıp verdi. Bay Mercer, yaptığı şeyi gördüğü için kendi kızını öldürmüştü.

Ama ben bunu yapanın o olduğunu, kendi arabasıyla yanımda bitene kadar *bilmiyordum*. O gece o kadar karanlıktı ki sürücüyü görememiştim. Ayrıca onu metresiyle birlikteyken de görmemiştim çünkü Thayer beni gerçeklerden korumuştu. Babamın yapması gereken şeyi yapmış, beni gözetip tehlikeden uzaklaştırmıştı. Babam kendisine nasıl katlanabiliyordu acaba? Beni hiç mi *sevmiyordu*? Biraz önce gördüğüm anı tekrar kafamda belirdi. Ne kadar silmeye çalışsam da zaman geçtikçe daha da karanlık bir hal alıyordu. Üzerime sürülen araba. O sert sözler. *Arabaya bin, Sutton!* Bileğimi kavrayan o el, beni toprakta sürükleyen güçlü kaslar.

Beni kimse duyamayacak olsa da ağzımı açıp haykırdım. Katilim, babamdı.

18

ARKANI KOLLA

O gece Emma gözünü bile kırpmadan öylece Sutton'ın yatağında yattı. Thayer'la konuştuktan sonra, Bay Mercer'la yüz yüze gelmemek için partiden kaçmıştı. Sutton'ın arkadaşlarına kendisini iyi hissetmediğini söyleyen hızlı bir mesaj atmıştı ama bunun delice göründüğünü biliyordu. Mercer'ların evine vardığında Ethan'la telefonda uzun uzun konuşup öğrendiklerini anlatmıştı. Ethan hemen onun yanına gitmek istese de Emma yarın sabah ilk iş ona mesaj atacağını söyleyerek vazgeçirmişti. Ethan'ın da her şeyi bildiği konusunda Bay Mercer'ı şüphelendirmek istemiyordu.

Kendisini odaya kilitledikten sonra Sutton'ın şifonyerini kapının önüne itmiş, yatak örtüsünü kafasına çekip yatmıştı. Bir saat önce Bayan Mercer kapısını çalıp iyi olup olmadığını sormuştu ama Emma uyuyormuş gibi yapmıştı. *Yediği*

bir şey dokundu herhalde, dediğini duymuştu Sutton'ın annesinin. *Ya da içtiği bir şey*, diye homurdanmıştı Büyükanne Mercer. Bay Mercer'ın hiç sesi çıkmamıştı.

Hastalık bahanesini uzun süre devam ettiremeyeceğini biliyordu; aileyle yüzleşmesi gereken bir zaman gelecekti. Bay Mercer, onun konuşmaları duyduğunu biliyordu. Ama parçaları birleştirdiğini anlamış mıydı? Hem ne bekliyordu ki bu adam? Neden onu öldürmüyordu? Ne kadar çok araştırma yaptığını biliyor olmalıydı. Bir şey yapsa, onu bir araba kazasında ölmüş gibi mi gösterirdi acaba? Bu sayede hem Emma'dan hem de Sutton'dan kurtulmuş olurdu.

Katilim, Emma'yı öldürüp kaza süsü vermek –araba kazası, aşırı doz ya da yüksek bir yerden düşüş gibi bir şey– için uygun zamanı mı beliyordu ben de merak ediyordum. Babam bir doktordu ve her türden ilaca ulaşabilirdi. Emma'yı uykusunda öldürmeyi, sonra da yas tutan baba rolü oynamayı mı düşünüyordu?

Beyaz perdeler hayalet gibi uçuşuyordu. Sutton'ın kocaman dolabının kapağı hafif aralıktı ve düzgünce asılmış elbiseleriyle bluzları görünüyordu. Bilgisayar ekranında en yakın arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları dönüyordu. Emma yeni fotoğraflar yüklediği için artık hem Sutton hem de kendisi çıkıyordu ekranda. Sutton'ın, Hollier tenis üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafı göründü. Bunun ardından Emma ile Charlotte'un, La Encantada'daki Neiman's mağazasında acayip kıyafetler denerken çekilmiş fotoğrafı geldi. İkizlerin gülümsemesindeki tek fark Emma'nın çenesindeki minik yara iziydi. Bu yarayı küçükken McDonalds'a gittiğinde maskotun üstünden düştüğünde almıştı.

Emma yatakta doğrulup oturdu. Aileyle kahvaltı ettiği ilk sabah Bay Mercer yara izini fark etmişti. Belki de bu, en ufak bir farkın bile sırrını ortaya çıkarabileceğine dair bir uyarıydı.

İçi dehşet, korku ve ağır bir hüzünle dolarken kendisini tekrar yatağa bıraktı. Bay Mercer kızları için her şeyi yapabilecek, çok tatlı ve ilgili birine benziyordu. Bu da yaptığı korkunç şeyi daha da kalp kırıcı kılıyordu.

Tüm bunlardan tiksinerek gözlerimi sıkıca kapattım. Öldüğümden beri yaşanan onca şeyin içinde sindirilmesi en zor olanı buydu. Babamın yaptıklarını düşündüğüm her an boğulacak gibi hissediyordum. Annemi nasıl aldatabilirdi? Bunun ailemizi mahvedeceğini bilmeliydi. Ve beni nasıl öldürebilirdi? Benim, kendi kızının canını nasıl alabilirdi? Belki de beni hiç sevmemişti. Belki de aslında hiç istemediği evlatlık bir kızdım sadece.

Emma gözüne uyku girmeyeceğini anlayınca dönüp yatağın altından Sutton soruşturma defterini çıkardı ve boş bir sayfa açtı. *Bay Mercer*, yazdı en tepeye. Böyle bir şeyi kaleme almak bile çok zordu.

Sonra düşünmek için öne doğru eğildi. Adam başından beri Emma'yı biliyor muydu? Becky, Sutton'ı evlatlık verirken bir ikizi olduğundan bahsetmiş olabilir miydi? Sutton'ın boğulma videosunu Emma görüp buraya gelsin diye Bay Mercer mı koymuştu acaba internete? Emma o zamanki üvey ağabeyinin videoyu görmesinin ve kendisinin tam da Sutton'ın öldüğü gece buraya gelmesinin hep hastalıklı bir tesadüf olduğunu düşünmüştü. Ama Bay Mercer, Laurel'ın

bilgisayarındaki Yalan Oyunu videolarını görüp en dikkat çekici olanı seçmiş, sonra da Sutton'ın Facebook hesabını ele geçirip Emma'ya mesaj atmıştı büyük ihtimalle. Zaten Sutton hesabını otomatik girişe ayarladığı hiç zorluk çıkmamış olmalıydı.

Sonra Emma, Mercer'larla kahvaltı ettiği ilk sabahı düşündü yine. Bay Mercer gazeteyi alacağını söyleyerek kahvesinin ortasında ortadan kaybolmuştu. Laurel'ın arabasına Sutton'ın öldüğüyle alakalı notu koyacak zamanı olmuştu yani. Bay Chamberlain'le de arkadaşlardı; yani Sutton ile arkadaşları evin alarm şifresini biliyorsa Bay Mercer'ın da bilmesi muhtemeldi. Emma'nın bildiği kadarıyla Chamberlain'ler tatile gittiğinde onların evine Mercer'lar göz kulak oluyordu. Bay Mercer'ın, tepe lambasını onun üzerine düşürmek için okulun konferans salonuna nasıl girdiğini tam olarak bilmiyordu ama Sutton'ın babası oldukça çevikti; her sabah işten önce koşuya giderdi ve bazı hafta sonları yürüyüş yapardı. Muhtemelen pek çok yeteneği vardı.

Dışarıdan bir gıcırtı gelince Emma'nın göğsü panikle doldu. Koridordaki kişi Sutton'ın babasıysa ne yapacaktı? Yüksek bir gıcırtı daha duyuldu; ayak sesi olduğu kesindi. Emma hıçkırığını bastırdı. Sutton'ı öldüren kişinin Laurel olduğunu düşündüğü zamanlarda onunla aynı çatı altında yaşamak dehşet verici olmuştu. Ama Bay Mercer, Laurel'ın iki katıydı. Onun karşısında Emma'nın hiç şansı olmazdı.

Kapısının tokmağı dönmeye başladı. Yüreği ağzına gelen Emma kapının açılıp meşe şifonyere çarpmasını bekledi ama sonra Drake havlayınca tokmak tekrar geri döndü.

Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Emma'nın kalbi hâlâ gümbürdüyordu. Gözlerini tavana dikti. Ay ışığı, tavan lambasının etrafında oluşmuş minicik çatlakları aydınlatıyordu. Emma bu çatlakları tekrar tekrar sayarken bir daha uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu.

19

BÜYÜK VE MUTSUZ BİR AİLE

Emma tüm gece, yatak örtüsü çenesine kadar çekili halde öylece kaldı. Borulardan yükselen her tıkırtı, havalandırmadan gelen her ses kalbini hızlandırıyordu. Sabah altıda Mercer'ın alarmını, ardından da adamın koşu ayakkabılarıyla merdivenden inişini duyduktan sonra cama koşup onun sokakta rahatça koşarak ilerlemesini izledi. Bir katil değilmiş gibi görünüyordu. Dün gece bir ihtimal Emma'yı da öldürme niyetiyle odasına girmeye çalışmamış gibi.

Saat on olduğunda banyoya girmesi gerektiği için Emma gönülsüzce yataktan çıkıp koridorda ilerledi ve kapıyı arkasından kilitledi. Duşun altına girip akan suyun hıçkırıklarını bastırmasına izin verdi. Sonunda kendisini topladığında musluğu kapatıp eliyle aynanın buharını sildi. Kendi yansımasına bakarken oradan ona bakanın Sutton'ın menekşe rengi

gözleri olduğunu hayal etti. "Sana ihtiyacım var, Sutton," diye fısıldadı. Ölmüş olan ikiziyle konuşmasının delice olduğunu biliyordu ama zaten kendisini delirmiş *hissediyordu*. "Ne yapacağımı söyle bana. Cinayetini nasıl çözeceğimi söyle. Onun suçlu olduğunu nasıl göstereceğim?"

İkizime bakarken anılarımı bir DVD'ye yükleyip Memur Quinlan'a gösterebilmeyi diledim. Ama bunu yapamazdım. Tek yapabildiğim izlemek ve ikizimin de benimki gibi bir sonla karşı karşıya kalmamasını ummaktı.

Emma giyindikten sonra banyo kapısını açınca Laurel'ı kapıya tıklatmak için elini kaldırmış halde karşısında buldu. "Buradaymışsın," dedi kız. "Kahvaltıya gelecek misin yoksa hâlâ çok mu hastasın?"

Emma donuk gözlerle Sutton'ın kardeşine bakarken alışkanlıktan kaslarının gerildiğini ve çenesini sıktığını fark etti ama sonra Laurel'ın artık kesinlikle şüpheli olmadığını hatırladı. Ve Sutton'ı öldürmediği için birden ona sarılma isteği doldu içine.

Ama sonra Laurel'ın sorusu aklına geldi. Kahvaltı demek, Bay Mercer'la yüzleşmek demekti. "Şey, hâlâ biraz kötüyüm," diye mırıldandı.

"Ah, hadi ama." Laurel onun koluna girdi. "Babamın meşhur krepleri hemen düzelmeni sağlar."

Emma karşı gelemeden Laurel onu merdivenden çekip mutfağa götürdü. Ocağın başında, krep karışımını tavaya dökmekte olan Bay Mercer'ı gördüğünde Emma donakaldı. *Katil Baba, Ailesine Düşkün Adam Rolü Yapıyor*, diye geçirdi içinden. Bay Mercer'ın elinde bir spatulayla kameraya

deli gibi sırıtırken çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafını gözünde canlandırdı.

Ben de babamı izlerken onu tutup sarsmayı diledim. "Nasıl yapabildin?" diye bağırdım ona. "Sana güvenmiştim! Seni sevmiştim!" Ama her zamanki gibi sesim, sanki içinde hava bulunmayan bir tünele doğru bağırmışım gibi anında yok oldu.

Bay Mercer dönüp Emma'ya baktı. Sanki Laurel'ın önünde öfkesini zorla dizginliyormuşçasına dudakları hafifçe seğirdi. "Ah, Sutton. Kalkmışsın." Tuhaf bir tavırla burnunun yan tarafını kaşıdı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yanaklarının yandığını hisseden Emma gözlerini yere indirdi. "Hı-hı," diye mırıldandı.

Laurel her zamanki kahvaltı yerine oturdu. "Babamın partisinin en güzel kısmını kaçırdın, Sutton. Pastayı. Öyle muhteşemdi ki. Gerçi sen son zamanlarda partilerden hep kaçar oldun. Kendininkinden bile." Gözlerini devirdi.

"Yediğim bir şey çok fena dokundu," diye mırıldandı Emma, etkili olsun diye elini midesine koyarak. "Aslında yukarı çıkıp biraz daha uzansam iyi olur. Hâlâ sersem gibiyim."

"Saçmalık. Midene biraz yemek girmesi iyi olur," dedi sol taraftaki keskin bir ses. Emma kafasını çevirdiğinde büyükannenin, önünde bir kahve fincanıyla masada oturduğunu gördü. Dudaklarını büzmüş halde Emma'yı incelerken gözleri buz gibiydi. "Ne komik. Hiç de hasta *görünmüyorsun*." Bakışlarını oğluna çevirdi. "Görünüyor mu?"

Bay Mercer irkilip elindeki kepçeyi, kâsenin içine düşürdü. Emma gümbür gümbür atan kalbini herkesin duyabildiğinden emindi.

"Hangi yiyecekten zehirlendin sence?" diye sordu Laurel endişeyle. "Umarım ben de hastalanmam."

Emma ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Partideki yiyeceklerin bir tanesini bile hatırlayamıyordu. "Şey, sosisli olabilir belki," dedi, bir zamanlar Vegas sokak satıcılarının birinden aldığı sosisli sandviç yüzünden zehirlendiğini hatırlayarak.

Büyükanne ona imalı imalı baktı. "Hımm. Bence yiyecekler çok lezizdi. Mideni *rahatsız eden*... başka bir şey olmasın?"

"Yiyecekten olduğunu söyledi anne," dedi Bay Mercer sertçe. "Yeter artık."

Büyükanne buruşuk dudaklarını birbirine bastırdı ama bir şey demedi.

Laurel hepsine tek tek baktı. "Şey, acaba biri espriyi bana da anlatabilir mi?"

Kimse cevap vermedi. Emma duvara yaslanırken büyükannenin çenesini kapalı tutmasını diledi. Kadın ateşle oynuyordu ve hiçbir şeyden haberi yoktu.

O sırada Bayan Mercer mutluluk ve neşe saçarak mutfağa girdi. "Herkes kalkmış!" diye şakıdı. "Ve krep yiyoruz! Ne kadar güzel!" Ocağın başındaki kocasına doğru gitti. "Doğum günü çocuğu nasılmış bakalım? Dün gece partinde eğlendin mi?"

Bay Mercer güçlükle yutkunup pek de hevesli olmayan bir sesle evet dedi.

Bayan Mercer onu dürttü. "Çok daha mutlu olmalısın! Çok büyük başarıydı bence! Sence de öyle değil mi Gloria?"

O büyükanneye bakıyordu ama büyükannenin gözü hâlâ Emma'daydı. "Bence iyi anları da vardı, kötü anları da," dedi gergin bir sesle.

Bayan Mercer durup bir ona, bir kocasına, bir de Emma'ya baktı. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu temkinlilikle.

"Ben de aynı şeyi sordum," dedi Laurel. "Çok tuhaf davranıyorlar."

"Tuhaf davranmıyoruz," dedi Bay Mercer hemen, birkaç krepi hızla tabağa koymak isteyince birini neredeyse yere düşürecekti. Sonra tabağı masaya götürüp koydu. "*Voilà.* Afiyet olsun."

Bayan Mercer bir krep almak için uzanırken neşeli ruh haline geri dönmüştü. "Eee, kızlar, dün gece Bay Banerjee'den duyduğuma göre okul mülküne zarar verildiği için hasat dansı iptal edilmiş," dedi. "Ne oldu?"

Laurel, çizgili seramik bir kapta duran sosu aldı. "Aptalca bir şey. Birinci sınıflardan birkaç kız yaptı ama itiraf etmedikleri için dans yapılmayacak." Sosu üst üste koyduğu kreplerine döktü. "Ama ben iptal olmasının sebebine dair başka söylentiler duydum. Öğretmenler, balo için kenara ayrılan parayla Sedona'daki bir *spa* merkezine konferansa gitmek istiyorlarmış."

"Öyle mi?" dedi Bayan Mercer, alnını kırıştırarak. "Eh, bir sonraki okul aile birliği toplantısında bunu gündeme getiririm."

Laurel krepinden büyük bir lokma alıp portakal suyuyla ıslattı. "Sutton ve ben, o gece eve geç geleceğiz. Tenis antrenmanından sonra takımla toplanacağız."

Yalan söylüyordu tabii ki. Ama Mercer'lar, kızlarının parti yapmak için okulun spor salonuna izinsiz gireceklerini duysalar bunu kabul etmezlerdi. "Kort dışında arkadaşlarla bağ kurmak iyi olacak," dedi Laurel neşeyle. "Sence de öyle değil mi Sutton?"

Emma kafasını tabağından kaldırdı. "Şey, evet," diye mırıldandı. "Çok eğlenceli olacak."

"Bu toplanma fikri Nisha'dan çıktı," diye devam etti Laurel, Emma'nın gözlerine bakarak.

Bayan Mercer'ın gözleri parladı. Kadın, Nisha'nın genç bir Rahibe Teresa olduğunu düşünüyordu. "O kız her zaman takım için en iyisini düşünüyor zaten," diye mırıldandı.

Büyükanne Mercer, Emma'ya baktı. "Tıpkı senin gibi, Sutton. Geçen yıl takım için hazırladığın tişörtleri hatırlıyor musun? Baban, kelime seçiminin ne kadar akıllıca olduğunu bana anlatmıştı. Ne yazıyordu tam olarak?"

Emma kafasını kaldırınca dört çift gözün üzerinde olduğunu gördü. Bayan Mercer, Laurel ve büyükanne meraklı görünüyorlardı ama Bay Mercer'ın bakışları soğuk ve tehdit doluydu. Emma onun aklından geçenleri biliyordu: *Oynamaya devam et. Çeneni kapalı tut.*

Emma hızla ayağa kalkınca neredeyse sos kabını devirecekti. Burada bir saniye daha duramazdı. "Şey, izninizi isteyebilir miyim?"

Bayan Mercer şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Hâlâ iyi hissetmiyor musun?"

Emma kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ederek kafasını iki yana salladı.

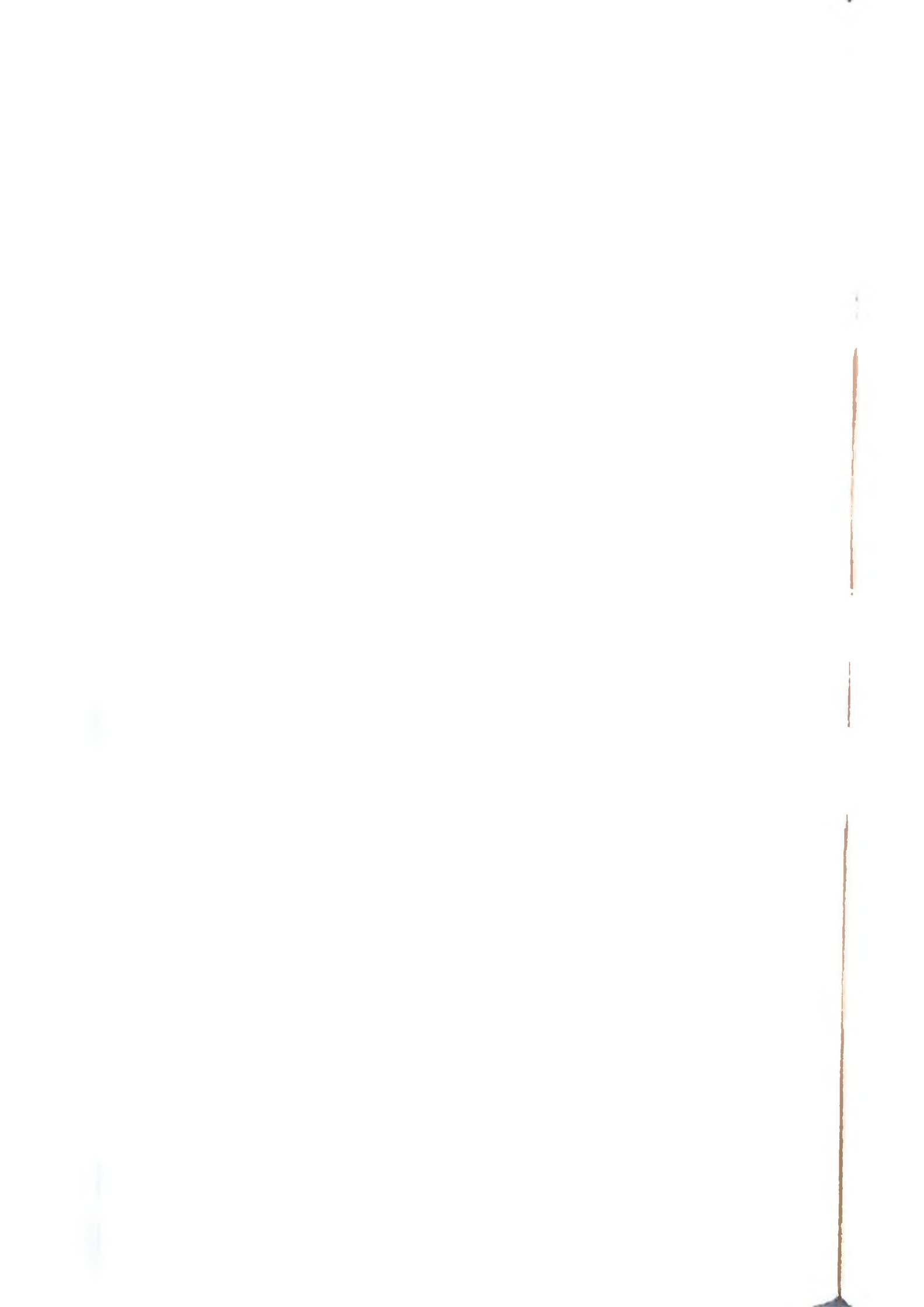
Bayan Mercer endişeli bir ses çıkardı. "Ah, seni zavallı şey!" dedi, onun peşinden mutfaktan çıkarken. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Zencefilli gazoz ister misin? En sevdiğin DVD'leri odana getireyim mi?"

Emma ona öylece baktı. Bu kadın çok nazik, açık ve cömertti. Birden onun için kötü hissetti. *Kocan seni aldatıyor*, demek istedi. *Ve sanırım kızınızı öldürdü.*

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve parmak uçlarında yükselerek kollarını Sutton'ın annesine sardı. Geri çekildiğinde kadın şaşkın ama duygulanmış görünüyordu.

İçim hüzünle doldu. Hayatta olduğum son gece, o kanyonda kaybolduğum anlarda ihtiyacım olan tam olarak buydu işte. İstediğim tek şey annemin ve babamın güvenli kollarıydı.

En çok korkmam gereken kişinin babam olduğunu bilmiyordum bile.

20

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YER

Emma, pazar akşamı Sabino Kanyonu'nun tozlu otoparkına girdi. Kontağı kapatırken Sutton'ın Volvo'suna tiksintiyle baktı. Normalde ikizinin arabası onu sakinleştirirdi; parlak kromunda, kaygan deri döşemesinde ve bu araç üretildiğinde otomatik döndürme icat edilmediği için direksiyonu döndürürken harcanan çabada bile özel bir şey vardı. Ama şimdi tek düşünebildiği Bay Mercer'ın bu direksiyonun arkasına geçip Thayer'a çarpmış olmasıydı. Geçen hafta arabası çekildiğinde polis üzerindeki parmak izlerini almıştı. Quinlan ona bulunan tek izlerin Sutton'a ve babasına ait olduğunu söylediğinde Emma bunu pek umursamamıştı ama artık işin doğrusunu biliyordu.

Otopark boş ve karanlıktı. Tek ışığı gökteki yarım ay sağlıyordu. Emma arabadan inip kapılarını kilitledi ve çakıl

yoldan ilerleyip Tucson'a ilk geldiği gece oturduğu banka gitti. O zaman dünyası umutla doluydu. Sahip olduğunu bilmediği ikiziyle tanışacağını, belki de onun ailesinin bir parçası olacağını sanıyordu. Kendi yeni hayatının başladığı yerin, ikizinin hayatının sona erdiği yer olması ne kadar da ironikti. Ve gerçekten de Sutton'ın ailesinin bir parçası olmuştu çünkü Bay Mercer, evlatlık kızını öldürmüştü.

Sutton'ın babası ve büyükannesi, bütün gün Emma'ya sert davranmışlardı. Ayrıca birbirleriyle iğneleyici konuşarak tüm aileyi de germişlerdi. Büyükanne oradan ayrılırken neredeyse oğluyla konuşmayı kesmişlerdi. Arabasına binmeden önce Emma'ya sıkıca sarılmış, sonra da eğilip, "Başını belaya sokma," diye fısıldamıştı.

Emma, Sutton'ın büyükannesinin uyarısından ne anlayacağını bilemiyordu. Kadın, oğlunun Sutton'a ne yaptığını biliyor muydu? Ama bu akıl almaz bir şeydi. Büyükanne çok sert ve aksi olabilirdi ama katil değildi.

Emma, Bay Mercer'ın Thayer'a çarpıp sonra da Sutton'ın arabasını çölün ortasında bırakmasını gözünde canlandırıp duruyordu. Acaba arabayı, Sutton'ı öldürdükten önce mi sonra mı bırakmıştı? Sutton'ı nasıl öldürmüştü? Ve cesedini nereye saklamıştı?

Ben de aynı şeyleri merak ediyordum. Bir yandan da babamın gizli ilişkisi hakkında bir şeyler hatırlamak için beynimi zorluyordum. Onu hiç gizlice bir yerlerde dolanırken ya da tuhaf davranırken görmüş müydüm? İkimizin eskisi gibi yakın olmadığımıza dair bir şey hatırlıyordum... acaba sebebi bu muydu? Belki de Thayer'la birlikte Sabino Kanyonu'nda

babamla o kadına denk gelmeden öncesinde bir şeyler hissetmiştim. Hatta belki de babamla yüzleşip sonra da onunla arama mesafe koymuştum. Ancak ne yazık ki net bir anım yoktu.

Bankın arka tarafından ayak sesleri geldi ama Emma irkilmedi. Buraya gelirken Ethan'a mesaj atıp buluşmak istediğini söylemişti. Onun ve Nisha'ların evleri sadece birkaç blok ötedeydi. Ethan gelip yanına oturdu ve elini tutup gökyüzüne baktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Pek de iyi değil," diye itiraf etti Emma.

"Bitkin görünüyorsun." Ethan gözlerini yumdu. "Hiç uyumadın sanırım."

Emma kafasını iki yana salladı. "Nasıl uyuyabilirim ki? Adam koridorun diğer ucunda. Sanırım dün gece odama girmeye çalıştı," dedi ceketinin eteğiyle oynarken.

Ethan'ın ağzı açık kaldı. "Girmedi mi?"

"Hayır. Drake durdurdu."

Bir süre sessiz kaldılar. Sert bir rüzgâr kanyonda dolaşıp omuzlarındaki saçlarını uçuştururken Emma dağa çıkan patikalara baktı. Dağ gün ışığında çok güzel görünüyordu ama şimdi üzerine tırmanmaya cüret edenleri yutacakmış gibi bir hali vardı.

"Her şeyin burada yaşandığına inanamıyorum. Bay Mercer'ın *burada* Thayer'a çarpıp sonrasında da kızının peşine düştüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı Emma, dikkatlice etrafa bakınarak. Sanki Bay Mercer'ın her an bir yerden çıkmasını bekliyor gibiydi. Ama otoparkın karşı tarafına koşturan

koridor kuşu dışında yalnızdılar. "Somut kanıta ihtiyacım var. Ama... nereden bulacağım?"

Ethan yutkundu. Midesi bulanmış gibi görünüyordu. "Bir yerlerde açık delil vardır mutlaka," dedi. "Seninle iletişime geçmeden önce hakkında yaptığı araştırmalar olabilir. Ya da yaptığı şeyi bilen başka biri vardır belki; mesela gizli ilişki yaşadığı şu kadın. Suçunu gösteren bir e-posta atmış olabilir. Ya da belki de o kadını tekrar görmeyi planlıyordur. Böyle bir şey olursa biz de onları takip edebiliriz."

Emma kafa salladı. "O gece o kadın da kanyondaydı. Belki de suçunu örtmesine yardım etti. Onun kim olduğunu bulabilirsem hikâyeyi doğrulatabilirim." Sonra kaşlarını çattı. "Ama böyle şeyleri nereden bulacağım ki?"

Ethan bir süre düşündü. "Baban, Gmail kullanıyor mu?"

Emma omuz silkti. "Sanırım."

"Orada takvimi olabilir." Ethan, Sutton'ın ceptelefonunu isteyip e-posta adresine giriş yaptı ve Mercer ailesiyle ortak takvimlerini inceledi. "Bak," dedi Emma'ya ekranı göstererek. "Baban iş programını sen ve annenle paylaşıyor. Perşembe günü bir konferans için ofis dışına çıkacakmış mesela."

"Eee?" dedi Emma ekrana bakarken. "Gerçekten de konferansa gidiyor olabilir. Bir kadınla buluşmaya değil."

"Evet ama sonuçta ofisinde *olmayacak*. Bu da *senin* ofise girmen için bir fırsat. O bilgileri evde saklayacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Emma duraksadı. Bunu hiç düşünmemişti. "Gizli ilişki yaşayan biri bunu saklamak ister, değil mi?" diye mırıldandı.

"Sen de benimle gelir misin?" Bay Mercer'ın ofisine gizlice girme düşüncesi ödünü patlatıyordu.

Ethan telefonu Emma'ya geri verirken üzüntüyle ona baktı. "Gelemem. O gün annemi doktor randevusuna götürmem gerek."

Emma şikâyet etmemek için dudağını ısırdı. "Tamam. Ama sonrasında seni arayabilir miyim?"

Ethan onun elini sıktı. "Tabii ki."

"Keşke daha erken olsaydı. Perşembeye kadar nasıl beklerim bilemiyorum," dedi Emma.

"Yapabilirsin, Emma. Çok yaklaştın."

Emma gözlerini kapattı. "Annem gittikten sonra her gece, onun geri dönüp beni almasını diledim. Hazine avını çok severdi," dedi, Becky'nin yastığının altına ya da buzdolabındaki yumurtalığa koyduğu küçük notları hatırlayarak. "İpuçlarını çözersem onu bulabileceğimi düşünürdüm. Onunla birlikte yeni bir eve taşınmayı, bir golden retriever almayı ve gerçek bir aile olarak mutlu yaşamayı hayal ederdim. Ama şimdiye dek onlarca aileyle yaşadım ve hiçbirinin de mutlu olmadığını gördüm."

Bir bulut ayın önüne geçerek etrafı anlık olarak kararttı. "Benim ailem de mutlu değil," diye mırıldandı Ethan. "Ama böyle olması gerektiğini düşünmüyorum. Bir noktada kiminle birlikte olmak istediğini kendin seçiyorsun." Boğazını temizledi. "Bizim birlikte olmayı seçtiğimiz gibi."

Emma tüm stresine ve yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "Eh, o zaman bir süre daha burada birlikte olmayı seçelim. Henüz eve gitmeye hazır değilim."

Ethan bankta arkasına yaslandı ve kolunu onun omzuna sardı. "Burada istediğin kadar kalabiliriz."

Birkaç saat sonra Emma yatakta uzanmış, yine kapının önüne ittiği şifonyere bakıyordu. Sakinleşmek için, birbirlerine anlamlı şarkılardan oluşan iPod müzik listesi yapmak gibi şeyler içeren *Ethan'la Yapmak İstediğim Hoş Çift Aktiviteleri* listesi ve Ethan'ın onu her ne olursa olsun Sutton'ın katilinden koruyacağını söylemesi gibi şeyler içeren *Ethan'ın Söylediği En Romantik Şeyler* listesi oluşturmuştu.

"Çık dışarıya oynayalım," diye şakıdı bir ses birden.

Emma yatakta doğrulup telaşla etrafına bakındı.

"Çık dışarıya..." diye çınladı tekrar ses. Ama konuşan Bay Mercer değildi. Hem ses koridordan da gelmiyordu.

Emma pencereye gidip perdeyi açtı. Ön bahçede, büyük bir meşe ağacının altında tel tel ayrılmış saçları ve yuvarlak yüzü olan bir kadın duruyordu.Emma'nın ağzı açık kaldı, annesi Becky'ydi bu.

Emma'nın hatırladığından çok daha solgundu; gece gökgünün altında hayalet gibi görünüyordu. İki bileğinde de parçalanmış halat bileklikler vardı. Yıpranmış kotunun paçaları katlandığı için uzun, ince, çıplak ayakları görünüyordu. Solmuş kırmızı tişörtü ince omuzlarını ve karnını sarmıştı. Üstündeki kelimeler bulanıktı ama tişört acı verici şekilde tanıdıktı. Emma onu daha önce gördüğünü biliyordu.

Ben de görmüştüm ama nerede olduğundan emin değildim. Ama bu tişörtü sanki kendiminmiş gibi iyi biliyordum. Belki de gördüğüm yer Emma'nın rüyalarıydı.

"Anne?" diye seslendi Emma. Öne eğilip gözlerini kısarak annesini daha iyi görmeye çalıştı ama Becky gözlerini ıslak topraktan ayırmıyordu. Emma karanlıkta onun yüzünü zar zor görüyordu.

"Bekle, anne. Geliyorum!" dedi Emma. Sonra pencereden çıkıp bir ağaç dalına tutundu ve aşağı indi. Yağmur suları ayaklarını, bileklerini ve geceliğini ıslatmıştı. Becky onu görünce korkmuş bir hayvan gibi geriye doğru bir adım attı.

"Hayır. Anne, *bekle*," diye seslendi Emma, gecenin içinde ilerleyerek. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ben konuşmak istemiyorum. Oynamak istiyorum," dedi Becky çocuksu bir sesle.

"Lütfen?" dedi Emma ona uzanarak. "Bana yardım etmene ihtiyacım var. Tüm bunları anlamama yardım et."

Becky kafasını kaldırıp, buz gibi, hayaletimsi mavi gözleriyle Emma'nın gözlerine baktı. "Çok özür dilerim," dedi. "Yaptığım her şey için. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için." Gözüne düşen siyah saç tutamını geriye atınca alnında çamur izi kaldı. "Seni bıraktığım için."

Emma kollarını uzattı. "Lütfen bana sarıl," diye yalvardı.

Ama Becky geriledi. "Seni izliyorum. Bunca zamandır seni hep izliyordum, Sutton."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Ben Sutton değilim."

Becky ona inanmıyormuş gibi kafasını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Emma onun kollarına dokunmaya çalıştı ama teni buza benzer bir şeyle kaplanmış gibi kaygandı. "Ben Emma'yım," dedi. "Hatırlamıyor musun?"

Becky kafasını hızla sağa sola salladı. "Sutton'ın evindesin," dedi ondan uzaklaşırken. "Sutton olmalısın!"

Birden çok öfkelenmiş gibi göründü ve öne çıkıp Emma'nın bileklerini kavramaya çalıştı. Ama tutamadı. "Bana gerçeği söyle! Kim olduğunu söyle!" Tekrar elini savurdu ve bu sefer uzun tırnaklarıyla Emma'nın tenini çizdi. Ama Becky ona değer değmez küle dönüştü. Uzaktaki biri güldü. Bu, Bay Mercer'ın bariton sesine benziyordu.

Emma irkilerek uyandı. Üzerindeki Sutton'ın pijamaları terden sırılsıklam olmuştu. Sutton'ın yatağındaydı, camın yanında değil. Alarm saatinin parlayan ekranında 02.03 yazıyordu. Yatak örtüsünü kendisine sarıp nefes alışverişlerini dengelemeye çalıştı. Gözlerini tekrar tekrar ovaladı ama rüyanın etkisinden bir türlü kurtulamadı. Becky çok yakındı; Mercer'ların evinde dolanıyor, kızını az da olsa görmek için bekliyor gibiydi.

Emma, annesinin gözünü sürekli üzerinde tutmasını ve onu umursamasını dilemişti hep. Özellikle de stresli olduğu zamanlarda. Ama bu aptalca bir dilekti. Becky, ikizlerini umursamıyordu. Umursamaz, bencil ve kaprisli bir kadındı. Kızlarının ikisini de arkasına bile bakmadan terk etmişti.

Şimdi kızlarından biri ölmüştü. Diğeri ise kardeşinin katiliyle yaşıyordu.

21

DALGIN KAFALAR

"Pekâlâ, cuma akşamki partimiz hakkında önemli gelişmeler var!" dedi Charlotte coşkuyla, kütüphanede Emma'nın yanına otururken. Pazartesi günü öğleden sonrasıydı. "Plush'taki adamla konuştum ve korumamız olabileceğini söyledi. Ayrıca annemin kullandığı yemek şirketinden harika ordövrler ayarladım. Muhteşem, değil mi?"

Emma, gülümsemeye çalışmasına rağmen Charlotte'un bu kadar yüksek sesle konuşmasına şaşırmıştı. Gerçi üniversite çağındaki, kocaman bir kulaklık takmış kütüphane görevlisi pek umursuyor gibi durmuyordu. Emma fark etti ki Hollier'daki çalışma odalarında pek fazla ders çalışılmıyordu. Bir şeyler okuyan öğrencilerin elindekiler bile *Vogue* ya da *Sports Illustrated* dergileriydi.

"Ben de pek çok şey ayarladım!" diye bağırdı Gabby, bir

sandalye çekerken. "Hafta sonu Lili'yle birlikte davetiyeleri gönderdik. Herkes parti fikrinden hoşlanmışa benziyor. Okul arazisinde olacağı için bazıları kaygılı ama çok iyi bir kaynaktan aldığım habere göre Ambrose ve diğer tüm yöneticiler Sedona'daki o konferansta olacaklar."

"Yani tamamen rahatız," diye doğruladı Lili. "Ayrıca dikkat çekmesin diye herkese arabalarını uzağa park etmelerini söyledik."

Charlotte sırıtarak Emma'ya baktı. "Kendi partimiz. Yalan Oyunu sponsorluğunda!"

"Hı-hı," dedi Emma dalgınca. Sutton'ın telefonunu almak için çantasına uzandı ama çanta ters döndü. Kitaplar halının üstüne döküldü. Su şişesi yandaki masanın altına doğru yuvarlandı. İki kız anında kalkıp kitapları yerden aldılar. Tanımadığı bir çocuk şişesini kurtardı ve Sutton'ın makyaj malzemelerini topladı. Emma'nın kılını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan tüm eşyalar yerine dönmüştü.

"Tipik," dedi Gabby, gözlerini devirerek. "Herkes gizli dansı duyduğu ve davet edilmek istediği için yine zirvedeyiz."

"Canını sıkan bir şey mi var Sutton?" diye sordu Charlotte endişeyle.

"Tabii ki de hayır," dedi Emma hemen. Gerçi bunun yalan olduğunun belli olduğunu da biliyordu. Tüm gün Bay Mercer'ı düşünmüş, olayları kafasında evirip çevirmişti.

"Neyse, partiye her zamanki kişileri davet ettim. Ayrıca okul gazetesinden, öğrenci konseyinden, moda kulübünden, izcilerden ve yıllık ekibinden birkaç kişiyi de çağırdım," diye bildirdi Gabby, ekoseli eteğini düzeltirken. "Lili de

ikinci ve üçüncü sınıflara, bir de birkaç birinci sınıfa davetiye gönderdi. Yakalanmayalım diye çok açılmıyoruz. Sinsi Dörtlü çok kızacak, çünkü listede değiller."

"Ama partiye izinsiz girmelerini kolaylaştıracağız, değil mi?" diye sordu Charlotte.

"Hı-hı," dedi Lili telefonunda bir şeylere tıklarken. "Sonra da numaralarını ortaya çıkaracağız."

Charlotte, Emma'ya baktı. "Ethan'ın video üzerindeki çalışmaları nasıl gidiyor? Görüntüleri spor salonunun duvarında gösterme fikrine bayıldım."

"Sanırım artık iyice yaklaştı," dedi Emma. Aslında bu konuda pek bir bilgisi yoktu; öncelikler listesinde ilk sıralarda değildi çünkü. Önceki geceyi, Emma eve gitmek için zorla kalkana kadar sessizlik içinde, el ele yıldızlara bakarak geçirmişlerdi.

Emma kafasını iki yana salladı. Bay Mercer gerçekten de çok iyi bir oyuncuydu. Sutton'ın arabasının nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranmış, Emma'nın arabanın Madeline'larda olduğu yalanına uyum sağlamıştı. Sevgi dolu, ara sıra tuhaflaşan baba rolünü mükemmel oynamıştı. Acaba yalan söylemeye, sırların üzerini örtmeye alışkın mıydı? Suç geçmişi olması ihtimali var mıydı?

Bay Mercer'ın, Sutton'ı evlat edindikten kısa süre sonra aniden Tucson'a taşınma kararı almadan önce yıllarca Kaliforniya'da yaşadığını büyükanneden öğrenmişti. Belki de orada suç kayıtları bulunuyordu. İnsan durup dururken katil olamazdı herhalde. Adamın ofisini aramak için perşembe gününe kadar beklemek çok zordu. Belki de geçmişine bir

göz atarsa şiddet eğilimi olduğunu kanıtlayacak olaylar bulabilirdi.

Şiddet eğilimi. Bunu içim kaldırmıyordu. Babamın o geceden önce şiddet kullandığını hiç görmüş müydüm? Keşke *hatırlayabilseydim.*

"Dünya'dan Sutton'a," dedi Gabby, ellerini Emma'nın yüzünün önünde sallayarak. "Dediğimi duydun mu acaba?"

Emma kafasını kaldırdığında Gabby, Lili ve Charlotte'un merakla kendisini izlediklerini gördü ve ne zamandır dalgın olduğunu merak etti. Saçını omzunun arkasına atıp sırtını dikleştirdi. "Şey, tabii ki," diye uydurdu.

O sırada çalan zille irkildiler. Günün son dersi olduğu için herkes heyecanla muhabbet ederek yerlerinden kalkıp kapıya yöneldi. Dışarıdaki kaldırımın kenarında otobüsler hazırdı. Çıkışta bir araç sırası oluşmuştu bile.

Madeline montunu giymiş, koridorda bekliyordu. Charlotte kıyafetlerini ayarlama konusundaki planı hızlıca anlattı.

Madeline'ın gözleri parladı. "Aah, alışveriş! Yarın sizin antrenman bitince gitmek ister misiniz?"

Hepsi kafa salladılar. Charlotte, Emma'ya döndü. "Haberleri Laurel'a antrenmanda veririz herhalde."

Madeline yüzünü buruşturdu. "Onu dahil etmeli miyiz bilemiyorum. Ağabeyimle birlikte takılmakla o kadar meşgul ki planlamada bize yardım bile edemiyor. Bence bazılarının Yalan Oyunu ayrıcalıklarının gözden geçirilmesi gerek."

"Bu biraz dramatik oldu, Mads," dedi Charlotte, yatıştırıcı bir tonla. Sonra ağırlığını tek ayağına verdi. "Değil mi Sutton?"

Emma hızlıca kafa salladı. Laurel'ı artık şüpheli listesinden çıkardığı için durumu olduğu gibi görebiliyordu: Seksi en yakın arkadaşına delicesine âşık olan bir genç kızdı sadece. Thayer'ı kazanmak... ya da ablasından uzak tutmak için onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyordu.

Madeline omuz silkti, sonra topukları üzerinde dönüp onlara zıt yöne doğru ilerlemeye başladı. Hâlâ mesaj yazmakla meşgul olan Lili ile Gabby onun peşinden gittiler. Charlotte, Emma'nın kolunu tutup onu diğer tarafa çekti. "Bir sorunun mu var senin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Emma tokasını çıkarıp uzun saçlarını omuzlarına saldı. "İyiyim ben," dedi. "Sadece son zamanlarda biraz stresliyim sanırım." Ne sorunu olduğunu Charlotte'a açıkça söyleyemese de zorluk çektiğini itiraf etmek iyi gelmişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Charlotte, telefonlarında bir şeye bakan bir grup kızın etrafından dolanıp geçerlerken. Emma gruptan *davet* ve *gizli parti* kelimelerini duydu. "Babanın partisinde gıda zehirlenmesi geçirmedin aslında, değil mi?"

Emma hızla kafasını kaldırdı. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Birisi seni dışarıda Thayer'la gördüğünü söyledi," dedi Charlotte ağzının ucuyla.

Merdivenden çıkarken Emma'nın yanakları alev aldı. "El ele olduğunuzu söylediler," diye devam etti Charlotte. "Ve senin üzgün göründüğünü."

Emma omzunun üstünden baktı. "Kim söyledi bunu?"

Charlotte sahanlıkta durup öğrencilerin geçmesine izin verirken gözlerini yere eğdi. "Aslında bendim. Sizi ben gördüm. Ama endişeliyim. Her şey yolunda mı? Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Emma ona bakarken kısacık bir an için her şeyi dökülmeyi aklından geçirdi. Ama nasıl? *Aslında Char; ben Sutton değil, onun ikiziyim. Ve sanırım babası onu öldürdü. Şimdi de beni de öldürene kadar Sutton'ın yerine geçmem için tehdit ediyor. Ah, bir de sanırım Sutton'ın arabasıyla Thayer'a çarptı. Çok da büyük mesele yok yani.*

"Eski zamanları konuşuyorduk sadece," dedi gergince.

"Tekrar bir araya gelmeyi mi düşünüyorsunuz? Ethan ne olacak?"

"Ethan'la ben iyiyiz," dedi Emma. "Dediğim gibi, Thayer'la sadece uzun zaman önce olan bir şeyi tartışıyorduk. Çok önemli bir şey değil, gerçekten. Endişelenme, tamam mı?"

"Son zamanlarda kendin gibi davranmıyorsun," diye karşı geldi Charlotte. "Sanki uzaylılar geldi de benim tanıdığım Sutton'ın yerine başkasını koydular."

Emma ona öylece baktı; gerçeğe bu kadar yaklaşması ürperticiydi. Ama sonra derin bir nefes alıp kollarını Charlotte'un omuzlarına sararak onu sıkıca kucakladı. "Seni temin ederim ki uzaylılar tarafından kaçırılmadım," dedi. "Hadi antrenmana gidelim ve tüm bunları unutalım."

"Eğer öyle diyorsan," dedi Charlotte, biraz daha gevşeyerek.

Sonra kapıdan çıkıp soyunma odalarına girmek için kestirme yola döndüler. Yarı yolda Charlotte durup Kalkülüs

kitabını dolabında unuttuğu için geri dönmesi gerektiğini söyledi. "Size yetişirim," dedi arkasına dönerken.

Emma kafası bir sis bulutunun içindeymiş gibi hissederek soyunma odalarına doğru devam etti. Otobüslerden egzoz dumanları yükseliyordu. Caddedeki biri korna çaldı. Soyunma odasına gitmek için arka taraftaki otoparktan geçmesi gerekiyordu. Öğretmenlere ayrılmış olan bu otopark genelde bu saatte sessiz olurdu ama bugün bir şey dikkatini çekti. Siyah bir SUV'nin yanında dikilen biri ona bakıyordu. Bunun kim olduğunu fark edince durdu. Kanı donmuştu.

Arabanın yanındaki babamdı. Ve Emma'ya, tıpkı öldüğüm gece bana baktığı gibi bakıyordu.

22

OYUNA DEVAM!

Onu görmemiş gibi yap, diye düşündü Emma hemen. Kalbi gümbürderken kafasını eğip, soyunma odasına doğru hızla ilerlemeye devam etti ama sonra araba kapısına vurulan bir el sesi duydu. "Sutton!" diye seslendi Bay Mercer.

Emma durup ona baktı. "Ah, selam baba!" dedi mutlulukla, sanki onu yeni görüyormuş gibi.

Bay Mercer pek de mutlu görünmüyordu. Aracının diğer tarafına geçip yolcu kapısını açtı. "Bin."

Emma'nın parmakları titriyordu. "Sağ ol ama ben de arabamla geldim," dedi, araba anahtarlarını gösterirken sesinin normal çıkmasına çabalayarak. "Eve kendim gidebilirim. Zaten şimdi tenis antrenmanım var."

"Arabaya bin dedim." Bay Mercer sert konuşuyordu. Sonra okul otoparkında olduğunu fark etmiş olmalıydı ki

birileri izliyorsa diye dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirdi. "Konuşmamız lazım, tamam mı?" dedi daha nazik bir tonla.

Bu sahne benim için ürkütücü derecede tanıdıktı. *Yapma Emma*, diye düşündüm.

Emma kılını kıpırdatmadı. Birilerinin gelip onları görmesini ümit ederek –dua ederek– etrafına bakındı ama ortalıkta kimse yoktu. Keşke cebine uzanıp Charlotte'a mesaj atarak yardım isteyebilseydi ama Bay Mercer görürdü. Hem zaten Charlotte buraya gelse ne diyecekti?

"Sutton?" dedi Bay Mercer uyarıcı bir sesle.

Emma başka ne yapacağını bilemediği için arabanın diğer tarafına geçti ve oturdu. Kliması son sürat çalışan SUV çok serindi. Bacağına değen emniyet kemerinin metal kısmı buz gibiydi.

Sutton'ın babası kapısını kapatıp ellerini direksiyonun üstüne koydu. Parmaklarını kalın derinin üzerine vururken düşünüyormuş gibiydi. Emma koltuğa gömülüp, tırnaklarındaki soyulmuş bej ojeleri inceleyerek sakin kalmaya çalıştı. *Bir şey olmayacak*, dedi kendi kendine. *Halka açık bir yerdeyiz. Sana burada hiçbir şey yapamaz.*

Tabii arabayı sürüp uzaklaşana dek, diye düşündüm. *Sonra ne olacak?*

Sonunda Bay Mercer içini çekip Emma'ya döndü. "Seninle uzun zamandır konuşmamız gerekiyordu." Kelimeleri ölçüp tartarak söylüyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Artık açık açık konuşsak iyi olacak."

Uzun bir nefes aldı. "Kanyondaki o gece hayatlarımızı değiştirdi. Öyle olmasını planlamamıştım..." Sesi kesildi. "Ama senin için yapıyordum." Yalvarır gibi bakıyordu şimdi. "Her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. İstediğinin o olduğunu sanıyordum."

Arabanın havası on derece daha soğumuştu sanki. Emma şaşkınlıktan ağzının açılmasına engel olamıyordu. Bay Mercer, onun Nevada'da koruyucu ailelerde geçirdiği hayattan mı bahsediyordu? Onu oradan kurtarmak için ikizini öldürdüğünü mü ima ediyordu?

Tanrım. Daha önceki dehşet hissim şimdi sonsuz derece katlanmıştı. Babam cidden kafayı mı yemişti acaba? Benden *o kadar* mı nefret ediyordu?

Emma göğsünün öfkeyle yandığını hissetti. "Bunun her şeyi daha da iyi hale getireceğini nasıl düşünebilirsin?" diye inledi, parmakları kapı kolunu kavrarken.

Ama Bay Mercer arabadan çıkamadan onu yakaladı. Emma döndüğünde adamın gözlerinin yine alevlendiğini gördü. "Bak. Her şey güzel gidiyor şu anda. Sence de öyle değil mi? Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun gerçekten? Annen için? Kendin için?"

Emma ona bakarken tek kelime edemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bay Mercer. Ellerini omuzlarına koyarak onu koltuğa bastırdı. "Oyuna devam et. Her şey yoluna girecek."

Emma nefes almaya bile korkuyordu. Adamın sözleri, katilin onun için bıraktığı ilk nottakilerin aynısıydı: *Sutton öldü. Kimseye söyleme. Oynamaya devam et yoksa sen de ölürsün.*

Bay Mercer, Emma'nın şüphelerini doğru çıkarmıştı. İçi birden hiddetle doldu. Sutton'a ve ona tüm bunları yaşatan kişi Bay Mercer'dı. Korkunç suçunun üzerini örtmek için onu buraya çağıran oydu. Sessiz kalması için defalarca tehdit eden de. Peki bunlar ne içindi? Kadının biri için mi? Ailenin görünüşü bozulmasın diye mi?

Benim hissettiğim şok, üzüntü ve dehşet de hiddete dönüşmüştü şimdi. Kendi babam beni öldürmüştü. Buna şüphe yoktu. Yapmak için iyi bir sebebi de yoktu. Ebeveynler çocuklarını öldürmez, severlerdi. Onları modası geçmiş kot pantolon gibi bir kıyıya atmaz, korurlardı. Ben ehemmiyetsiz biri olarak görülemezdim. Hiçbir şey olarak görülemezdim.

Emma hışımla dönüp tekrar kapı koluna uzandı. Neyse ki kapı kilitli değildi ve bu sefer Bay Mercer'dan hızlı davranmıştı. Hızla arabadan inip otoparkta koşmaya başladı.

"Sutton!" diye kükredi Bay Mercer. Ama Emma koşmaya devam etti.

Kızların soyunma odasını gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı; Bay Mercer peşinden buraya gelemezdi. Direkt banyoya koşup kabin kapısını arkasından kilitledi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı avuçlarına doğru. Şimdi ne yapacaktı? Bay Mercer'ı nasıl alt edip onun tarafından öldürülmeden önce kanıtlara ulaşacaktı? Ne kadar vakti kalmıştı?

Cevapları ben de bilmiyordum. Babamın dediği şeyde takılı kalmıştım. Sözleri bozuk plak gibi kafamda yankılanıp duruyordu. *Oyuna devam et.* Sanki bir oyundaydık.

Parmaklarımı Emma'nınkilerin üstüne koydum. Bunu

daha önce Lili'yle birlikte mağarada tutsak kaldıklarında, her şeyin sona erdiğini düşündüğümüzde yapmıştım. O zaman ben onu rahatlatmaya çalışıyordum. Ancak bu sefer farklıydı.

Bu sefer benim kardeşime ihtiyacım vardı.

13

ODADAKİ ÇINGIRAKLI YILAN

Salı günü antrenmandan sonra Emma, Tucson tepelerindeki lüks alışveriş merkezi La Encantada'nın otoparkına girdi. Arabayı park ettiği sırada kucağındaki telefonu titredi.

GOOGLE'DA BAY MERCER'LA İLGİLİ BİR ŞEY BULDUN MU? diye soruyordu Ethan.

HAYIR, HİÇBİR ŞEY YOK. ADI ÇOK YAYGIN, diye cevap attı Emma.

HIMM. BEN DE ARAŞTIRAYIM, dedi Ethan.

TŞK. HARİKASIN, yazdı Emma.

Emma, Bay Mercer'la konuşmasından sonra çok kötü haldeydi, ama neyse ki adam neredeyse gece yarısına kadar hastaneden dönmemişti. Onu ve Bayan Mercer'ı Google'da araştırdıktan sonra geçmişleri hakkında bir şey var mı diye evdeki ofisi de incelemişti. Ancak eski vergi belgeleri dışında Kaliforniya'daki hayatları hakkında hiçbir şey bulamamıştı.

"Selam." Laurel'ın yüzü camda belirdi. O kendi arabasıyla gelmişti ama otoparkta buluşmuşlardı. "Ne yapıyorsun zombi?"

Emma sıçrayıp Sutton'ın telefonunu çantasına koydu ve kontaktan anahtarı çıkardı. Arabadan indiğinde Laurel sabırsızlıkla mağazalara doğru ilerlemeye başlamıştı. "Saat altıyı geçti," diye seslendi omzunun üstünden. "Gabby ile Lili'nin en iyi elbiseleri çoktan seçtiklerine bahse var mısın?"

"Bütün iyi elbiseleri giyecek değiller ya," dedi Emma. Planları alışveriş merkezindeki Anthropologie, BCBG, J. Crew'a ve başka birkaç butiğe daha uğramaktı.

Laurel yürüyen merdivene binip korkuluğa sıkıca tutundu.

"Parti için heyecanlı mısın?" diye sordu Emma.

"Hı-hı," dedi Laurel gergince.

"Sinsi Dörtlü'ye hadlerini bildirmek için sabırsızlanıyor musun?"

Laurel homurdanıp kafasını çevirdi.

Emma yüksek sesle iç geçirdi. Tüm yaşananların üstüne bir de Laurel'ın değişken ruh hallerini çekemezdi. "Pekâlâ Laurel, bu sefer ne yaptım?"

Laurel hızla dönüp ellerini korkuluklara dayayarak merdivende ters gitmeye başladı. "Söyleyeyim," dedi sertçe. "Babam odamı karıştırdığını söyledi. *Yine*."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Onun odasını karıştırdığını hatırlamıyordu bile. Laurel artık şüpheli olmadığı için onunla alakalı hafiyeliklerini unutmuştu.

Laurel dudaklarını birbirine bastırdı. "Thayer'la birbirimize yazdığımız aşk mektuplarını mı arıyordun? Eh, sana

bir sürprizim var Sutton. Çok mutlu olacağın bir şey." Bal rengi saçlarını omzunun arkasına attı. "Thayer beni o şekilde sevmiyor." Sesi hafifçe titriyordu.

"Ah, Laurel, çok üzgünüm," dedi Emma yumuşak bir sesle, yürüyen merdivenden inerken. Laurel'ın koluna uzandı ama kız geri çekildi.

"Dün gece bana hâlâ *senden* hoşlandığını söyledi," dedi Laurel kısık sesle. Bu sözcükler canını acıtıyormuş gibiydi. "Anlamıyorum. Eğer hâlâ birbirinizden hoşlanıyorsanız neden ayrıldınız?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. Tekrar konuşabilene kadar alışveriş yapan iki dizi insan yanlarından geçip gitmişti bile. "Ben ondan hoşlanmıyorum Laurel. Yemin ederim."

Laurel gözlerini devirdi. "Evet, tabii. Babamın partisinin olduğu gece ikinizin gizlice buluştuğunuzu duydum."

Emma'nın çenesindeki bir kas gerildi. "Charlotte mu söyledi?"

Laurel'ın gözleri kocaman açıldı. "Yani *doğru* mu?"

Emma içini çekti. Meydanın öbür ucundaki et restoranından gelen kokular başını ağrıtmaya başlamıştı. "Doğru ama düşündüğün gibi değil. Sadece konuşuyorduk. Aramızda artık hiçbir şey yok. Ben Ethan'dan çok ama çok hoşlanıyorum." Emma elini onun koluna koydu. "Bak, Thayer konusunda üzgünüm. Ve izinsiz odana girdiğim için de özür dilerim," dedi. "Söz, tekrar yapmayacağım. Okula Dönüş balosu için ödünç aldığın kırmızı sandaletleri arıyordum sadece. Babamın partisinde giymeyi düşünüyordum da."

Laurel ona baktı. "O yeşil elbisenin altında mı? Şakamı yapıyorsun?"

"Dikkat çekici olur diye düşünmüştüm." Emma sırıttı.

"Evet, Noel ağacına benzerdin artık," dedi Laurel güle-rek. Böylece aralarındaki gerginlik de yok oldu.

Kızlarla buluşacakları mağaza olan BCBG'ye giderler-ken Emma bir şeyi açıklığa kavuşturmak istediğini hatırladı. Laurel'a baktı. "Koltuğunun altındaki iğrenç raket ne iş bu arada?"

Laurel ne dediğini anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerinde bir ışık belirdi. "Aman Tanrım. Onu tama-men unutmuşum. Geçen hafta arka bahçedeki bir çıngıraklı yılanı öldürmüştüm onunla. Korkunç bir şeydi."

"Iyy!" dedi Emma. Laurel'ı şüpheli listesinden tamamen çıkardığı için rahatlamıştı.

Laurel içini çekti. "Aslında babamın seni ispiyonlaması çok kötü bence."

Emma güçlükle yutkundu. Laurel'ı bu işe karıştırmak teh-likeliydi ama o, Bay Mercer'ı herkesten daha iyi tanıyordu. Belki de bir şey fark etmişti. "Evet. Son zamanlarda biraz tu-haf davranıyor zaten, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Sanki biraz," dedi Laurel kaşlarını çatarak. "Ama bence sebebi Thayer'ı sevmemesi."

Ama Emma daha fazla şey soramadan Laurel'ın telefo-nu bir Rihanna şarkısıyla çalmaya başlayarak yanlarından geçenleri korkuttu. Timsah derisi desenli çantasını karıştı-rıp telefonu bulduktan sonra hoparlör tuşuna bastı. "Selam, baba," dedi şarkı söyler gibi.

"Merhaba canım," dedi Bay Mercer. Sesi, alışveriş merkezinin duvarlarında yankılanıyordu. Emma'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Sutton da yanımda," dedi Laurel. "N'aber?"

"Sutton da mı orada?" Adamın sesi birden temkinli çıkmaya başlamıştı. "Ah."

Emma, Sutton'ın topuklu sandaletlerinin içindeki ayak parmaklarını kıvırdı.

"Şey, bu akşam eve kaçta geleceksiniz?" diye sordu Bay Mercer.

Laurel, Emma'ya bakıp omuz silkti. "Şu anda alışverişteyiz. Sanırım ben sonrasında eve dönerim. Sutton ne yapacak bilmiyorum ama."

Emma boğazının tıkandığını hissetti. "Ben eve gelmeyeceğim," dedi ani bir kararla. "Charlotte'larda kalacağım. Anneme haber verir misin lütfen?" Charlotte onlarda kalmasına hayır demezdi. Emma'nın da kendisini güvende hissetmesinin tek yolu Sutton'ın evi hariç bir yerde olmasıydı.

"İyi." Bay Mercer'ın sesi gergindi. "Bay Chamberlain'e selamımı söyle. Ve yaptığımız konuşmayı unutma, tamam mı Sutton?"

Laurel ona soru sorar gibi baktı ama Emma sadece uzanıp telefonu elinden aldı ve başka bir şey konuşulmadan aramayı sonlandırdı. Sonra kendisini topladı ve bu da Sutton Mercer'ın sürtük ruh hallerinden biriymiş gibi davranmaya çalıştı. Laurel ağzı bir karış açık kalmış halde ona bakakalmıştı.

"Vay canına," dedi kız sonunda. "Babamı sinirlendirecek ne yaptın yine?"

Tahmin bile edemezsin, diye düşündüm.

"Ne konuşmasından bahsediyordu? Partide seni Thayer'la mı yakaladı yoksa?"

"Hayır," dedi Emma gergince, BCBG görüş alanına girerken.

Neyse ki Twitter İkizleri mağazanın vitrininin önünde durmuş, mankenleri inceliyorlardı. "Kim bu korkunç kemerleri aksesuar diye kullanır ki?" diyordu Gabby, sağ taraftaki mankene bakarak.

Lili de elinde kocaman, kapitone bir çanta tutan diğer mankene bakarak yüzünü buruşturmuştu. "Ve neden bu mankenleri böyle ürkütücü derecede zayıf yapmak zorundalar?"

"Hanımlar," dedi Laurel.

Twitter İkizleri dönüp onlara gülümsedi. "Gizli dansa üç gün kaldı!" dedi Gabby neşeyle.

"Mads neler olduğunu anlatınca çok şaşıracaksınız," dedi Lili, sakızını şaklatarak.

Sanki çağırılmış gibi Madeline ile Charlotte yürüyen merdivende belirdiler. Yanlarına gelip hepsine havadan öpücük verdiler.

Gabby, Madeline'ı dürttü. "Hadi onlara Sinsi Dörtlü'yle karşılaşmanı anlat."

Madeline gözlerini devirdi. "Keşke şunlara öyle söylemesen. Fazla itibar kazanmalarını sağlıyor. Her neyse, o aptal kızlar bugün okulda beni kıstırıp partiye davet etmem için yalvardılar." Mürekkep karası saçının bir tutamını kulağının arkasına sokup kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sonra?" Laurel heyecanlanmıştı. "Hayır dedin, değil mi?"

"Tabii ki de hayır dedim," dedi Madeline. "Ama bir görmeliydiniz. Neredeyse dizlerinin üstüne çöküp yalvaracaklardı."

"Çok iyi. Yani kesinlikle izinsiz girmeye çalışacaklar," dedi Charlotte. "Ethan o video görüntülerini ele geçirdiğinde de kendi küçük filmlerinin yıldızı olacaklar."

"Yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Gabby. "Video çok iyi fikirdi, Sutton."

Emma gülümsedi. Bir kez olsun bir Yalan Oyunu fikriyle gurur duyuyordu. Kötücül bir şey değildi, sadece adaleti sağlayacaktı. Ayrıca Ethan da işin içinde olduğu için memnundu.

"Kimse bize bulaşamaz, değil mi?" dedi Lili, Emma'yı dürterek.

"Evet," dedi Emma gülümsemeye çalışarak.

Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Birisi, bize bulaşmaktan daha fazlasını yapmıştı. Ben öldürülmüştüm ve arkadaşlarımın haberi bile yoktu.

24

MANO A MANO*

Çarşamba günü öğle yemeği zili çaldığında Emma, Sutton'ın dolabını açıp içindekilere baktı. İkizinin yerine geçtiğinden beri bazı değişiklikler yapmış, aynayı kaldırıp yerine uzun zamandır hayranı olduğu Johnny Depp'in bir posterini asmış, üzerinde BEN DÜNYANIN KRALİÇESİYİM, SİZ DE BENİM SÜRTÜKLERİMSİNİZ yazan mıknatısı çıkarıp *Family Guy*'dan Stewie'nin mıknatıslu süsünü yapıştırmıştı. Sutton'ın okulun kraliçe arısı olması, bunu dolabı aracılığıyla herkese göstermesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Emma ceketini alırken çantasındaki telefonu titredi. Çıkarıp arayanın Bay Mercer olduğunu gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı. Telefonu açmadı ve bir süre sonra sesli mesaj bildirimi aldı. Titreyen parmaklarla DİNLE butonuna bastı.

---

* *İspanyolcada* "göğüs göğüse" *anlamına gelir. (ç.n.)*

"Laurel bu gece de eve gelmeyeceğini söyledi. Sana bir gece daha izin veriyorum," diye kükredi Bay Mercer kulağına. "Ama yarına gelmezsen..." Sesi kesildi ve mesaj bir *klik* sesiyle sona erdi.

Emma telefona öylece baktı. Polise kanıt olarak götürebilmek için adamın açık açık onu tehdit etmiş olmasını dileyecekti neredeyse. Ama Bay Mercer bunu yapmayacak kadar zekiydi. Emma en azından bu gece onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Charlotte'un ailesi, Bay Chamberlain'in iş arkadaşlarından biri için akşam yemeği verdiğinden dolayı bu gece Madeline'lara gidecekti ama yarın Mercer'lara dönmekten başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Bitkinlik ağır bir pelerin gibi etrafını sarmıştı. Dolabın içine girip oracıkta kıvrılıvermek istiyordu. Neyse ki öğle yemeğini Ethan'la yiyecekti. Yanındayken gardını indirebildiği tek kişiyle biraz baş başa vakit geçirmeye çok ihtiyacı vardı. Ethan son birkaç gündür ona çok destek olmuştu. Her gece uyumadan önce ona telefon ediyordu ve Charlotte'lara çiçek bile getirmişti. Bayan Chamberlain onun elden kaçırılmaması gereken biri olduğunu söylemişti.

Emma bir saniyeliğine dolaba yaslanıp gözlerini kapattı. Tekrar açtığındaysa karşısında Thayer'ı buldu ve korkuyla sıçradı.

"Hey!" dedi Thayer ellerini kaldırarak. "Sadece benim!"

Emma gülümsedi. "S-selam," dedi, Thayer'ın ela gözlerine ve parlayan tenine bakarak. Sutton'ın telefonuna birkaç mesaj atmış olsa da Bay Mercer'ın doğum günü partisinden

beri onu görmemişti. O gece sarıldıkları an Emma'ya fazla samimi geldiği için mesafesini korumak istemişti.

Thayer ona biraz daha yaklaşıp kalçasını dolaplara dayadı. "Nasıl olduğunu kontrol etmek istemiştim sadece."

"Ben..." Emma'nın gözleri birden Thayer'ın arkasındaki bir şeye odaklandı. Sutton'ın eski erkek arkadaşı Garrett onları görmüş, hızla yanlarına geliyordu. Çenesi gerilmiş, gözleri kısılmıştı.

Thayer da dönüp Garrett'a eliyle selam verdi. Garrett ona öylece baktı. "Yerinde olsam Sutton'la konuşmakla vakit harcamazdım, ahbap. O seni unuttu. Artık yeni bir erkek arkadaşı var. Yoksa duymadın mı?"

"Garrett!" diye bağırdı Emma.

Thayer gözlerini devirip onu duymazdan geldi. "Kaybol, dostum."

Garrett burnundan alaycı bir nefes verdi. "Ah, unutmuşum," dedi kinayeli bir tonla. "Senin ilişkilere pek saygın yoktu, değil mi?"

Gözlerini Thayer'a dikti. Thayer da ona. Uzun bir süre boyunca ikisi de göz kırpmadılar. "Geri bas," dedi Thayer sıktığı dişlerinin arasından.

"Yoksa n'olur? Kız arkadaşımla mı yatarsın? Ah, bir dakika, bunu zaten yapmıştın. Çünkü ikiniz de pisliksiniz."

Thayer'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Sonra yumruğunu Garrett'ın suratına geçirdi. Garrett çenesini tuttu, sonra Thayer'ı omuzlarından tutup sertçe sarstı. Ne kadar ayakta durmaya çalışsa da Thayer'ın dizleri büküldü ve kötü durumdaki bacağının üstüne düştü.

"Çocuklar, kesin şunu!" diye bağırdı Emma, Thayer'ı tişörtünün arkasından çekiştirerek. "Lütfen!"

Garrett, Thayer'a doğru bir hamle daha yaptı ama Thayer eğilip kollarını onun beline sardı. İkisinden de hırlama sesleri geldi ve birden yere kapaklanıp yuvarlanmaya başladılar.

"Durun!" diye bağırdı Emma tekrar.

Bense olanları dehşetle... ve şaşkınlıkla izliyordum. Daha önce iki erkeğin benim için kavga edip etmediğini hatırlamıyordum ama oldukça göğüs kabartıcı bir şeydi bu.

"Kavga!" diye bağırdı, ekoseli gömlek giymiş sıska bir çocuk. Hollier öğrencileri anında orada bitip yerdeki oğlanları izlemeye başladılar. Bandocular konferans salonundan çıkarken diğer öğrenciler sınıflardan fırlayıp Garrett ile Thayer'ın etrafında bir kalabalık oluşturdular. Yarısı olanları kaydetmek için telefonlarını çıkarmıştı.

Garrett ile Thayer tekrar ayağa kalktılar. Thayer, Garrett'a doğru atıldı ama Emma'nın tanıdığı bir futbol oyuncusu araya girip Garrett'ı çekti. "Kes şunu, dostum," diye hırladı onun kulağına. "Kavga edersen takımdan atılırsın."

Garrett ondan kurtulmak için çabalarken gözlerinden ateşler fışkırıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Puştun tekisin," diye tısladı Thayer'a.

"Sen de," diye karşılık verdi Thayer, çemberin ortasında dikilirken. Burnundan kanlar damlıyordu.

Kalabalık, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde dağılırken Emma, Thayer'ın yanına koşup elini omzuna koydu. "İyi misin?"

"O çocuk tam bir deli," dedi Thayer soluk soluğa. Elini çenesinde gezdirirken yüzünü buruşturdu.

"Onu kışkırtmamalıydın!" diye bağırdı Emma.

Thayer yavaşça omzunu döndürdükten sonra ona baktı. "Bana bir şey demesi önemli değil. Ama seni aşağılamasına katlanamam."

İçine bir sıcaklık yayılırken Emma kızardığını hissetti. Thayer'ın böyle yiğitçe onu koruması çok duygulandırıcıydı. Hatta biraz... *romantikti.*

Ben de duygulanmıştım. Özellikle de Thayer, ikizimi değil *beni* yiğitçe koruduğu için.

Arkasındaki biri boğazını temizleyince Emma döndü ve endişeli ve şaşkın görünen Ethan'ın insanların arasından geçtiğini gördü. Kendisini onun kollarına bırakırken Ethan düşüncelerini okuyamadığı için rahattı. "Merhaba," diye mırıldandı.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Kavga çıktığını ve senin ortasında olduğunu duydum."

Emma kafasını iki yana sallayarak bir Ethan'a, bir Thayer'a, sonra yine Ethan'a baktı. Kavganın ne hakkında olduğunu konuşmak tuhaf gelmişti. "Artık bitti," dedi kısaca. "Ve ben iyiyim. Thayer benim... onurumu koruyordu."

Ethan uzunca bir süre Thayer'a baktı, sonra elini uzattı. "Eh, o halde teşekkürler, dostum."

Thayer onun elini sıktı. "Her zaman."

Sonra Ethan kolunu Emma'nın omzuna sardı. "Buradan gidelim mi? Öğle yemeğini okul dışında yiyebiliriz."

"Olur," dedi Emma alçak sesle. Thayer'a veda etmek ve iyi olduğundan emin olmak için omzunun üstünden baktı ama çocuk çoktan gitmişti.

* * *

On beş dakika sonra Ethan, dökküntü Honda Civic'ini sarmaşık sarılı çitlerle çevrili, çok güzel gül bahçeleri olan bir otoparka çekti. Birkaç metre ötedeki Le Garçon adlı ilginç restoran, büyük bir zencefil eve benzeyen eski, Viktoryen malikânenin içinde bulunuyordu. Kilden yapılmış, Güneybatı tarzı binalarla dolu Tucson'da böylesine aykırı bir mimari oldukça egzotikti.

"Geçen hafta yaşadıklarından sonra bir ara iyi gider diye düşündüm," dedi Ethan, onu restorana götürürken. İçerisi serindi ve taze çiçek kokuyordu. Gözleri ışığa alışınca Emma beyaz örtü serilmiş birkaç masayı gördü. Tavanda çaprazlama yerleştirilmiş meşe kirişler vardı ve beyaz Noel ışıklarının yanına vazolarda açık pembe güller koyulmuştu. Arka kapılar devasa bir bahçeye açılıyordu ve köşedeki arpçı yumuşacık nağmeler çalıyordu.

"Vay canına," dedi Emma, zengin görünümlü yiyeceklerle dolu bir tepsiyle yanlarından geçen garsonu izlerken. "Burası çok lüks görünüyor, Ethan. Ve pahalı." Kaygıyla ona baktı. "Ödemeyi ben yapayım mı?"

"Tabii ki de hayır." Ethan yüzünü buruşturdu. "Ben hallederim."

Başgarson onları masalarına yönlendirirken Emma, Ethan'ın elini tuttu.

Ethan'ın seçimi beni de şaşırtıp etkilemişti. Bu tam da benim planlayacağım bir randevuydu; romantik olacak kadar gözden uzak ama doğru türden insanlarla çevrili.

Oturup kumaş peçetelerini kucaklarına serdiler. Garson masaya gelip birer bardak su doldurunca Emma çok susadığı için hemen bitirdi. Ethan çenesini ellerine dayamış onu izliyordu. "Çok güzelsin, biliyor musun?"

"Yapma." Emma kafasını eğdi.

"Doğru ama," diye ısrar etti Emma. "Ama yorgun görünüyorsun. Hiç uyuyabildin mi?"

"Birazcık," diye itiraf etti Emma alçak sesle. Salonda etrafına bakındı. Birkaç masa ötede oturan, ona hızlı bir bakış atıp kafalarını çeviren iyi giyimli birkaç kadın dışında, hareketli restorandaki kimse onları fark etmiş gibi görünmüyordu. "Yarın bir an önce gelsin de Bay Mercer'ın ofisini araştırayım istiyorum. Beklemekten bıktım. Artık bitsin istiyorum."

Ethan masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Haklısın. Ama şimdi bunu unutalım, olur mu? Bir araya ihtiyacın var. Soruşturmadan biraz uzak durmayı *hak ediyorsun*."

Sesi nazik ama ciddiydi. Emma omuzlarını gevşemeye zorladı. "Tamam," diye fısıldadı.

Yan masalarındaki, dapdar siyah elbise giymiş kadınla ince bir kravat takmış adam şarap listesini inceliyorlardı. Barda oturan birkaç kişi kahkaha atıyorlardı. Restoranın havası abartısız ama şıktı. Emma, ikizinin burayı görse bayılacağını hissediyordu.

Gülümsedim. Haklıydı.

"Ah!" dedi Ethan kocaman bir sırıtışla. "Sana ne zamandır söyleyeceğim, trafik kamerası sistemine sonunda girdim! Haklıymışsınız, ağaç şakasını yapan Sinsi Dörtlü'ymüş."

"Bu harika!" diye bağırdı Emma, ona hızlı bir öpücük vermek için masanın üzerinden uzandı. "Kızlar çok sevinecekler!"

"Sadece görüntüleri birbirine bağlamak kaldı. Sonra size dosyayı e-posta olarak atarım," dedi Ethan, yanakları hafifçe kızarırken.

"Mükemmel."

Bir garson masaya çeşitli ekmeklerle dolu bir sepet bıraktı. "Tatlı genç çiftimiz *spesiyal*lerimizi öğrenmek ister mi?" diye sordu, kalçasının bir tarafını öne doğru kıvırıp eliyle havuç renkli saçlarının üzerini düzelterek. "Ton balıklı tartarımız harikuladedir. Ağır ateşte pişmiş, nane soslu kuzu pirzolayı anlatmıyorum bile." Yüzünde orgazm oluyormuş gibi bir ifade belirdi.

Emma kıkırdadı. "Çok lezzetli sanırım. Ben ondan alayım," dedi.

"Harika seçim!" dedi garson coşkuyla. "Siz ne istersiniz efendim?"

"Ben karides kokteyli alacağım," dedi Ethan, çavdar ekmeğinden bir parça koparıp ağzına atarken. "Ve şey, biftek istiyorum. Orta pişmiş."

"*Orrta!*" dedi garson kükrermiş gibi, parmaklarını aslan pençesi misali kıvırarak. Sonra masadan uzaklaştı.

Emma bir süre gözlerini kucağından ayırmadı ama Ethan'ın dudaklarının gülmemek için titrediğini görünce o da kahkahaya boğuldu. Birbirlerine bakınca daha çok gülmeye başladılar. "*Orrta*!" diye garsonu taklit etti Ethan.

"*Harika seçim!* Keşke Hollier'daki kafeteryada çalışsaydı ya," dedi Emma. "Hayal edebiliyor musun? 'Şey, ben ekmek dilimi pizza alacağım.' 'Harika seçim!'" dedi, alımlı bir edayla kalçalarını sağa sola kıvırarak.

"Ya da hapishane yemekhanesinde." Ethan omuzlarını kamburlaştırıp kabadayı sesiyle konuştu. "'Hey, adamım, sulu rulo köfte ve dünkü fasulyelerden istiyorum.'"

"*Harika seçim!*" dedi Emma ürkmüş gibi. Sonra kıkırdamaya başladı. "Şu Çin restoranının telefon operatörü olsa nasıl olurdu?"

Ethan elini telefon gibi kulağına götürdü. "Şey, merhaba, General Tso tavuğu alabilir miyim?"

Emma yüzünü buruşturdu. "*Harika seçim!*" dedi kıkırdayarak.

O kadar çok gülüyorlardı ki artık restorandaki herkes onlara bakıyordu. Emma çocukça ve uygunsuz davrandıklarını biliyordu ama umurunda değildi. Gülmek çok iyi gelmişti. Ayrıca Ethan'la böyle eğlenmek de çok güzeldi. Zaten bu yüzden onunla beraberdi; espri anlayışları çok benziyordu. Birbirlerini anlıyorlardı. Ve birlikte çok eğleniyorlardı.

"Bu yanını görmeyi çok seviyorum," dedi Ethan, kıkırtıları sona erdiğinde. "Sutton rolünü ne kadar iyi oynasan da eşsiz Emma'nın hâlâ burada olduğunu hatırlatıyor bana."

Emma kafasını salladı. "Onunla bir yandan benziyoruz... bir yandan da benzemiyoruz. Bir madeni paranın iki yüzü gibiyiz. Bazen kendimi onda kaybettiğimi düşünüyorum."

"Kaybetmiyorsun," dedi Ethan. "Her zaman kendin olarak kalacaksın."

Emma barın arkasındaki cam içki şişelerine baktı. "Tekrar kendim olmak için sabırsızlanıyorum," dedi alçak sesle. "Bay Mercer, bu durumun önceden içinde bulunduğum durumdan daha iyi olduğunu söyledi. Ama ben kendim olmayı özlüyorum. Hayatımı, kendi seçimlerimi geri istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Ethan. "Ben de Emma olman için sabırsızlanıyorum." Sonra onun ellerini tuttu. "Ama Sutton olmanın da *bazı* yararları olduğunu itiraf etmelisin." Avuçlarını sıktı. "Benimle tanışmak gibi."

"Seninle tanışmak gibi," dedi Emma, onun gözlerine bakarak. Uzanıp birbirlerine küçük bir öpücük verdiler.

Özel bir şeye kulak misafiri olduğumu hissederek kafamı çevirdim. Emma'nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Onun kendisi olmasını ben de istiyordum, gerçekten. Ama bu, pek fazla düşünmediğim bir konuyu aklıma getirmişti. Öldüğüm halde ikizime bağlı olmamın sebebi dünyada bitmemiş işlerimin olması mıydı? Yoksa hayattayken yaptığım kötülüklerin bir karşılığı mıydı bu?

Kardeşim benim için adaleti sağladığında pek çok şey kazanacaktı. Hayatına Emma Paxton olarak devam edebilecekti. Peki ben de yoluma devam edebilecek miydim? Yoksa hiçbir şey elde etmeden öylece kalacak mıydım?

25

GECE YARISI ÇEREZİ

Antrenman ve uzun bir duş sonrası Emma, Vega'ların ön kapısını tıklattı. İçeriden adım sesleri geldi ve bir saniye sonra kapıyı açan Madeline parmağını dudağına götürerek onu çabucak içeri aldı.

Çok ayak sesi çıkarmamalarına rağmen Bay Vega mutfaktan çıktı. Elinde kehribar rengi bir sıvıyla –muhtemelen viskiydi– dolu bir sürahi vardı. Soğuk, sert bakışları bir kusur arar gibi Madeline'ın üzerinde dolaştı, sonra da Emma'ya döndü. "Buluşmak için biraz geç olmadı mı kızlar? Yarın okul var."

Madeline gergince boğazını temizledi. "Babacığım, yarın fizik sınavımız var ve bütün gece çalışacağız. Sutton bizde kalabilir mi *lütfen*? Çıt bile çıkarmayacağız, söz veriyorum."

Bay Vega onlara pek inanmıyormuş gibi sürahideki içkisini döndürdü. Evde dinlendiği bu zamanlarda bile gergin ve huzursuz görünüyordu; her an saldırmaya hazır gibiydi. Emma nefesini tutup Madeline'ın kollarına ya da bacaklarına bakmamaya çalıştı. Bereleri tişörtünün ve yoga taytının altına saklanmıştı ama Emma orada olduklarını biliyordu. Kimin yaptığını da. Mercer'ların evine alternatif olarak böyle bir evde kalacağına inanamıyordu.

Bay Vega benim şüpheli listemde değildi ama adam sonuçta bir suçluydu. Mads ve Thayer'a neler yaptığını bildiğim için artık onu her gördüğümde içim ürperiyordu. Mads'in, onun yanında neden o kadar gergin olduğu ve sürekli mükemmel olmaya çalıştığını şimdi anlıyordum. Muhtemelen her şeyi doğru yaptığı müddetçe babasının eleştirecek bir şey bulamayacağını düşünüyordu.

"İyi," dedi Bay Vega sonunda. Onlara rahatsız edici derecede uzun bir süre bakarak. "Ama sessiz olun. Annen çoktan uyudu."

Emma, Bayan Vega'nın çocuklarını dövmemesi için Bay Vega'yı engellemeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Yoksa araya giremeyecek kadar korkuyor muydu?

Saniyeler içinde eşyalarını Madeline'ın odasına çıkardılar. Balerin fotoğrafları duvarları süslüyordu. Thayer ile Madeline'ın fotoğraflarının yanında da çerçevelenmiş dergi sayfaları vardı. Üstünde tek bir toz bulunmayan şifonyerindeki porselen biblolar bir daire oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. Emma, burayı aşırı katı babasının her sabah temiz-

lemesini söylemesiyle mi bu hale getiriyordu yoksa kontrole sahip olduğu tek yer burası olduğu için kendiliğinden mi yapıyordu merak etti.

Madeline leylak desenli yorganının üstüne birkaç yastık yerleştirip kendisini çift kişilik yatağına bıraktı ve bir yastığa sarılarak şüpheli gözlerle Emma'ya baktı. "Böyle ani yatılar benim çok hoşuma gider biliyorsun. Ama neden bütün hafta eve gitmekten kaçtın? Laurel'la kavga falan mı ettiniz? Yoksa annenle baban mı sinirlerini bozuyor?"

Emma ona bakarken mantıklı bahaneyi onun sunmuş olmasına sevindi. "Laurel son zamanlarda tam bir sürtük gibi davranıyor. Sürekli kavga etmeye ara vermek istedim."

"Thayer hakkında mı?" diye sordu Madeline sert bir sesle.

Emma ayaklarına baktı. "Sayılır."

Madeline'ın omuzları gerildi. "Sutton, benden gizli onunla görüşüyorsan yemin ederim ki..."

"Görüşmüyorum," diye teminat verdi Emma. "Yani, birkaç kez konuştuk ama o şekilde değil." Yatakta Madeline'ın yanına oturdu. "Ethan'la aramız çok iyi. Beni çok mutlu ediyor."

Madeline ona samimi bir tebessüm attı. "Ethan gerçekten de harika birine benziyor. Karamsar şairin bu kadar iyi biri olabileceğini kim tahmin ederdi? İkiniz için çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedi Emma utanarak. "Bence de harika biri. Senin de ağabeyini neden bu kadar korumaya çalıştığını anlıyorum. Rehabilitasyondan haberim var."

Çenesindeki bir kas seğirirken Madeline kapıya bir bakış attı. "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Thayer mı söyledi?"

"Evet. Geçen hafta sonu markette karşılaştığımızda söyledi." Emma ilk defa yüzde yüz dürüsttü. "Kimseye söylemedim. Size böyle bir şey yapmam."

Madeline bir nefes verdi. "Sağ ol." Saçındaki tokayı çıkarıp siyah tutamlarını omuzlarına saldı. "Ağabeyimi çok seviyorum," dedi yumuşak bir sesle, saçının bir tutamını alıp kıvrımlarını incelerken. "İyi olmasını istiyorum sadece."

"Biliyorum," diye fısıldadı Emma. "Ama iyileşiyor, Mads. Eve geldiğinden beri temiz olduğunu kendin söylemiştin."

"Bildiğimiz kadarıyla." Madeline camdan dışarısını izlemeye başladı. Sonra birden dönüp Emma'nın gözlerine baktı. "Ağabeyim hakkında kafayı sıyırmış gibi davrandığımı biliyorum. Ama buranın onsuz nasıl olduğunu hayal edemezsin. O seninle –şimdi de Laurel'la– zaman geçirirken evde *olmuyor* ve..." Sesi kesilirken gözleri yaşlarla doldu.

"Bu evde ağabeyim olmadan kalamam, Sutton," dedi sonunda, kafasını yavaşça iki yana sallayarak. "Beni koruyan, beni seven tek kişi o."

"Ah, Mads," diye fısıldadım, elimden bir şey gelmeden onu izlerken.

Emma kollarını ona sardı. "Ben yanındayım," diye fısıldadı. Kendisini Madeline'ın yerine koyamıyordu ama o da aile dramları yaşamıştı ve korkmanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu.

Ben de her şeyi yoluna sokabilmeyi dileyerek ikisine de sarıldım.

* * *

Saatler sonra Emma irkilerek uyandığında boğazı yanıyordu. Saat 3'ü gösteriyordu. Becky bu saatlere hep gece yarısı derdi. Emma, tam bir gece kuşu olan annesinin her gece saat tam üçte dairede dolaştığını duyardı.

Madeline'ın duvarındaki damla şekilli gece lambasından yere ürkütücü bir mavi ışık vuruyordu. Ev, koridorun sonundan yükselen Bay Vega'nın horultuları dışında sessizdi. Emma gözlerini yumup uykuya geri dönmek istedi ama ağzı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu.

Yatak örtüsünü mümkün olduğunca dikkatli ve sessizce kaldırdı. Birkaç saat önce odada televizyon izleyip dedikodu yaparlarken Bay Vega kafasını içeri uzatmıştı; oldukça öfkeli görünüyordu. "Fizik kitaplarınız nerede?" diye sormuştu sinirle. Madeline neredeyse bir kilometre havaya sıçramıştı. "Şey, ara vermiştik de," demişti. Ondan sonra televizyonu kapatmış, ağızlarını da pek açmamışlardı. Emma sabah oradan ayrıldığında Madeline'ın bu yaptıklarının bedelini ödememesini umuyordu.

Koridordaki banyo hemen Bay ve Bayan Vega'nın yatak odasının yanında olduğu için mutfağa gitmeye karar verdi. Basamaklar ağırlığının altında gıcırdayınca bir anlığına donakaldı. Bay Vega'nın gelip bağıracağından emindi. *Devam et*, dedi kendisine sonra, dümdüz ileri bakıp mutfağa yönelirken. *Yanlış bir şey yapmıyorsun.*

Koridorun sonundaki kıvrımlı ahşap vazoda, sarı renkli çiçekleri yeni açan incecik kahverengi dallar vardı. Küçük

oturma odasının kahve sehpasına antika gümüş bir kayık tabak konmuştu. Emma, Navajo stili halının üzerinden yürüyüp köşeyi döndü ve hâlâ akşam yemeğinin baharat kokusunu barındıran mutfağa girdi. Çıplak ayakları soğuk fayansa değdiği anda gördüğü bir şeyle nefesi kesildi. Thayer, granit ada tezgâhın arkasındaydı. Ve ona bakıyordu.

Emma geriye doğru sıçradı. "Ay!"

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye fısıldadı Thayer. Emma geldiğinde o, kapısını sımsıkı kapattığı odasındaydı.

Üstünde, lacivert bir boxer şorttan başka bir şey yoktu ve kaslı omuzlarıyla karnı karanlıkta bile görünüyordu. Emma gözlerini hemen çevirdi. "Şey, Mads'le pijama partisi yapıyoruz."

Nabzım hızlandı. Thayer Vega ve o omuzlarıyla yalnız kalarak birkaç dakika geçirmek için neler vermezdim.

Thayer'ın altın rengine çalan kahve gözleri Emma'nın askılı, ince tişörtünde gezindi. "İyiymiş."

Thayer'ın Emma'ya öyle bakmasını izlemek çok zor olsa da bir yanım ikizimin ona daha da yaklaşmasını istiyordu. Kollarının beni sarmasının nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlayabilmek için Thayer'ın kardeşimi göğsüne çekmesini istiyordum.

Thayer, Emma'ya doğru bir adım attı. "Uzun zamandır burada kalmıyordun," dedi, hafif pürüzlenmiş sesiyle.

Emma yutkundu. Thayer o kadar yakınındaydı ki deodorantının ve naneli diş macununun kokusunu alabiliyordu. "Saat üç," dedi Thayer kısık sesle. "Eskiden buluşma saatimizdi, hatırladın mı? O yüzden mi geldin buraya?"

"Ben..." dedi Emma tereddütle. Thayer'a hayır demek

istiyordu ama bir şey onu tutuyordu. Bu çocuk onu çeken bir mıknatıs gibiydi sanki. "Sadece bir süre babamdan uzak kalmak istedim."

Thayer birden kolunu onun beline sardı. Dudaklarının arasında birkaç santim vardı.

"Thayer," dedi Emma, kafasını başka tarafa çevirerek.

"Sutton," diye fısıldadı Thayer onun kulağına.

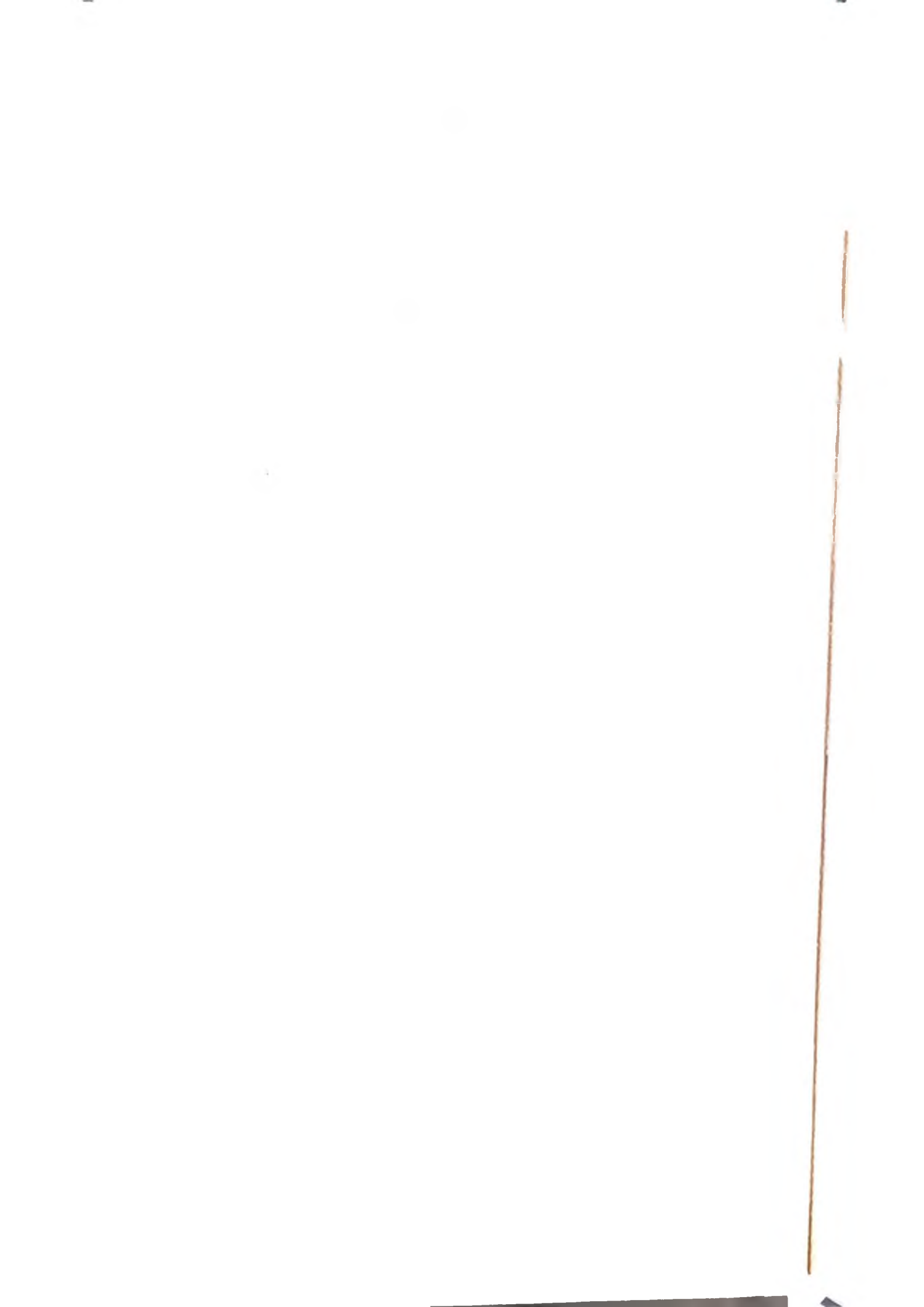
"B-ben artık Ethan'la birlikteyim," deyiverdi Emma. Sonra ondan ayrıldı. "Gitmem lazım."

Thayer ellerini kaldırdı. "Git o zaman."

Emma gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama bir şey onu orada tutuyor, Thayer'a uzun uzun bakmasına neden oluyordu. Çocuğun ela gözleri onu çekiyordu. Emma onun kendisini ne kadar istediğini hissedebiliyordu.

"Ben..." diye fısıldadı ama cümlenin geri kalanı dilinden silinip gitti.

Gitme, diye yalvardım sessizce. *Lütfen. Bana birkaç saniye daha ver*. Ama Emma'nın, Madeline'ın odasına çıkmasıyla birlikte o acı verici çekim hissi geri geldi ve beni hâlâ çok sevdiğim çocuktan uzağa götürdü.

26

DOKTORU ÇAĞIR

Emma, perşembe günü öğleden sonra Sutton'ın arabasını Arizona Üniversitesi Hastanesi ve Sağlık Merkezi'nin ziyaretçi otoparkına çekti. Alnında anında ter boncukları belirmişti ama bunun sebebi tepede parlayan güneş miydi yoksa Bay Mercer'ın ofisine girecek olması mıydı bilmiyordu.

Deniz yeşili önlük giymiş bir doktor, cep telefonuyla konuşurken boynundaki stetoskopla oynayarak ön kapıdan çıktı ve yanından geçtiği Emma'ya gülümsedi. Emma ona karşılık vermeden kafasını eğdi; kendisini gizli ajan gibi hissediyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Bay Mercer'ın ofisine gizlice girip eşyalarını karıştırabilir miydi? Ethan'la birlikte bunun yapılacak en iyi şey olduğuna karar vermişlerdi ama Emma yine de tereddütlüydü. Sutton'ın katilini bulabilmek

için mağaza hırsızlığı yapmış, Yalan Oyunu şakalarına dahil olmuş ve Laurel ile Thayer'ın odalarını karıştırmış olabilirdi ama Bay Mercer'ın ofisine izinsiz girmek çok daha tehlikeli geliyordu. Belki de hastanede pek çok kamera ve güvenlik görevlisi olduğu içindi. Bay Mercer'ın, onun neler yaptığını öğrenmesi daha kolaydı.

Emma kendisini hazırlayıp güçlükle yutkundu ve asansörlere giderek işaret parmağıyla 3'e bastı. Bay Mercer'ın kartvizitinde, üçüncü katta çalıştığını görmüştü.

Ortopedi polikliniği asansörlerin sağ tarafındaydı. Emma elinden geldiğinde rahat bir şekilde oraya doğru ilerlemeye başladı. Burası da daha önce gördüğü hastanelere benziyordu: Yeşilimsi duvarlar, uzun pencereler, linolyum zemin döşemeleri. Havaya antiseptik ve hastalığın ürkütücü kokusu hâkimdi ve çocuk kanadındaki duvarlara rengârenk ejderhalar ya da üzgün bakışlı köpekler çizilmişti.

Ben de koridorları inceleyerek tanıdık bir şey, anılarımı tetikleyecek bir nesne bulmayı bekledim. Babam beni öldürdükten sonra buraya mı getirmişti? Onun, cesedimi koridorlarda taşıyıp hastanenin yakma fırınına götürdüğünü gözümde canlandırmadan edemiyordum.

Emma bir köşeyi dönüp ameliyathanenin bekleme odasına girdi. Tüylü saç bandı takmış resepsiyonist masasının arkasından ona temkinli bir şekilde baktı. "Pardon, hanımefendi. Size yardımcı olabilir miyim?"

Emma donakaldı. Kadının gözlerinde onu tanıdığına dair bir belirti yoktu ve bu iyi bir şeydi. "Evet, buraya Doktor Mercer'ı görmeye geldim. Hastasıyım da." Bay Mercer'ın

programının sonuna eklenmesini gerektirecek kadar rahatsızmış gibi görünmeye çalıştı.

Resepsiyonist gözlerini kıstı. "Doktor Mercer bugün burada değil. Konferansa gitti."

Kahretsin. Emma başka bir bahane bulması gerekeceğini önceden düşünmeliydi; *tabii ki* de resepsiyon görevlisi, Sutton'ın babasının nerede olduğunu biliyordu. Ama o sırada hastane önlüğü içindeki ufak tefek, beyaz saçlı bir adam birini arıyormuş gibi içeri girdi.

"Grover?!" diye seslendi. "Grover, neredesin?" Sonra homurdanarak koridorda ilerledi. Linolyum zeminde, bu pateni yapıyormuş gibi çoraplı ayaklarıyla kayıyordu.

Görevli kadın kalkıp masasından ayrıldı. "Bay Hamilton!" diye seslendi. "Buraya kadar nasıl geldiniz siz?" Elini nazikçe adamın çıplak koluna koydu ve onu kapılara yönlendirdi.

Emma bu fırsatı değerlendirerek girişinde OFİSLER yazan uzun koridora girdi ve oda numaralarını hızla okudu. 311. 309. 307. *İşte.*

Kilitli olma. Lütfen, kilitli olma. Emma gümüş rengi kolu bastırıp dirseğiyle kapıyı ittirdi ve çevik bir hamleyle içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Ofisteydi.

Bay Mercer'ın kare şeklindeki ofisi beklediğinden daha küçüktü. Odanın tek penceresi dışarıdaki yapay göletle bahçeye bakıyordu. Beyaz duvarlarda çerçeve içinde dört diploma vardı –hepsi de Kaliforniya Üniversitesi'ndendi– ve Drake'in rüstik bir barakanın yanında karda oynarken çekilmiş fotoğrafının olduğu takvim, ahşap masanın yanına asılmıştı. Deri sandalye masadan geriye itilmişti; Bay Mercer aceleyle kalkıp ofisten çıkmıştı sanki.

Emma ayak sesleri duyunca içgüdüsel olarak kapıya atıldı. *Girmeyin!* Adımlar uzaklaşana kadar kalbi boğazında attı.

Sonra masaya baktı. Üç çekmecesi ve bir dosya dolabı vardı masanın. Bir kurutma kâğıdının üzerinde randevu defteri duruyordu ve Mac bilgisayarı lambanın yanına konulmuştu. Emma yavaşça ve dikkatlice en üst çekmeceyi açtı. Ne aradığından pek emin değildi gerçi. Kanlı bir bıçak mı bulmayı bekliyordu? Gizli metresine ait bir sutyen mi? İmzalı bir itiraf kâğıdı mı? Ancak çekmecede sadece bir reçete tomarı, birkaç kalem ve ilaçlar ve semptomlarıyla alakalı cep boy bir rehber duruyordu.

Sonraki çekmecede bir dağ oluşturmuş ataşlar, sarı keçeli kalemler ve hesap makinesi vardı. Farmasötik ilaç isimleri yazılı bloknotların üzerine tıbbi kayıtlarla dolu karton dosyalar yerleştirilmişti. Üçüncü çekmeceyi açtığında açık bir kutu tükenmez kalem ve bir çek defteri buldu. Hemen kayıtların yazıldığı arka kısmını açtı. *İşte.* Bay Mercer, kayıtlarını bilgisayar üzerinden değil, hâlâ elle yapan tiplerdendi. Adamın karışık el yazısıyla listelediği çekle ödenmiş benzin faturalarını, konut kredilerini, Let's Bake Bread! adlı bir Tucson yemek şirketine verilmiş birkaç yüz doları, bir Visa harcamasını, internet ve kablolu tv faturalarını inceledi. Sonunda Raven Jannings adlı birine verilmiş iki yüz dolarlık çeki gördü.

Emma bunun üzerinde pek kafa yormadı; kadın bir masaj terapisti ya da şu lüks erkek berberlerinden biri olabilirdi. Ama sonra sayfayı çevirdi ve yine Raven'a verilmiş beş yüz dolarlık çeki gördü. Sonra bir tane daha, bir tane daha buldu.

Miktar hep değişiyordu, hep yuvarlak rakam oluyordu ve ödeme hep pazartesi günleri yapılmıştı.

Emma cebinden Sutton'ın telefonunu çıkarıp Google'da Raven Jannings adını arattı ama Raven-Symoné mu demek istediniz yazısından başka bir şey çıkmadı.

O sırada Bay Mercer'ın masasındaki telefon çalınca Emma yerinden sıçradı. Arayan kimliği ekranda görünüyordu. *Super 8 Motel*. Numara yerel bir Tucson numarasıydı. Emma burnunu kırıştırdı. Bir cerrahi hastası döküntü bir yol kenarı motelinde kalır mıydı?

Telefon sustu. Emma, telefonun köşesindeki küçük üçgene bakarak bir süre bekledi. Bir keresinde bir Vegas otelinin resepsiyonunda çalışmıştı ve orada da tıpkı bunun gibi bir telefon vardı. Sesli mesaj bırakıldığında bu küçük üçgen yeşil renkte yanardı.

Telefon tekrar çalmaya başladı ve ekranda aynı numara belirdi. Emma alıcıya baktı. İçinden bir ses açmasını söylüyordu.

Belki de o ses bendim. Çünkü mümkün olduğunca yüksek sesle bağırıyordum şu anda.

Emma ihtiyatlı bir şekilde alıcıyı kaldırdı. "Alo?" dedi titrek bir sesle.

Hattın diğer ucundan pürüzlü nefes sesleri geliyordu.

"Alo?" dedi Emma tekrar. "Orada birisi var mı?"

Nefes sesleri devam etti. "Şey, yanlış numara," dedi bir kadın sesi. Ve telefon hemen kapandı.

Emma'nın kalbi gümbürdüyor, yeni bir düşünce aklında form buluyordu. Bu kadın *o* muydu acaba? Bay Mercer'ın metresi? Ve adı Raven mıydı?

Benim kafamdaki çarklar da dönüyordu. Babam gerçekten de Raven adındaki biriyle yasaklı ilişki mi yaşıyordu? *İğrenç*! Ve Super 8'de mi randevulaşıyorlardı? Belki de orada kimseye rastlamayacaklarını düşünmüştü. Annem ölse bile öyle köhne bir motele adım atmazdı. Tüm bunlar içimde sanki binlerce karınca varmış gibi bir his oluşturmuştu.

Emma ahizeyi hızlıca yerine koymuştu ki Bay Mercer'ın ofisinin kolu aşağı indi. *Kahretsin.* Hemen masanın altına girip normalde sandalyenin itilmesi gereken yerde tortop oldu ve gizlenmek için sandalyeyi kendisine doğru çekti. *Lütfen, lütfen o olmasın*, diye düşündü telaşla.

Bir kadın sesi melodik bir şekilde hımlamaya başladı. Emma'nın yumrukları yavaşça gevşedi. Kafasının tepesindeki masaya ağır bir yığın kâğıt koyuldu ve metal bir kutuya bir şeyin atılma sesi geldi. Ayakları endüstriyel halıda hiç ses çıkarmayan kadın ofiste dolaşırken Emma nefesini tuttu.

Kapı tekrar kapandığındaysa derin bir nefes verip titrek bacaklarla masanın altından çıktı. Çek defterini üstteki çekmeceye geri koyup, sandalyeyi aynı Bay Mercer'ın bıraktığı gibi birkaç metre geriye itti. Tam kapıdan çıkıp köşeyi dönmüştü ki arkasında bir ses yükseldi.

"Doktor Mercer!"

Emma köşeden temkinli bir şekilde bakınca pembe önlük giymiş bir hemşirenin, görüş alanı dışındaki bir doktora dosya uzattığını gördü. "Çok teşekkürler," dedi tanıdık bir ses. Emma'nın kanı dondu. Bu gerçekten *Bay Mercer'dı.* Konferanstan neden bu kadar erken dönmüştü ki?

Adam elinde dosyalarla ofisine girip kapısını ardından kapatırken Emma dehşetle onu izledi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Kendisi daha az önce o odadaydı. Adamdan kıl payı kaçmıştı.

Sanki ilahi bir müdahale vardı. Bunu benim yaptığımı söylerdim... ama yapmamıştım.

Emma açık bir asansöre hızla dalıp zemin katın düğmesine bastı. Kapılar kapanırken de arka duvara yaslanıp soluklanmaya çalıştı. Yakalanmaktan son anda kurtulmuştu.

Asansör zemin kata inerken benim içim öfkeyle doldu. Listeler oluşturan tek kişi Emma değildi. Ben de *Babamın Yalanları* diye bir liste oluşturmuştum. İtaatkâr eş? İlgili baba? Hah. Raven denen kadın her kimse ona yazdığı çekleri düşündüm. Telefondan gelen nefes sesini, kadının kaldığı köhne oteli... İkisinin orada buluşmalarını ve aklıma bile getirmek istemediğim şeyler yapmalarını...

Sonra babamın dengeli, titiz ve mükemmel elleriyle hastalarını ameliyat etmesini gözümde canlandırdım. Gözlerimdeki ışığı söndürürken, canımı çekip alırken de bu kadar yetenekli olduğundan emindim.

21

BU SAVAŞ DEMEK

Emma yarım saat sonra Mercer'ların evine vardığında Bay Mercer'ın SUV'sinin orada olmadığını görerek rahatladı. Buraya dönmekten korkuyordu ama dönmezse olabileceklerden daha çok korkuyordu. Ön kapıyı açıp Sutton'ın anahtarlarını, antredeki siyah masanın üstünde duran zarfların üzerine bıraktı. Sonra koridora asılmış fotoğrafların yanından geçti. Sutton ve babası tatillerde, aile gezilerinde birlikte çekilmiş fotoğraflarında hep gülümsüyorlardı. Saçmalık. Acaba adam o zamanlarda hep Raven'ı mı düşünüyordu? Ona yazdığı çekler ne içindi acaba? Mücevher mi? Otel odaları mı?

Yoksa bana yaptıkları konusunda çenesini kapalı tutması için Raven'a sus payı mı veriyordu?

"Sutton?" diye seslendi Bayan Mercer mutfaktan. "Sen mi geldin?"

Kadın köşeden çıkınca Emma koridorda durdu, yakalanmıştı. Az önce öğrendiği şeyler yüzünde yazılıymış gibi hissederek kafasını eğdi.

"Selam, anne," dedi normalden daha yüksek sesle.

Bayan Mercer'ın saçları kafasının tepesinde toplanmış, kulaklarının yanındaki tutamlar tel tokalara tutturulmuştu. Elmacık kemiklerindeki hafif allık dışında yüzünde hiç makyaj yoktu. İş kıyafetlerini çıkarıp siyah eşofman altı ve göğsünde Adidas logosu olan fermuarlı, dar bir kazak giymişti. Kulaklarında minik inci küpeler vardı. *Çok güzel bir kadın*, diye düşündü Emma. *Ve çok iyi bir anne. İnsan onu neden aldatır ki?*

Ben de kendi kendime bu soruyu sorup duruyordum.

"Sen iyi misin tatlım? Baban bütün hafta kızlarla ders çalıştığını söyledi," dedi Bayan Mercer, yüzündeki gülümseme yok olurken. "Solgun görünüyorsun. Mide rahatsızlığın yine başlamadı, değil mi?"

Emma'nın yanakları gülümsemeye çalışmaktan acımıştı. "Ah, iyiyim. Yarın Almanca sınavım var ve çok *zor* olacak. Not ortalamamı da bayağı etkileyecek." Tırnağını tırabzana vurdu. "Bu akşam kendimi odama kapatıp ders çalışmam lazım. Yemeğimi bu seferlik yukarıda yesem olur mu?"

Bayan Mercer'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki olur. Babanla ben, bu dönem sınavlardan aldığın notlarla gurur duyuyoruz."

Emma çantasının askısıyla oynamaya başladı. Mercer'lar onun yüksek notlarından öyle memnun olmuşlardı ki okula dönüş balosuna gidebilsin diye Clique'te yaptığı hırsızlığın

cezasını kaldırmışlardı. Hatta kızlarının sıkı çalışması için ödüllendirilmesi konusunda Bayan Mercer'ı ikna eden Bay Mercer olmuştu. Ama bunların hepsi roldü. O yüksek notları alanın kendi kızı olmadığını biliyordu. Muhtemelen Emma'yı sadece Sutton rolüne devam ettiği için ödüllendirmişti.

"Ben odamda olacağım." Emma basamakları ikişer ikişer çıktı, Sutton'ın kapısını arkasından kapattı ve kendisini yatağa bıraktı. O sırada evin ön kapısı iki kez açılıp kapandı. İlk önce Laurel eve girdi, sonra da Bay Mercer. Alt kattan mutlu sesler yükseliyordu ama bunlar, Emma'nın kulaklarına karatahtaya sürtünen tırnak sesi gibi geliyordu. Tek düşünebildiği o yol kenarı motelinden gelen arama ve hattın diğer ucundaki nefes sesiydi.

Sutton'ın kapısı yüksek sesle tıklatıldığında Emma hızla doğruldu ama o tek kelime edemeden tokmak döndü ve kapı gıcırdayarak açıldı.

"Sutton?"

Emma, Bay Mercer'ın yüzünü inceledi. Adamın siyah kaşları kalktı. İç bayıltıcı derecede tatlı bir köpek şampuanı kokusu yayan Drake onun arkasındaydı.

"Dönmüşsün." Bay Mercer'ın elinde domates soslu makarna dolu bir tabak vardı. "Yemeğini burada yiyeceğini duydum." Adam eşikte durdu. "Çok çalışıyorsun, ha?"

Emma ona öylece baktı. Bay Mercer onun aslında ders çalışmadığını biliyordu. Ama yüzünde bir gülümseme, gözlerinde gururlu bakışlarla rol yapıyordu yine. "Hı-hı," diye mırıldandı.

Adam kafasını salladı. "Okul başladığından beri bu kadar gelişme göstermen inanılmaz. Yepyeni bir Sutton."

Emma, Sutton'ın yatak örtüsüne bakarken mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu. *Yepyeni bir Sutton'ım çünkü sen gerçeğini öldürdün*, diye düşündü acı acı. *Tam olarak istediğin şeyleri yaptığım için mutlu musun? Küçük yasak ilişkine huzurla devam edebildiğin için memnun musun seni korkunç katil?*

Birden bu adama daha fazla katlanamayacağını fark etti. Yataktan fırlayıp tabakla çatal kaşığı aldı ve sırtını ona döndü. "Teşekkürler, baba," dedi tükürür gibi. Sonra tekmesiyle kapıyı onun yüzüne kapattı ve anahtarını sertçe döndürdü.

Aferin kardeşim, diye düşündüm. *Def et onu buradan.*

Emma, Bay Mercer'ın aşağı döndüğünden emin olunca Sutton'ın dizüstü bilgisayarını aldı ve yerel Super 8 motelleri aradı. Listedeki ikinci telefon numarası tanıdık geliyordu; Bay Mercer'ın ofis telefonunda gördüğü numara olduğuna yemin edebilirdi. Derin bir nefes alıp numarayı çevirdi.

Üçüncü çalışta biri cevap verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses bayağı sıkkındı. Arka planda televizyon bangırdıyordu.

Emma bir nefes aldı. "Raven Jannings'in odasını bağlayabilir misiniz?" dedi zar zor duyulacak bir fısıltıyla.

Hattın diğer ucundaki görevli esnedi. "Tabii," dedi. "Lütfen bekleyin."

Emma'nın göğsü sıkıştı. Doğru tahmin etmişti. Ve birden diğer her şeyde de tahminlerinin doğru olduğunu fark etti. Telefonda nefesini duyduğu kadın, Bay Mercer'ın görüştüğü kadın

olmalıydı. Sutton'ın öldüğü gece Thayer'ın, Bay Mercer'la birlikte gördüğü kadın. Büyükanne Mercer'ın zararlı diye adlandırdığı kadın.

Bir *klik* sesi duyuldu, sonra telefon çalmaya başladı. Emma gergince ayaklarını salladı. *Lütfen, lütfen aç.*

Arama sesli mesaja yönlendirildi ve 105 numaralı odada kalan konuğun ulaşılabilir olmadığını söyleyen bir mesaj duyuldu.

"Size Ted Mercer hakkında verecek bilgilerim var," dedi Emma hiç düşünmeden. "Yarın akşam saat dokuzda motelinizde olacağım. Orada bekleyin."

Sonra telefonu kapatıp Sutton'ın iPhone'una baktı. İstediği gerçekten de bu muydu? Ya Raven'la buluşmak tehlikeli olursa ne yapacaktı? Gerçi bu kadının motelde daha ne kadar kalacağını bilemezdi. Tek şansı bu olabilirdi.

Benim de sorularım vardı. O gece kanyonda Raven'la karşılaşmış mıydım? Yoksa babam onu gördüğümü varsayarak mı öldürmüştü beni? Bu kadın ne gibi ölümcül sırlar saklıyordu?

Dikkatli ol Emma, diye düşündüm. *Bir tuzağın içine giriyor olabilirsin.*

28

HANEYE TECAVÜZ

Cuma akşamı Ethan ve Laurel'la okul merdivenini çıkarlarken Emma'nın burnuna yaprak kokusu doldu. Spor salonunun kapısında unutulmuş paslanmaz çelik matara, güneşin son ışıklarının altında parıldıyordu. Saat akşam yediydi. Sporcular antrenmanlarını bitireli bir saat olmuş, dansın başlamasına yarım saat kalmıştı. Laurel ve Gabby haklıydı. Okul idaresi Sedona'daki bir konferanstaydı; yani Bayan Ambrose'un partiyi basacağından endişelenmelerine gerek yoktu.

Spor salonunun arka kapısına kadife bir kordon çekilmişti. Charlotte'un tuttuğu fedai, kulağındaki kulaklık ve gözlerindeki güneş gözlükleriyle oldukça göz korkutucu görünüyordu. "Selam," dedi Emma ona temkinli bir şekilde. Adam karşılık olarak kafa salladı. Spor salonun kapısı kolayca, hiç ses çıkarmadan açıldı; Charlotte parlak mavi izolasyon bandıyla kilidi yapıştırarak böyle olmasını sağlamıştı.

Gözleri karanlığa yavaş yavaş alıştı. Geçen gün La Encantada'da seçtikleri bir örnek pembe elbiselerini giymiş olan Lili, Charlotte ve Madeline içeride kâğıt şeritleri asıyor, balonları şişiriyor ve yiyeceklerle dolu masayı düzenliyorlardı. Perdeler, masalar ve yumuşak birkaç koltukla salon pis kokulu bir spor yerinden şık bir kulübe dönüşmüştü. Işıklar kısılmıştı ve köşedeki DJ masalarını organize ediyordu.

"Sonunda geldiniz!" diye bağırdı Lili. Bir elinde yağ rengi kâğıt şerit rulosu, diğer elinde makas vardı. Saçları kafasının tepesinde toplanmış, gözlerine kalın *eyeliner* sürülmüştü.

"Selam, Mercer kızları," dedi seyyar merdivendeki Charlotte. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve elbisesi teniyle mükemmel uyum sağlamıştı. Karton bir Jessica Rabbit'e raptiye takıyordu. "Ve Ethan," dedi ona doğru kafasını sallayarak. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Ethan gülümsedi. Gerçekten de çok iyi görünüyordu. Siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve mavi gömleği gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı.

"*O* ne?" diye sordu Emma, havuç rengi saçları, geniş göğüsleri olan çizgi film karakterine bakarak.

Charlotte omuz silkti. "Annemin dolabında buldum ve neden olmasın diye düşündüm."

Saçları güzel bir dağınık topuz yapılmış Madeline sırıttı.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Emma, tribünlerin önüne yerleştirilmiş ahşap masaları incelerken.

"Aynen, görüntüler iyi mi?" dedi Ethan, yiyeceklerin yanına koyulmuş gümüş rengi laptopa bakarak.

"Harika. Kurulum da tamamlanmak üzere." Madeline, Emma'ya naylon ambalajı açılmamış kırmızı plastik bardaklar verdi. "Sen yiyecek görevindesin. Bardakların, tabakların ve çatal kaşıkların ambalajlarının açılması gerek."

"Tamamdır," dedi Emma, ambalajı dişiyle yırtarak. Ama kızlar arkalarını döndüklerinde Emma'nın yüzündeki gülümseme de soldu. Gizli parti için heyecanlı olması gerektiğini biliyordu, bazı bakımlardan heyecanlıydı da aslında. Ama o akşam yapması gereken şey yüzünden de korkunç şekilde dikkati dağınıktı.

Hâlâ Raven'la buluşma ayarlayacak kadar cesaretli olduğuna inanamıyordu. Akşamki sesli mesajdan sonra Ethan'ı arayıp planını anlattığında o da her ihtimale karşı yanında gitmek istemişti. Emma, bu endişesini *Ethan'ın En Tatlı Olduğu Anlar* listesine eklemişti ama onun çocuk haklı olduğunu daha şimdi fark ediyordu. Ya bu işin sonu felaket olursa ne yapardı? Ya Raven, Sutton'ın babasını aradıysa? Ya otele gittiklerinde Raven'la birlikte Bay Mercer'ı da orada bulurlarsa?

Madeline'ın telefonu bipleyince Emma düşüncelerden sıyrıldı. "Yola çıktılar mı?" dedi kız telefona. "Mükemmel. Beş dakikaya gelirler herhalde."

Sonra telefonunu portföy çantasına koyup diğerlerine baktı. "Gabby aradı. Arabasıyla Sinsi Dörtlü'yü takip ediyormuş. Görünüşe göre partiye geliyorlarmış. Harekete geçsek iyi olur. Char, her şey yerli yerinde mi?"

"Evet," dedi Charlotte, hafifçe kıkırdayarak.

Ethan, Emma'nın yanına geçti. Emma gözlerini kısıp onun elini sıktı. "Neyin peşindesiniz siz?"

Charlotte sinsi sinsi gülümsedi. "Ah, video projeksiyonuna ekstra bir şeyler ekleyelim dedik. Bize bir daha asla bulaşmamaları gerektiğini hatırlatmak amaçlı."

Ethan ona şüpheli bir bakış atınca Emma altdudağını ısırdı. *Yalan Oyunu Hakkında Nefret Ettiğim Şeyler* listesine bir madde daha eklenmişti: *Her konuda fazla ileri gitmek.* "Tehlikeli bir şey değil, değil mi?" Yalan Oyunu üyeleri ondan habersiz bir şaka planladıkları son seferde Emma çöldeki bir mağarada hapis kalmıştı.

Madeline pis pis sırıttı. "Tanrım, Sutton. Merak etme sen."

Emma başka bir şey soramadan bir grup insan içeri girdi. Kızlar parti elbiseleri içindeydi. Oğlanlarsa kravat takıp kumaş pantolon giymişlerdi. Madeline ışıkları daha da kısarken DJ gecenin başlangıç şarkısını açtı.

O anda Lili, Emma'nın yanında belirdi. "Geldiler!" diye tısladı. "Sinsi Dörtlü burada!"

Emma salonun kapısına baktığında fedainin kadife kordonu indirdiğini ve giyinip süslenmiş dört kızla hararetli bir konuşma içinde olduğunu gördü.

"Sence ne yapacaklar?" diye sordu Ethan ağzının kenarıyla.

"Bekleyip göreceğiz artık," dedi Emma gergin bir şekilde.

"Ama *davetliyiz*," diye karşı çıkıyordu Ariane, elbisesinin deri eteğini çekiştirerek. Bu, saçlarının uçları boyalı olan kızdı.

Fedai, elindeki dosyayı gösterdi. "Bu listeye göre davetli değilsiniz."

Lili, Emma'yı dürttü. "Ona kızlara zorluk çıkarmasını söyledim. Ama şimdi Coco'dan, dolabını göstererek Hollier öğrencisi olduğunu kanıtlamasını isteyecek. Dolabı spor salonunun hemen yanında." Deli gibi sırıttı, sonra Emma'nın İngilizce dersinden tanıdığı, elinde kamera olan kızı çekiştirdi. "Sadie! Hemen koridora koş! Büyük bir şey olmak üzere!"

Fedai, kadife kordonu kaldırıp Sinsi Dörtlü'yü içeri alırken Emma dudağını ısırdı. Adam, Coco'nun arkasından dolabına doğru giderken kameralı kız da gizlice peşlerine takıldı. Siniri bozulmuş gibi görünen Coco şifresini girerken Emma dolabın içinden çıkabilecek şeylere kendisini hazırladı. Ya kızları gerçekten korkutacak... ya da daha kötü şeylere neden olacak bir şeyse?

Bundan ben de hiç hoşlanmamıştım. Daha fazla insanın canını yakmakla sorumlu olmak istemiyordum.

Kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu ve lensi kızlara odaklanmıştı. Dolabın kapağı açılırken bir dökülme sesi duyuldu ve birden dolaptan fışkıran şeyler kızların ayaklarının dibine doldu. Emma gözlerini kıstı ve tüp şekilli bu şeylerin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra tampon olduklarını fark etti.

"Iyy!" dedi Ariane, ambalajlarından çıkarılmış pamuklu tamponlardan birini alarak. Diğer kızlar geri sıçrayıp tamponlardan uzaklaştılar ama Coco'nun dolabından dahası dökülüyordu. Sonra kafalarını kaldırdılar ve kameraya alındıklarını gördüler. Yüzleri kıpkırmızı oldu. Ariane öfkeli ünlüler gibi elini lense koydu.

"Gülümseyin!" dedi Charlotte coşkuyla, kapı eşiğine yaslanarak. Spor salonunun duvarında, kızların gösterildiği yeri işaret ederek. "Canlı yayındasınız!"

Sinsi Dörtlü aynı anda dönüp gösterdiği yere baktılar. Hepsinin de ağzı bir karış açık kalmıştı. Duvarı izlerlerken tampon gösterisinin yerini, Ethan'ın başarıyla indirdiği güvenlik kamerası görüntüleri aldı. Okul bahçesindeki ağaçları sutyenler ve külotlarla süsleyen dört kızın karıncalı fotoğrafları oynamaya başladı. İlk başta kim olduklarını anlamak zordu ama sonra kızlardan biri dönüp direkt olarak kameraya bakarak orta parmağını kaldırdı. İki renkli saçları ve arsız sırıtışı kim olduğunu ele veriyordu.

Yakalandınız, diye düşündüm. Arkadaşlarım bu işi bundan daha iyi yapamazlardı.

"Ethan, görüntüler harika," dedi Emma hayranlıkla.

Ethan sırıttı. "İtiraf etmeliyim ki şakanın *bu* tarafında olmak oldukça eğlenceliymiş."

Spor salonundaki herkes görüntüleri izliyordu. İlk önce fısıltılar duyuldu, sonra dik bakışlar ve homurtular başladı. "*Onlarmış*!" diyordu pek çok kişi. "Kim bunlar?" Birisi küfretti. "Ezikler!" diye bağırdı bir ses.

Sinsi Dörtlü kafalarını önlerine eğmişlerdi. Sonra zaferlerini kutlamak için kapıda toplanan Yalan Oyunu üyelerine baktılar. Emma yüzünde bir sırıtışla öne çıkıp Ariane'in omzundaki tamponu aldı.

"Kim kimin önünde eğiliyormuş anlamışsınızdır," dedi alçak sesle. Sonra topuklarının üzerinde döndü.

Aferin sana kardeşim. Bunu kesinlikle hak etmişlerdi.

* * *

Bir saat sonra parti tam gaz devam ediyordu. DJ'in tribünlere yerleştirdiği devasa hoparlörlerden bir rap şarkısı yükseliyordu. Disko topu dönüyor, ışıklar yanıp sönüyor ve insanlar basketbol potalarının altında koca bir kalabalık halinde dans ediyordu. Sadie kamerasıyla etrafta gezinirken yıllık görevlileri de fotoğraf makineleriyle dolaşıp paparazzi gibi fotoğraflar çekiyorlardı. Hollier öğrencileri sanki normal bir partiye geliyormuş gibi özenle hazırlanmışlardı. Kızlar upuzun elbiselere bürünmüş, erkeklerin çoğu kravat takmıştı.

"Konuk listesini kısa tuttuğumuzu sanıyordum," dedi Emma, kalabalık salona bakarak. İçeride en az yüz kişi vardı.

Twitter İkizleri suçlu suçlu bakıştılar. "Şey, insanlar gelmek için rica edince..."

Madeline kızardı. "Aynen. Ben de dans stüdyosundan birkaç kişiyi davet etmek durumunda kaldım."

"Kimin umurunda?!" diye bağırdı Charlotte. "Parti muhteşem."

Şarkı sona erdi ve DJ'in sesi mikrofonda gümbürdedi. "Sıradaki şarkı belirli bir grup kıza. Kim olduğunuzu siz biliyorsunuz. Böyle muhteşem bir parti verdiğiniz için teşekkürler, hanımlar!" Bunu söyledikten sonra "Sexy and I Know It" şarkısının ilk notaları salonu doldurdu. Herkes çığlık atıp aynı anda dans pistine koştu. Lili, yiyecek masasının başında duran Emma'ya koşup heyecanla kolunu kavradı.

"Biz harikayız!" diye bağırdı.

Emma karşılık olarak sırıttı. Geçen bir saatte öğrenciler yanına gelip partiyi düzenlediği için teşekkür etmiş, dekorasyon ve müzik için övgüler yağdırmışlardı. Böylece Yalan Oyunu kızları resmi olarak tekrar Hollier kraliçeleri olmuştu.

Keşke bu ihtişamı onlarla birlikte *ben de* yaşayabilseydim. Arkadaşlarını izlerken içimi bir özlem sardı. Bunun gibi bir akşamın insana nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum. Şaka planlamanın verdiği katıksız heyecan, kalabalık bir partiye girdiğimde hissettiğim memnuniyet, o gece ilgime kimlerin layık olacak kadar şanslı olduğuna karar vermek, Thayer'la göz göze gelince içime dolan sıcaklık...

Emma telefonuna baktığında midesinin düğümlendiğini hissetti. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Kısa süre sonra oradan ayrılmalıydı.

O sırada sıcak bir el kolunu kavradı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" dedi Ethan kulağına. Emma milletin ilgi odağıyken o da Almanca sınıfındaki birkaç çocukla muhabbet etmişti.

"Tabii!" dedi Emma, Ethan onu kendisine çekerken. Göl mavisi gözleri Emma'nınkileri bulurken öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Hayranlıkla, "Yaaa!" diyen Lili hemen bir fotoğraflarını çekti.

Emma, Ethan'ın kolunu tuttu. "Hadi daha sessiz bir yere gidelim," diye fısıldadı kulağına.

Ethan kafa sallayınca kalabalığın arasından geçtiler. Sutton Mercer olduğunu düşündükleri kızla konuşabilecek kadar cesaretli öğrenciler bu muhteşem parti için onu tebrik eder-

lerken Emma özgüvenle gülümsedi. Baştan ayağa morlara bürünmüş bir kız, "Hollier'ın En Seksi Çifti"nin bir fotoğrafını çekmek istediğini söyleyince Emma ile Ethan durup gülümseyerek poz verdiler, sonra yola devam ettiler. Normalde Emma, Ethan'ı dürter ve ailesiz kızla yalnız çocuğun, birden herkesin gözdesi olan çift haline gelmesinin ne kadar ironik olduğunu söylerdi ama şimdi vakti değildi.

Bir Coldplay şarkısı çalmaya başlarken Emma, Ethan'ı tribünlerin altına çekti. "Pekâlâ. İtiraf etmeliyim ki bu gece olacaklar konusunda gerginim," dedi.

Ethan'ın gözleri kaygıyla kısıldı. "Gitmek zorunda değilsin Emma. Başka bir yolu vardır mutlaka."

"Olabilir ama ben ne olduğunu bilmiyorum. Ve bu şekilde, hiçbir şey bilmeden devam edemem." Emma bileğindeki gümüş bilekliği çevirip duruyordu. "O evde yaşamak kafayı yememe neden olacak."

"Peki ya Raven cinayetin içindeyse? O zaman ne olacak?" diye sordu Ethan. "Bu iş çok tehlikeli *olabilir*."

Emma salondaki öğrencileri izleyerek bir süre düşündü. Öğrencilerin çoğu dans ediyor ya da yiyecek masasının yanında gülüşüyordu. "Tehlikeli olabilir evet ama bu riski göze almalıyım. Lütfen bana destek ol, Ethan. Lütfen. Başka ne yapacağımı bilemiyorum."

Ethan hâlâ kaygılı görünüyordu ama onu kollarının arasına çekti. "Anlıyorum," dedi. "Arkandayım. Hep seninle birlikte olacağım."

Emma çenesini sıktı. "Aslında ben de o konuyu düşünüyordum. Eğer benimle odaya girersen Raven korkabilir."

Ethan durup elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam o zaman ben de odanın dışında bekleyeyim?"

Bu planı beğenmiştim. İhtiyacım olan son şey kardeşimin ölmesi ve *ikimizin de* katillerimizi bilmeden arafta öylece kalmamızdı.

"Anlaştık," dedi Emma.

"Lütfen dikkatli ol, tamam mı?" Ethan endişeli görünüyordu. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Emma'nın gözleri beklenmedik yaşlarla doldu. "Bir şey olmayacak."

"Nasıl bilebilirsin?" diye ısrar etti Ethan.

Sutton'ın gümüş madalyonuyla oynayarak, "Bilemem sanırım," dedi Emma.

"Ben odanın hemen dışında olacağım. Eğer içine kötü bir his falan dolarsa ya da bir şeylerin ters gittiğini hissedersen oradan çıkacağına söz ver."

Emma kendini gülümsemeye zorladı. "Tabii ki çıkacağım."

Ethan eğilip kollarını yine ona sardı.

"Tüm bunlar bittiğinde her şeyin bizim için daha kolay olacağını düşün," diye fısıldadı Emma onun kulağına. "Ben yalnızca... kendim olacağım. Sen de kendin."

Ethan onu kendisine doğru çekti ama bakışları başka bir yerdeydi. Kapı eşiğinde bir grup cüsseli figür duruyordu. "Bu da..."

Müzik aniden durdu. Şaşkın mırıldanmalar duyuldu. Emma ile Ethan tribünlerin altından çıkmışlardı ki Madeline'ın sesi salonda çınladı. "Polisler!"

"Herkes olduğu yerde kalsın!" dedi figürlerden biri aynı anda.

Böylece curcuna başladı. Öğrenciler birbirlerini iterek kapıya koşarlarken neredeyse Emma'yı yere düşüreceklerdi. Birkaç polis memuru salona girip öğrencileri yakalamaya başladılar. Dışarıda sirenler ötüyor, megafonlardan "kimse kıpırdamasın" gibi emirler yükseliyordu.

Emma, Ethan'ın kolunu tuttu. "Hadi gel!"

Öğrenci kalabalığının arasına girdiler. Topuklu ayakkabılarıyla denge sağlayamayan kızlar tökezleyerek kapıya doğru giderken erkekler kestirme olsun diye tribünlere atlıyor, basamaklarda takılıyorlardı. Çok fazla içmiş olan bir lakros oyuncusu Emma'ya çarpınca Ethan'la ellerinin ayrılmasına neden oldu. Ethan gemiden ayrılan sal gibi ondan uzaklaştı.

"Ethan!" diye bağırdı Emma.

Öğrenciler onları dirsekleriyle ittiler. Çığlıklar ve ağlama seslerinden oluşan bir kakofoni havayı doldurmuştu. Birisi kolunu kavrayınca Emma döndü ve Nisha'nın parlayan gözlerini gördü.

"Çabuk!" dedi Nisha.

Emma dönüp Ethan'a baktı ama çocuk az önce durduğu yerde değildi. "Ethan!" diye bağırdı. "Ethan!" Saatine baktı. 20.40'tı. Buradan bir an önce çıkmalıydı. Raven'la buluşmasını kaçıramazdı.

Öğrenciler, otoparka giden koridora doluştular ancak tam o sırada bir polis aracı çığlıklar atarak girişte durdu. Emma hemen dönüp zıt yöne koştu ve tanımadığı bir koridora girdi. Ethan'ın arkasında belirmesini umarak sürekli omzunun

üstünden bakıyordu ama çocuk gitmişti. *Belki de benimle dışarıda buluşur*, diye düşündü. *Beni nerede bulacağını biliyor.*

Koridorda ilerlemeye devam ederken Sutton'ın topuklu sandaletleri ayaklarını acıtmıştı. Etraf da karanlıktı ve sadece önünü görebiliyordu. Koridorun öbür ucunda bir kapı görür gibi oldu ama nereye çıktığını hiç bilmiyordu.

Birden arkasında ayak sesleri yükseldi. "Sen!" diye bağırdı bir ses.

Sesi anında tanıyan Emma döndü. *Quinlan'dı* bu. Tabii ki de onu bulan *bu adam* olacaktı.

Ama onu yakalamasına, kim olduğunu öğrenmesine izin veremezdi. Ciğerleri kopacak gibi olsa da daha hızlı koşmaya başladı.

"Sana diyorum!" Quinlan'ın sesi daha yakından geliyordu. "Dur!"

Emma ellerini uzatıp sert bir şeye dokundu ve saniyeler içinde tüm bedeni bu şeye çarptı. Geri çekildiğinde bunun eski kitaplarla dolu bir kitaplık olduğunu gördü. Etrafta bir kapı var mı diye eliyle yokladı ama yoktu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Çıkmaza düşmüştü.

Quinlan'ın telsizi cızırdadı. "Bir tane yakaladım," dedi adam.

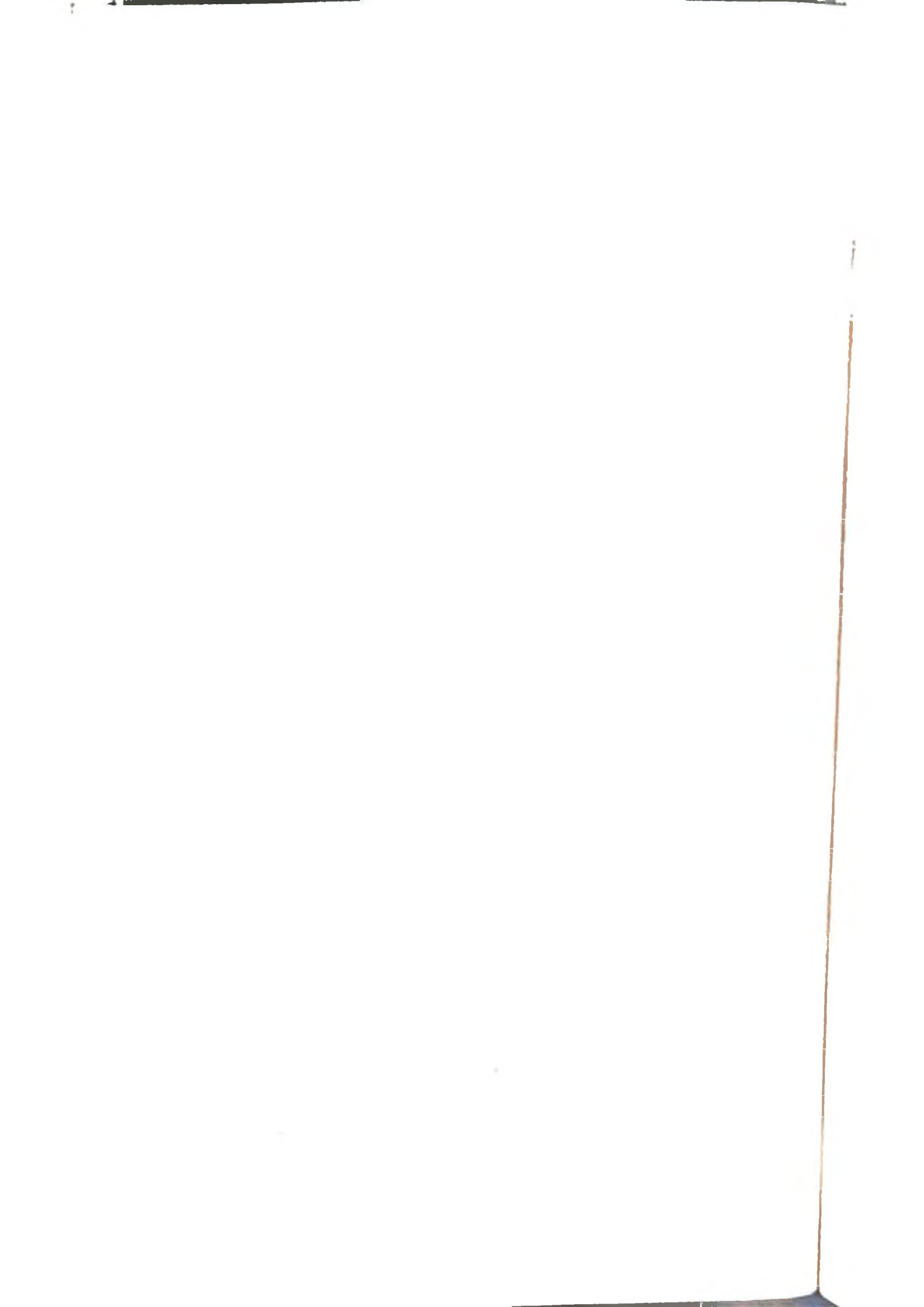
Emma aşağı yukarı baktı. Ve içine bir umut doldu. Rafların birkaç santim tepesinde küçük bir pencere vardı ve daha da iyisi, pencere açıktı. Kitaplığın orta rafına tutundu, ayaklarını en alt rafa koydu ve kitaplık hafifçe sarsılsa da tırmanmaya başladı.

"Dur!" Koridorun ucundaki Quinlan artık görülebiliyordu. Copunu havaya kaldırmış, son sürat koşuyordu.

Emma kendisini en üst rafa çekip pencereyi mümkün olduğunca açtı. Sığabileceği kadar geniş olan camda karın üstü dönüp bacaklarını dışarı sarkıttı. Parmaklarını metal çerçeveye geçirip kendisini itti ve sonunda yere düştü. Etkiyi azaltmak için dizlerini bükerken avuçları çimenlere vurmuştu. Sonra hızlıca koşmaya başladı. Özgürdü. Başarmıştı. Ve Quinlan az daha yakaladığı kişinin kim olduğunu bilmiyordu.

Ama ben kardeşim için pek de mutlu değildim. Onun karanlıkta koşmasını izlerken, tutuklanma pahasına bile olsa kendisini Quinlan'a teslim etmiş olmasını diliyordum. Ona bakarken fark etmiştim ki o motele gitmesini hiç istemiyordum. Özellikle de yalnız başına.

O odada bekleyen cevaplar vardı, bundan emindim. Ancak o cevaplar yanlarında tehlikeyi de getirecekti.

29

CEHENNEM MOTELİ

"Varış noktanıza üç kilometre kaldı," diyen portatif GPS'in sesi Sutton'ın arabasında yankılandı. Gerçi Emma'nın artık yol tarifine ihtiyacı yoktu çünkü Super 8'in neon tabelası uzakta parıl parıl parlıyordu. Hat 10'dan ayrılırken midesi gerginlikten düğüm düğüm olmuştu. İki kilometre sonra istediği cevapları alacaktı. Bir buçuk kilometre... Bir kilometre...

Kavşaktan sola döndü. Dışarıda pek fazla araba yoktu. Yollar ıssız, çevrede bulunan restoranlar ürkütücü şekilde boştu. Emma bir Arby's'i, bir McDonald's'ı ve otoparkında birkaç paslı pikap bulunan The Horseshoe adlı bitkin görünümlü bir lokantayı geçti. Hafif serpinti yağmura dönüşürken camını indirdi ve suyun kollarını ıslatmasına izin verdi. Serin hava kendisini toplamasını ve odaklanmasını sağladı. Motelde ne öğrenirse öğrensin soğukkanlılığını yitirmemeliydi.

Karanlık, ıslak bir yola girdi. Super 8 karşısındaydı artık. Girişteki tabelada BOŞ ODA yazıyordu. Ama *B* ve *O* harfleri yanmış, *D* harfi yamulmuştu.

Emma, Sutton'ın arabasını arka tarafa çekip bir park yerine girdi. Otoparkta kırmızı bir kamyonetten başka araç yoktu. Bu Raven'ın aracı mıydı? Gözlerini kısıp Arizona plakasına, dev lastiklere ve çamurluklardaki çıplak kız çıkartmalarına baktı. Kadın böyle bir şey kullanır mıydı acaba? Gerçi onun hakkında bir şey bilmiyordu ki. Neye ilgi duyduğunu, nasıl biri olduğunu bilmiyordu.

Emma arabadan inip kapıları kilitledi. Yağmur damlaları yere çarpıyor, ötedeki çölden toprak kokusu geliyordu. Motelin ön kısmına geçip 105 numaralı odayı bulmak için tabelalara baktı. Pencerelerin çoğunun perdesi kapalıydı. Açık olanlardan, içerideki düzgünce yapılmış yataklar ve bitkin görünümlü ahşap şifonyerler görülebiliyordu. Bir köşeye buruşuk bir hamburger ambalajı atılmıştı. Saçaklardaki örümcek ağları parlıyordu. Sandaletleri tıkırtı sesleri çıkardığı için Emma parmak uçlarında ilerlemeye başladı.

Sonunda 105 numaraya ulaştı ve durdu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki patlayacak gibiydi. Kirli yeşil perdelerin arasından sarı ışık süzülüyordu. Aradan baktığında televizyonun açık olduğunu gördü.

İçim korkuyla doldu. Olmuş muydu yani? Kardeşim, neler olduğunu öğrenecek miydi şimdi? Emma'nın ne umduğunu çok iyi biliyordum. Cinayetim hakkında bir itiraf ve somut bir kanıt. Ama bunu elde etme olasılığı neydi?

Emma kapıyı nazikçe tıklatırken Raven kapıyı açtığında ne halt söyleyeceğini düşündü. Uzun bir süre geçti ama içeriden ayak sesi gelmedi. Kapıya daha sert vurdu. Yine ses yoktu. Bu sefer o kadar sert vurdu ki menteşe gevşedi ve kapı uzun, yüksek bir gıcırtıyla açıldı.

Emma donakaldı. Komodindeki lamba açıktı. Sarı-yeşil çizgili battaniyesi ve iki ince yastığıyla yatak hiç bozulmamıştı. Pufun üzerinde valiz, metal askılıkta kıyafet yoktu. Televizyondaki, Emma'nın bilmediği kadar eski diziden neşeli sesler geliyordu. Ama oda boştu.

Tamam, o zaman hemen ayrıl buradan, diye düşündüm gergince. *Hemen çık git.*

Emma arkasına baktı, sonra odaya girdi. Hafif sigara ve bayat ekmek kokusu burun deliklerini doldurdu. "Merhaba?" diye seslendi alçak sesle. "Kimse yok mu?"

Tüm vücudu gerginlikten titrerken televizyonun yanından geçip kapalı banyo kapısına gitti. "Raven?" Kulağını kapıya dayayıp içeride hareket var mı diye dinledi.

"Raven?" Emma kapıyı iterek açtı. Minik motel şampuanları ve saç kremleri lavaboya sıralanmıştı. Tek kullanımlık bir tıraş bıçağının yanında kullanılmamış bir kalıp sabun duruyordu. Emma bir ürpertiyle duş perdesini sertçe çekti. Ama hiçbir şey yoktu. Lavabonun altındaki kontrplak dolabı açarken içinde bir makyaj çantası ya da şahsi bir eşya olmasını umuyordu ama bir pompa ve ekstra tuvalet kâğıdı dışında dolap boştu.

Odaya geri dönüp dolabı açtığında boş askılar ve bir ütüyle karşılaştı. Şifonyer çekmeceleri de bomboştu.

Burada değil, diye düşündü Emma hayal kırıklığıyla. Parmaklarını saçlarından geçirerek kendisini toplamaya çalıştı. Bakışları komodindeki krem rengi telefona kaydı sonra. Sesli mesaj ışığı yanmıyordu. Raven mesajını almış mıydı yani? Bay Mercer hakkında vereceğini söylediği "bilgiler"i öğrenmemeyi mi seçmişti?

Dışarıdan geçen bir arabanın homurtusunu duyunca Emma'nın içi yine korkuyla doldu. Yataktan kalkıp kapıya yönelmişti ki televizyonu kapatmak için duraksadı. Ve o anda, televizyonun üstünde duran kibrit kutusunu fark etti. Hafifçe açılmış, birkaç kibritin ucu dışarı çıkarılmıştı. Kutunun üzerinde THE HORSESHOE yazıyordu. İçineyse siyah mürekkepli kalemle "Buluş benimle" yazılmıştı.

Emma'nın kalbi bir takla attı. Kelimeleri tekrar okurken zihni binlerce şey düşünmeye başlamıştı. Bu, Raven'dan bir mesaj mıydı? Belki de motelde buluşmanın güvenli olmayacağını düşünmüştü. Yakalanmaktan korkmuş olabilirdi ya da belki de onu izleyen biri vardı. Bay Mercer mesela.

Emma kibrit kutusunu portföy çantasına tıkıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Arabaya bir an önce gitmek için hızla yürümeye başladı. The Horseshoe adlı lokanta çok yakındı; buraya gelirken önünden geçmişti. Kısa sürede orada olabilirdi.

Tam otoparkın yarısını geçmişti ki iki far ışığı yandı. Emma olduğu yerde durup elini gözlerine siper etti. Park yerlerinden birinde, geldiğinde orada olmayan bir SUV duruyordu. Gözleri ışığa alıştığında midesinde bir boşluk oluştu.

Arabadaki Bay Mercer'dı.

30

DINER DASH

Emma kaçamadan önce arabanın kapısı açıldı. Sutton'ın babası arabasından çıkarken Emma motelin duvarına yaslandı. Adamın suratı öfke ve hiddet doluydu. "Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?!" diye bağırdı.

Emma çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Bay Mercer'ın yapabilecekleri gözünde canlanıyordu. "Rahat bırak beni!" dedi alçak, zayıf bir sesle.

"Arabaya bin!" dedi Bay Mercer havlar gibi.

Emma terli parmaklarıyla duvarı yoklayarak yavaş yavaş ilerledi. Belki de gölgelerin arasına kayıp kaçabilirdi. The Horseshoe'ya git, Raven'la konuş, polisi ara...

"Arabaya bin *dedim*!"

Emma topuklarının üzerine dönüp koşmaya başladı. Arkasında bir çarpma sesi yükseldi, sonra adım sesleri duyuldu.

Emma'nın ayakları yere tüm gücüyle vuruyordu. Bir ara sol bileği burkuldu ama yüzünü buruşturup koşmaya devam etti. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Omzunun üstünden bakmaya cesaret ettiğinde Bay Mercer'ın birkaç metre ötede olduğunu gördü.

Koş! diye bağırdım. *Çabuk!*

Nefes almaya çalışırken Emma'nın boğazı yanıyordu. Motelin duvarlarında kara gölgeler dans ediyordu. Sutton'ın arabasına çok yaklaşmıştı; birkaç metre sonra binip kendisini içeri kilitleyebilirdi. Köşeyi dönüp arka taraftaki otoparka girdi ve arabaya koştu. Neyse ki Sutton'ın babası yetişemeden içeri girip, anahtarı kontağa sokmayı başardı. Motorun çalışma sesiyle de rahat bir nefes aldı.

Park yerinden geri geri çıkıp çıkışa yönelirken dikiz aynasından Bay Mercer'ın ellerini dizlerine koyduğunu gördü. Soluk soluğa kalmış gibi görünüyordu. *Güzel*, diye düşündü Emma hızla oradan ayrılırken.

Ana yoldan sola döndü ve gazı kökleyip direksiyonu sıkıca kavradı. Lokanta karşıda görünürken son dönüşü de yaptı ve lastikleri bağırtarak otoparka girdi. Burada aradığı cevapları bulacaktı. Raven içeride olmalıydı. Peki yoksa bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Mercer'ların evine dönemezdi. Bu kadarından emindi.

Bunları sonra düşün, diye düşündüm. *Şimdi harekete geç.*

Donuk gri bir cephesi olan, kırpılması gereken çalılarla çevrili lokanta uzun, ince bir binaydı. Patates kızartması yiyip kahve içen ve menüyü inceleyen müşteriler camdan görülebiliyordu. Kapının üzerinde loş ışık yayan bir lamba,

kaldırımın kenarındaysa kaktüsler vardı. Emma arabayı lokantanın arka kısmındaki otoparka çekti; Bay Mercer'ın eve dönerken Sutton'ın arabasını görmesini istemiyordu.

Arabadan indiğinde yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladığı için girişe doğru koşarak gitti. Tepesindeki zili şıngırdatarak kapıdan girdiğinde yoğun yumurta ve yağlı pastırma kokusuyla karşılaştı. Tezgâhın arka tarafına dizilmiş eli çabuk aşçılar ocaklarındaki *burger*leri döndürürken garson kızlar kahve demlikleri ve sipariş defterleriyle kabinlerin arasında dolaşıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi, tost yapılmış saçları ve uykulu gözleri olan bir kız, karşılama standının arkasından. Bir yandan meraklı gözlerle Emma'yı süzüyordu. Pahalı pembe bir elbisesi ve dağılmış makyajı olan bir kızın, bir cuma gecesi neden böyle köhne bir mekâna geldiğini merak ettiği belliydi.

"Şey, biriyle buluşacağım da," diye mırıldandı Emma. "Kendim otururum."

Görevli kız omuz silkti. "Ne yaparsanız."

Kabinli masaların pek azı doluydu ve onlarda da hep gruplar oturuyordu: Üç genç kız, masanın üzerinden el ele tutuşmuş yaşlıca bir çift ve parlak kırmızı kamyoncu şapkası takmış, kahve içen iki adam. Bay Mercer'ın gizli ilişki yaşayacağı tipten biri ortalıkta görünmüyordu. Ayrıca ona sanki yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi ihtiyatla bakan kimse de yoktu.

Kalbi gümbürdeyen Emma masaları geçti. Koridorun sonundaki KADINLAR yazılı kapıyı itip girdiğinde limonlu oda

parfümünün keskin kokusu burnunu kırıştırmasına neden oldu. "Merhaba?" diye seslendi içeride. Sesi pembe fayanslarda yankılanmıştı. "Kimse var mı?"

Tuvalet kabinlerinin altında ayak var mı diye baktı ama hepsi boştu.

Lavabolara dönüp yüzüne su çarptı. Raven o notu başkası için mi bırakmıştı? Yoksa o kibrit kutusuna başka biri yazıp da Raven'a mı vermişti? Emma yine mi çıkmazdaydı?

Aynadaki yansımasına baktığında hem kendisini hem de ikizini gördü. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Sutton,* dedi kısık sesle.

Tuvaletten çıkıp kasaya gitti. İncecik sarı saçları olan kilolu bir kadın, hesap makinesine rakamlar yazmakla meşguldü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sonunda, sıkkın bir sesle.

Emma sırtını dikleştirdi. "Benim adım Sutton Mercer."

"Senin adına sevindim," dedi kadın umursamazca.

Emma kendisini aptal gibi hissederek saçının bir tutamını parmağında döndürdü. "Şey, burada Raven Jannings'le buluşacaktım. Ama çoktan gitmiş sanırım. Gitmeden bir şey bıraktı mı diye soracaktım."

Kadının yüzü anında yumuşadı. "Raven mı?" Mutfağın girişinin tepesine asılmış kocaman saate baktı. "Onu az farkla kaçırdın."

Emma'nın boğazı kurudu. "*Burada* mıydı?"

"Evet." Kadın kafa salladı. "Sen onunla görüşmeye mi gelmiştin?"

"Evet."

Nefesimi tutarak bekledim.

Kadın, doğruyu söylediğinden emin olmak ister gibi bir süre Emma'nın gözlerine baktı, sonra kasadaki bir yığın yirmiliğin altına elini sokup bir zarf çıkardı. "Bunu sana bıraktı."

Emma'nın midesi bir tuhaf oldu. "*Teşekkür ederim*," dedi zarfı kadından alırken. Sonra birilerinin baktığını hissederek etrafına bakındı. Kabin masadaki gençler ona bakıyordu. Tezgâhtaki yaşlı adam da. Burası, Raven'ın bıraktığı şeyi incelemek için uygun değildi. Hemen gitmeliydi.

Kapıyı iterek açınca yağmur sonrası nemin bedenini sardığını hissetti. Sutton'ın arabasına bindiğinde titreyen parmaklarla zarfı açtı. İçinde, üstüne Polaroid bir fotoğraf iliştirilmiş bir not vardı. Emma fotoğraftaki yüze bakınca beyninin doğru çalışmadığını düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Çekim kalitesi çok iyi olmasa da bu dar yüzü, eğri burnu, çıkık elmacık kemiklerini ve kömür karası saçları tanımıştı. Tavan lambasını açıp fotoğrafı daha dikkatli inceledi ama yüz değişmedi. Bu *olamazdı*.

Benim ağzım da bir karış açık kalmıştı. Zihnimde kıvılcımlar çaktı ve bir genişleme oluştu. Yeni bir anının parçaları birleşmeye başladığında kendimi geçmişe yolculuk ederken buldum.

31

KAÇINILMAZ VEDA

Babamın SUV'si toprağı parçalayarak ilerliyor, taş parçalarını, ağaç köklerini ve kaktüslerden kopan parçaları havaya uçuruyor. Minik tepeleri ve kopmuş bitkileri aşarak karanlıkta koşmaya devam ediyorum. Ya babam tamamen aklını kaçırdıysa? Son zamanlarda atmosfer oldukça gergindi ama işlerin bu noktaya varacağını hiç düşünmemiştim.

Ay, bir bulutun arkasına saklanınca gözlerim bana oyunlar oynamaya başlıyor. Budaklı dallar hayaletimsi şekillere dönüşüyor. Sağa doğru keskin bir dönüş yapıyorum ama tam babamdan kurtulduğumu düşünürken ayağım bir taşa takılıyor ve kendimi havada buluyorum. Düşüşümü yavaşlatmak için ellerimi savuruyorum. Kanım kulaklarımda pompalanıyor sanki. Tenimdeki kesiklerin yandığını ve kanadığını hissediyorum. Hıçkırmamak için dudağımı ısırıyorum.

Babam arabayı hemen yanımda durduruyor. "Sutton!" diyor açık pencereden. "İyi misin?"

Yere tutunarak kalkıp dengemi sağlamaya çalışırken avuçlarım ve dizlerim deli gibi yanıyor. Tepemizde bir kuş cıvıklıyor. Bundan başka duyulan tek ses toprağın üzerinden, kaktüslerin arasından geçen esinti. Birden kendimi korunmasız ve kapana kısılmış hissediyorum.

"Benden neden kaçıyorsun?" diye haykırıyor babam. Direksiyondaki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuş. "Ve Thayer nerede?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Thayer'ın nerede olduğunu biliyorsun, *demek istiyorum ona. Ama yüzündeki şaşırtıcı şekilde masum ve endişeli bir ifade var.*

Kafam karışırken birkaç santim geriliyorum.

"Thayer seni burada yalnız mı bıraktı?" Babam aşırı şaşırmış gibi.

Ona baktıkça kafam daha da karışıyor. Kıyafetlerindeki tozlara ve alnındaki endişe kırışıklıklarına rağmen yine benim babam gibi görünüyor. Kafayı sıyırmış bir adam gibi değil. Ve şaşkınlığı oldukça samimi. Peşimizdekinin başka biri olması muhtemel mi? Ama başka kim Thayer'ı incitmek ister ki?

"Şey..." Olanları babama anlatsam mı bilemiyorum. Neler olduğundan ben de emin olamıyorum *çünkü.*

Babam içini çekiyor. "Tekrar söylemeyeceğim. Arabaya bin, Sutton. Burası geceleri çok tehlikeli olur. Başına bir şey gelebilir."

Bitkinlik beni teslim alırken arabanın diğer tarafına geçip oturuyorum. Yavaşça tepeden inerken ana yoldan pek de uzakta olmadığımı fark ediyorum. Kanyonun karşısındaki mahalle rahatça görülebiliyor. Ethan Landry, evinin ön verandasında oturmuş teleskopuyla oynuyor. Muhtemelen dolunayı daha iyi görmeye çalışıyor. Bilim manyakları böyle şeylerle ilgilenir. Nisha'ların evine yatıya giden kızlarsa bahçeye çıkmış, gizlice sigara tüttürüyorlar. İçimde bir suçluluk hissi oluşuyor; bu gece benim de o pijama partisinde olmam gerekirdi ama ben Thayer'ı seçtim. Ve bu seçimle Thayer'ın başına neler geldi...

"Sen burada ne arıyorsun?" diye soruyorum. "Neden bizi takip ettin?"

Babam sinirli görünüyor. "Sana gerçeği anlatmak istemiştim. Ama ben fırsat bulamadan sen kaçtın."

"Ne hakkındaki gerçeği?"

"Az önce beni birlikte gördüğün kadınla ilgili," diyor babam. Öne eğilip direksiyonu kavrarken bedeni gerilmiş görünüyor.

Ona bakmak için dönüyorum. Parçaları birleştirirken nabzım hızlanıyor. Thayer beni bu yüzden çekiştirip tepeden aşağı ittirdi demek. Babam, Sabino Kanyonu'nda bir kadınla berabermiş. Annem olmayan bir kadınla.

"Başka bir kadın *mı?" diye inliyorum.*

"Açıklayabilirim, Sutton," diyor babam. "Göründüğü gibi bir şey değil."

Ama ben nasıl göründüğünü çok iyi biliyorum. Ne olduğunu da. Sabino Kanyonu, gizli bir ilişkiyi yürütmek için

mükemmel yer. Çok romantik ve gözden uzak. Ben de bu gece bu sebeple Thayer'ı buraya getirdim. "Annemi aldatıyorsun," diyorum sertçe. "Açıklayacak başka ne var? Beş para etmez metresinin tercih ettiği lanet olası iç çamaşırı markası gibi iğrenç detayları duymam gerekmiyor." Parmaklarım kapı koluna gidiyor.

Babam gözlerini kocaman açıyor. "Sutton," diyor elimi tutarak. "Öyle bir şey yok, gerçekten." Sonra gaz pedalına sertçe basıp U dönüşü yapıyor. Sabino Kanyonu'na geri dönüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye haykırıyorum. Araba çamurdaki bir çukura girip çıkarken dengemi kaybediyorum. Dirseğim cama çarpıyor. "İndir beni!"

"Sutton, bana bir saniye verirsen sana her şeyi açıklayacağım." Babam, taşlı yola dönerken dümdüz ileri bakıyor. Arabayı Sabino'nun otoparkına çekip çakıl taşlarının üzerinde kayarken sinirlerimin laçka olduğunu hissediyorum. Babam frene asılıp arabayı durduruyor, sonra da birini arıyormuş gibi etrafa bakınıyor. Otopark, daha erken saatlerde gördüğüm paslı kahverengi araba dışında boş.

"Baba?" diyorum. "Neler oluyor ya?"

"Düşündüğün gibi bir şey yok ortada. Gizli bir ilişkim yok." Babam arabayı park konumuna alıyor. "Bir süredir biyolojik anneni merak ettiğini biliyorum. Ve annenin bu konuyu konuşmak istememesinin, son bir yılda seni bizden uzaklaştırdığının da farkındayım." Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. "Bu akşam beni birlikte gördüğün kadının adı Raven. Ama eskiden Becky adını kullanırdı. Sutton, o... senin annen."

Ona öylece bakıyorum. Sözcükleri idrak etmem birkaç saniyemi alıyor. "Ne?" diyorum. Sonra, "Annemle gizli ilişki mi yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır!" Babam kafasını hızla iki yana sallıyor ve açık renkli gözleriyle gözlerime bakıyor. "O senin annen... ve benim kızım. Yani sen benim torunumsun."

Beynim çalışmıyormuş gibi hissediyorum birden. Beyin sinirlerim bozulmuş gibi. "Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldıyorum.

"Becky doğduğunda Kristin ve ben daha çok gençtik," diyor babam yavaşça, ne kadarını kaldırabileceğimi ölçer gibi yüzümü inceleyerek. "Sen doğduğunda da Becky çok küçüktü. Seni bize bıraktığında daha birkaç haftalıktın." Avucunu açıp elimi tutmak için uzanıyor ama ben elimi yumruk yapıyorum.

"Annen –yani büyükannen– *ve ben yeni bir başlangıç yapmak için Kaliforniya'dan Arizona'ya taşındık. Becky bir süredir burada. Ben de onunla gizlice görüşüyorum. Sanırım büyükannen –yani büyük-büyükannen– olanları anladı ama eğer annen anlarsa..." Kafasını sağa sola salladı. "Bu akşam seni gördüğümüzde çok panikledik." Sesi, sanki uzun bir koridorun diğer ucundan konuşuyormuş gibi boş ve uzak geliyor. "Ama onunla tanışmak istersen hemen şu patikanın sonunda." Ön camdan karanlık bir yola işaret ediyor. "Ona beklemesini, gelip seni yakalayacağımı söyledim. İstersen birlikte gidebiliriz."*

Bana nazikçe, umutla gülümsüyor. İşte o anda kendimi kaybediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" diye hırlıyorum. "Ayrıca beni hiç düşünmeden terk eden kadınla görüşmeye de hiç niyetim yok."

Elime uzanıyor ama kapıya doğru geriliyorum. "Bana dokunmaya kalkma!" İki elimi de kaldırıyorum. "Uzak dur!"

Gözleri kocaman açılıyor. "Sutton!"

Bir hayvan gibi çırpınmaya başlıyorum. Gerçekten de kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Araba kapısını açıp dışarı çıkıyor ve tökezleyerek geri geri gidiyorum. "Ne boktan bir şey bu!" diye bağırıyorum. Kelimeler havada asılı kalıyor. Daha önce babamın yanında asla kullanmadığım kelimeyi şimdi başına kakmak için seçiyorum.

Ama babam yüzünü bile buruşturmuyor. Bunun yerine yüzünde yoğun bir pişmanlık ve hayal kırıklığı beliriyor. "Tamam, Sutton," diyor alçak sesle. "Özür dilerim. Bu şekilde öğrenmeni hiç istememiştim. Hadi eve gidelim."

"Eve *mi gideyim?* Seninle *mi? Bu işte hiçbir suçun olmadığını mı düşünüyorsun sen?" Hareketsiz duramıyorum. "Büyükbabam olduğunu bana söylemek için şimdiyi mi bekledin? Bu büyük sırrı on sekiz yıldır benden saklıyordun! Sana ve anneme, biyolojik ebeveynlerimin kim olduğunu milyonlarca kez sordum ama her seferinde bilmediğiniz yalanını söylediniz! Benimle gerçekten akraba olmak, gerçek büyükbabam olmak o kadar mı korkunç da evlat edinildiğim yalanını uydurdunuz?"*

"Sutton," diye iç geçiriyor babam. "Lütfen ama."

Kalbim hızla atarken arabadan uzaklaşıyorum. "Bu gece seninle eve gelmeyeceğim. Hatta bir süre eve geleceğimi hiç

sanmıyorum. Sen de kendin için neyin iyi olacağını biliyorsan anneme benim için bahane uydurursun. Yoksa büyükanneme mi demeliydim?"

Sonra dönüp koşmaya başlıyorum. Öfkeyle alev alev yanıyorum. Ne kadar hızlı olsam yeterli değil gibi.

"Sutton!" diye sesleniyor babam, endişe dolu bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşlarım var," diyorum sertçe. "Bana yalan söylemeyen insanlar."

Koşmaya devam ederken cebimdeki telefonuma uzanıp sıkıca tutuyorum. Toprak yolda ilerlerken kollarım savruluyor. Madeline'ı arayabilirim. Zaten o da bütün gece beni arayıp durdu.

Bir tepeyi tırmanırken babam bir kez daha sesleniyor.

"Sutton, lütfen!"

Dönüp ona dik dik bakıyorum. "Sakın beni aramaya gelme."

"Sutton," diyor babam yumuşak bir sesle. Sözcükler inleme gibi çıkıyor. Omuzları yenilgiyle göçmüş. "Sen ne zaman konuşmak istersen hazırım," diyor hüzünle. "Ve biliyorum bu kadarı fazla olacak ama lütfen annene bir şey söyleme, olur mu? Bu onu mahveder."

"Memnuniyetle!" diye haykırıyorum. "Çünkü o benim annem değil*! Sen de babam değilsin."*

Babam sanki ona tokat atmışım gibi geriliyor. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Tepenin zirvesinde kaybolurken arabasının kapısının çarptığını ve motorun çalıştığını duyuyorum. Araba uzaklaşıp giderken ve otobanda gözden kaybolurken babamı bir daha görmemek için dua ediyorum.

32

BÜYÜKBABA

Emma, on üç yıldır görmediği annesinin fotoğrafını titreyen parmaklarla kâğıttan söküp altındaki nota baktı. Gözleri sözcüklerde gezerken okuduklarına inanamıyordu.

Sesli mesajda sesini duyduğumda seni hemen tanıdım. Keşke o gece kanyonda her şey farklı olsaydı ama bana babam, yani senin büyükbaban hakkında bilmediğim bir şey söyleyemezsin. Soruların varsa ona sor. O iyi bir adamdır.

Sana, senin yaşındayken çekilmiş bu fotoğrafım ve küçük bir nasihatten başka verebileceğim bir şey yok. Büyükannen ve büyükbabanla yaşamak sana dünyadaki tüm fırsatları sunuyor. Ben bunun değerini hiç anlayamadım ama senin için çok geç değil. Akıllı ol. Bu fırsatları değerlendir ve benim yaptığım korkunç, hayat değiştiren hataları yapma.

Raven Jannings (Becky Mercer)

Yani Raven... *Becky* miydi? Ve Becky... Mercer'ların kızı mıydı? Ve Büyükanne Mercer, onunla Sutton'ın büyük-büyük annesi miydi?

Evet, diye fısıldadım. *Evet, çok boktan bir şey ama doğru.*

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma. Becky. Buna inanamıyordu. Kendi annesinin, Mercer'larla akrabalık bağı vardı. Ve daha az önce buradaydı. Emma'nın hayatı boyunca olduğu gibi Becky yine çok yakınında ama çok uzağındaydı. Bir hayaletti. Bir anıydı.

Emma mektuba bir kez daha baktı. "O gece kanyonda" cümlesi, Bay Mercer'ın onu okul otoparkında kıstırdığı zaman söylediği cümleyle aynıydı. Zihninde birden bir çatlak açıldı ve parçalar yerlerine oturmaya başladı. Thayer, Bay Mercer'ı bir kadınla görmüştü... Becky'yle yani. Ama Bay Mercer'ın onunla gizli bir ilişkisi yoktu. Onunla buluşuyordu çünkü *kızıydı*. Anladığı kadarıyla Bay Mercer ve Becky, gerçekleri Sutton'a anlatmışlardı. Acaba ikizi gerçekleri öğrendikten sonra çok üzülerek kaçmış ve kısa süre sonra da ölmüş müydü? Demek ki Emma, Bay Mercer konusunda çok yanılmıştı. Becky onun iyi bir adam olduğunu söylüyordu. Belki de adamın Emma'ya kızması ve oyuna devam etmesi konusunda uyarması hep Sutton'a açıkladığı şeyle alakalıydı.

O bir şey yapmadı, demeye çalıştım Emma'ya. *Ben ondan kaçtım. Beni eve, güvenli yere götürebilecek adamdan kaçtım.*

Volvo'nun camı hafifçe tıklatılınca Emma sıçradı. Sutton'ın babası karşısında duruyordu. Siyah gözlerini kırpıştırıyordu ve alnı hüzün, endişe ve bitkinlik yüzünden kırışmıştı.

Emma notu çantasına koyduktan sonra kapıdaki kolu bulmaya çalıştı. Bir *klik* sesiyle birlikte cam inmeye başladı. Artık adamdan korkmuyordu. Sadece yorgundu... ve kafası karışıktı. "Burada olacağımı nereden bildin?"

Beni evlat edinen baba olarak tanıdığım adamı, yüzündeki o çok iyi bildiğim çizgileri inceledim. Onun biyolojik büyükbabam olduğu gerçeğine alışmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum ama ona dikkatli baktıkça ikimizin –Emma'yı da sayarsak *üçümüzün*– ne kadar benzediğini fark etmeye başlıyordum. Aynı eğri buruna sahiptik. Sivri çenelerimiz, uzun, ince ellerimiz de aynıydı. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim?

Bay Mercer kafasını eğip ellerini Volvo'nun kapısına dayadı. "O... Becky... beni arayıp senin motelde onunla görüşmek istediğini söyledi. Odasında yoktu ama burası en sevdiği lokanta."

Emma kafasını salladı. "Odada, içinde 'buluş benimle' yazan bir kutu kibrit bırakmış."

Bay Mercer da kafasını iki yana salladı. "Hazine avını her zaman çok sevmiştir," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Emma da gülümsedi. Becky apartmanlarının bahçesinde hazine avı düzenlerdi hep. Köşedeki kuş yemliğine bakması için masaya bir kuş yemi bırakır, dairedeki televizyonun üstüne bakması için yemliğe bir TV rehberi yerleştirirdi mesela.

"Lokantada mıydı?" diye sordu Bay Mercer, Emma'nın düşüncelerini bölerek.

Emma başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Bir not ve bir fotoğraf bırakmış."

Bir esintiyle saçları karışan Bay Mercer lokantanın camından içeri baktı, sonra Emma'ya döndü. "Seninle oturabilir miyim? Sadece bir dakikalığına?" diye sordu.

Emma kafa salladı ve Bay Mercer arabanın diğer tarafına geçip kapıyı açarken penceresini kapattı.

Bay Mercer bir nefes verip gözlerini torpidoya dikti. Ellerini kucağına koyup başını eğdiği için küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "O geceden sonra seninle oturup doğru düzgün konuşmalıydım," dedi sonunda. "Kaçmana izin vermemeliydim. Özellikle de Thayer seni orada tek başına bırakmışken." Thayer'ın adını söylerken gözleri karardı.

Emma hiçbir şey demeden kafasını salladı. Adam şüphelerini doğrulamıştı. Yani Sutton'ın öldüğü gece ona Becky meselesini anlatmıştı, Sutton da öfke ve üzüntüyle kaçıp gitmişti. Ayrıca Bay Mercer, Thayer'ın onu kanyonda yalnız bıraktığını zannediyorsa demek ki Sutton'ın arabasıyla çocuğa çarpan da o değildi. Bu, Thayer'dan neden nefret ettiğini de açıklıyordu: Onun, Sabino Kanyonu'nda kızını tek başına bıraktığını sanıyordu.

"Ama sen kaçar kaçmaz ameliyata çağırıldım," diye devam etti Bay Mercer. "Seni orada bırakmayı hiç istemedim ama çok öfkeliydin. Biraz daha rahatlamışken konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm. O gece hastaneden geldikten sonra sana bir mektup yazmaya başladım. Her şeyi açıkça anlatabilirsem gerçekleri neden o kadar uzun zaman sana söylemediğimi anlardın belki." Emma'ya bakmak için döndü. "Senden utandığım için değildi. Seni annenden korumak istiyordum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Benim kızımsın ve Becky seni bizim evimize bıraktığından beri seni hep çok sevdim."

Emma kafasını yana eğip duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Mektup mu yazdın?"

Bay Mercer koltukta kıpırdandı. "Bitirmedim ama. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandığın için ne yapacağımı bilemedim. Ama istersen bitirebilirim. Ya da şimdi hazır hissediyorsan konuşabiliriz."

Emma'nın zihnindeki çarklar dönüyordu. Eğer Bay Mercer ameliyata çağırıldıysa somut ve kolayca doğrulanabilir kanıtı var demekti. Ameliyata girdiyse Sutton'ı öldürmüş olamazdı. Dahası, Sutton'ı öldürmek için bir sebebi yoktu. Onun büyükbabasıydı. Sakladığı sır kendisinin değil, *Sutton* ile *Becky'nin* yararınaydı.

Babamın beni öldürmediğini öğrenmenin verdiği rahatlık tenime çarpan taze yağmur hissi gibiydi; arındırıcı, canlandırıcı, ferahlatıcı. Babam tekrar babamdı. Sevebileceğim, tüm kalbimle özleyebileceğim biri. Kırık kalbim iyileşmişti sanki. Ve Emma haklıydı: Onun beni öldürmesinde bir mantık *yoktu*. Beni ne kadar çok sevdiğini yüzünden okuyabiliyordum. Aramızdaki gerginliğin onu öldürdüğünü, istediği tek şeyin bu açmazı çözüp her şeyi yoluna sokmak olduğunu da görebiliyordum.

Ama sonra anımı hatırladım ve içimde keskin bir pişmanlık belirdi. Babam sandığım –ama aslında büyükbabam olan– adama söylediğim son sözler nefret doluydu. Keşke geri dönüp olanları değiştirebilseydim. *Her şeyi* değiştirebilseydim...

Bay Mercer bacaklarını düzeltti. "Aslında annen kendi kusurlu yoluyla seni umursuyordu," diye devam etti. "Birkaç ay önce ondan tekrar haber aldığımda çok sevindim. Kristin'e çok fazla yalan söylemiştim ama Becky'yi geri çevirmeye de gönlüm el vermiyordu. Babalar ve kızları... bilirsin." Nazikçe Emma'nın saçlarını karıştırdı.

Emma kafasını salladı. Onca yıl önce Becky kucağında bir bebekle karşılarına çıktığında nasıl hissetmişlerdi acaba? O zamanlar Emma'nın yaşlarında olmalıydı. Becky'nin anne babasına neden bir tane torunları olduğunu söylediği ve neden kızlarından sadece birinden vazgeçtiğini de merak ediyordu. Belki de tek bir kıza iyi annelik edebileceğini düşünmüştü. Ancak Emma beş yaşındayken Becky annelikten tamamen vazgeçmişti.

"Onu asla tamamen silemem," diye devam etti Bay Mercer. "Ama o sorunlu biri, Sutton. Her zaman öyleydi. Arada bir ona para veriyorum ama hiçbir zaman sorununu çözmedi. Hatta daha da beter oldu."

Bir buğuyla kaplanan gözlerini kırpıştırdı. Ağladı ağlayacak gibiydi. "Kendimi hep çok suçlu hissettim. Annenle ben ebeveyn olarak bir şeyleri yanlış yapmışız gibi." Üzüntüsünün ağırlığı dayanılmazmış gibi omuzları göçmüştü. "Ama bu mesele... imkânsızlıklarla dolu gibiydi." Sesinde birden panik belirmişti. "Becky'yi seviyorum. Ancak hayatlarımızı bazen çekilmez kılıyor. Ve sana olan davranışları..."

Emma'nın gözleri yine yaşlarla doldu. Becky'nin nasıl berbat biri olduğunu çok iyi biliyordu; onunla neredeyse beş yıl yaşamıştı. Fakat onu hâlâ çok özlüyordu. Sonuçta annesiydi ve bu, kırılması çok zor bir bağdı.

Emma açık çantasının içinde duran Becky'nin mektubuyla oynayarak Bay Mercer'a, yani büyükbabasına baktı. Keşke ona yapbozun son parçasını açıklayabilse, Sutton'ın ikizi olan bir torunları daha olduğunu söyleyebilseydi. Fakat Sutton'ın katili bulunana dek bunu yapamazdı. Yaparsa, koruyucu aile sisteminden kurtulmak için ikizinin hayatını çalan zavallı kız olarak suçlu damgası yerdi. Yani bir kez daha en başa dönmüştü.

Gerçi tamamen dönmüş de sayılmazdı. Ay, bir bulut kümesinin arkasından çıkıp ön camın ortasında göründü. Emma, ikiziyle yıllar boyu birbirlerinin varlığından habersiz baktıkları aynı göğe kafasını çevirdi. O zamanlar gökyüzüne bakarken bir ailesi olmasını dilerdi. Sutton ile Becky'yi kaybetmişti ama ailesini bulmuştu. Hem de gerçek ailesini. Bir büyükanne ve bir büyükbabası vardı. Bir de büyük-büyükanne. Ve Laurel da *teyzesi* oluyordu.

Büyükbabasına doğru uzanıp kollarını omuzlarına sardı. Bay Mercer da uzunca iç geçirip onu sıkı sıkı kucakladı.

"Bana onu biraz anlatır mısın?" diye sordu Emma, Bay Mercer'ın göğsüne doğru. "Annemi yani." Becky hakkında bilmediği çok şey, öğrenmeye can attığı çok fazla detay vardı. On üç yıldır aklını kurcalayan bir sürü sorusu da vardı. "Çocukken nasıldı mesela?" dedi. "Ben sana onu hatırlatıyor muyum?" Sesi hıçkırıkları yüzünden o kadar boğuktu ki zar zor konuşuyordu.

Bay Mercer onu kendisine çektiğinde Emma onun yanaklarından da gözyaşlarının süzüldüğünü hissetti. "Anlatırım tabii," dedi Emma'nın saçlarını okşayarak. "Bilmek istediğin her şeyi anlatırım."

33

GERİ DÖNDÜ

Ertesi gün Emma, Mercer'ların evinden birkaç blok ötedeki bir alışveriş merkezindeki açık hava kafede oturuyordu. Yanında duran Sutton'ın bilgisayarında Twitter açıktı. #HOLLIERGİZLİPARTİSİ *hashtag*'i ile gönderilmiş *tweet*'leri yavaş yavaş okuyordu. Eğer bu yazılanlar baz alınırsa parti büyük başarı olmuş demekti; insanlar müziği, yiyecekleri, takıldıkları kişileri ve hatta polisten kıl payı kurtulmayı anlata anlata bitirememişti. Gece sadece birkaç kişi yakalanmıştı. Polis sonradan hepsini serbest bırakmıştı ve şimdiye kadar kimse partiyi Yalan Oyunu üyelerinin organize ettiğini söylememişti. Emma ve arkadaşları şimdilik güvendeydiler.

Ben de bu şekilde devam etmesini umuyordum.

"Sutton?" Emma, Bay Mercer'ın sesiyle sıçradı. Kafasını bilgisayardan kaldırınca onun elinde yeni bir kürekle

yapı malzemeleri satan mağazadan çıkarak kendisine doğru geldiğini gördü.

"Merhaba baba," dedi Emma, omuzları gevşerken. Dün gece hastaneyi arayıp, Sutton'ın öldüğü gece onun ameliyatta olduğunu doğrulatmıştı. Bay Mercer'ın varlığından korkmak yerine onu samimiyet ve sevgiyle karşılamak çok güzeldi.

Kardeşime daha fazla katılamazdım.

Bay Mercer, masanın yanında durdu ve elini grileşmeye başlamış saçlarından geçirdi. "Annen burada olduğunu söyledi. Şimdi gidip biraz bahçede ot ayıklayacağım ama düşünüyordum da eğer meşgul değilsen sonrasında bir yürüyüşe çıkabiliriz belki. Daha önce gitmediğimiz farklı bir kanyonu keşfederiz."

Emma kendine engel olamadan sırıttı. Bu, Becky hakkında konuşmak için bir şifre gibiydi. Dün gece uzun uzun sohbet etmişlerdi ve Emma, annesi hakkında çok şey öğrenmişti. Küçükken beş kez arka arkaya *Cinderella*'yı izlediğini ve iyilik meleğinin onu prensese çevirmesine bayıldığını, kendisinin de favorisi olan şeftalili dondurmayı çok sevdiğini, sekizinci sınıfa kadar okulu çok sevdiğini ama sonra azıtıp lisede evden kaçtığını... ve hamile kalarak geri döndüğünü artık biliyordu.

Ancak daha soracak pek çok şey, Emma'nın irdelemeye cesaret edemediği çok konu vardı. Mesela annesinin başını soktuğu belanın ne olduğunu sorduğunda Bay Mercer'ın yüzünün neden bulutlandığı gibi. Ya da Bayan Mercer'ın neden Becky'yi artık istemediği gibi. Becky onun *kızıydı* sonuçta...

İnsan bu kadar hissiz olabilir miydi? Belki de Becky ona çok korkunç bir şey yaptığı için Bayan Mercer onu affedemiyordu.

"Çok isterim," diye cevap verdi Emma. Madeline'ın bahsettiği Catalina yoluna gitmeyi önerecekti ki ana yoldan otoparka mavi bir BMW girdi. Emma dönüp Thayer'ın arabasının kafenin önüne park etmesini izledi.

Bay Mercer'ın gözleri kısıldı. Onu gören Thayer'ın da rengi atınca Emma onun dönüp gideceğini düşündü. Ama sonra çocuk kontağı kapattı, kapısını açıp arabadan indi ve Emma'ya doğru geldi.

Bay Mercer ona dik dik bakıyordu. "Sana ondan uzak durmanı söyledim sanıyordum, Sutton." Bir buçuk metre uzunluğundaki küreği sıkıca kavradı. Emma bu hareketi bir gün önce görse korkudan bayılabilirdi ama şimdi gerçeği bildiğinden dolayı büyükbabasının, onun için tehlikeli olduğunu düşündüğü çocuğa elinde bir kürekle bağırıp çağırması düşüncesi komik geliyordu.

Elini Bay Mercer'ın koluna koydu. "Sorun yok," dedi nazikçe. "Onu ben çağırdım. O bir şey yapmadı, emin olabilirsin. O gece kanyonda beni tek başıma bırakmadı. Bir kaza geçirdi ve hastaneye gitmek zorunda kaldı. Onu ben *gönderdim*."

Bay Mercer, Thayer'a şüpheli bir bakış attı. "Tamam. Ama gözüm üzerinde, anlıyor musun?" dedi küreği ona doğrultarak. Sonra birkaç mağaza öteye park ettiği SUV'sine gitti.

Emma'nın yanına oturan Thayer sarsılmış gibiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Aslında kanyon

başıma gelenler konusunda polise gitmeyi düşünüyordum." Emma'nın tepkisini görmekten korkuyormuş gibi gözlerini kafeye yeni gelen fötr şapkalı, yirmili yaşlardaki bir *hipster*'e dikmişti.

"Ben de bu yüzden buluşmak istedim," dedi Emma çabucak. "O gece sana çarpan kişi babam değildi. Başka biriydi."

Thayer hızla kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Emin misin?"

"Eminim. Aslında, çok çılgınca bir şey öğrendim." Emma buzlu çayından büyük bir yudum aldı. "Babam benim biyolojik *büyükbabammış*. O gece birlikte olduğu kadın vardı ya? O da öz annemmiş. Yani onun *kızı*."

Thayer'ın gözleri kocaman açıldı. Bir an için duyduklarına inanamıyormuş ya da bunun da bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi göründü.

"Ciddiyim," dedi Emma. "İkisi buluşmuşlar. Biz de karşılarına çıkınca şaşırmışlar."

Thayer şoka girmiş gibiydi. "Yani biyolojik annen buralardaymış ve seni görmek istememiş mi?"

Emma'nın gözleri acı yaşlarla doldu. Becky'nin hayatına geri dönmesini ve onu kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini kim bilir kaç defa hayal etmişti. Ama sonra kadının lokantada bıraktığı notu hatırladı. Çocuklarıyla ilgilenmiyordu; orada onu beklememişti bile. Ona "verebilecek hiçbir şeyi yok"tu.

"Beni bırakıp gitti ve bir daha geri gelmedi," deyiverdi Emma, annesinin onu komşunun evine terk ettiği o korkunç günü düşünerek. "*Hâlâ* da beni görmek istemiyor." Yanağından bir damla yaş süzüldü.

Thayer uzanıp kollarını ona sardı. "Ah, Sutton."

"Sorun değil," dedi ıslak yanaklarını silerken.

"Laurel'ın tüm bunlardan haberi var mı?" diye sordu Thayer.

Emma kafasını iki yana salladı. "Hayır. Annem de yaşananları bilmiyor." Midesi birden takla attı. "Laurel'a söyleme sakın. Söz ver bana."

"Sutton," dedi Thayer kısık sesle. "Bana güvenebileceğini biliyorsun." Sonra ona baktı. "Peki bu ne anlama geliyor? Senin arabanla bana çarpan kimdi o zaman?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Emma. "Direksiyonda bir erkek gördüğüne emin misin?"

Thayer gözlerini kısarak düşündü. "Sanırım tam olarak emin değilim," dedi yavaşça. "Peşimizden koştuğu için baban olduğunu varsaymıştım. Her şey çok hızlı gelişti. Sanırım direksiyondaki kişinin siyah saçları vardı ama yüzünü görmedim."

Emma'nın içinden bir ürperti geçti. O kişi sadece bir araba hırsızı mıydı... yoksa bu davayla bağlantılı olan biri mi?

O sırada bir arabanın motorunun geri tepme sesi duyulunca Emma kafasını kaldırdı. Paslı kahverengi bir araç yavaşça alışveriş merkezine girmişti. Her mağazanın önünde istop edip tekrar çalışarak ilerledi. Thayer kaşlarını çatıp öne eğildi. "Arabadaki kadın birini mi arıyor?"

Emma da öne eğilip kafeye doğru gelen arabaya baktı. Ön camın arkasındaki kişi onlara bakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini kocaman açmıştı ve yüzünde

acayip bir ifade vardı. Korkutucu, tehdit edici, vahşi ve öfke doluydu. Sonra Emma, kadının gözlerini, tanıdık burnunu ve çıkık elmacık kemiklerini inceledi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadık Emma'yla aynı anda.

Bu Becky'ydi.

34

ANNE DRAMASI

Becky'nin arabası yavaşça otoparka girerken zaman duruyor adeta. O boş gözlere, çukurlaşmış ağza bakarken onda kendimden bir şeyler görmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm dengesiz bir kadın. Belalı biri. Sorunları olduğu çok belli.

Ve de büyük sırlar sakladığı.

O anda Becky gaz pedalına öyle şiddetli basıyor ki lastikler tiz bir cıyaklama sesi çıkarıyor. Bununla birlikte benim zihnimde bir kapı açılıyor. Merdivenin tepesinde dikilip büyükannemle babamı konuşurken dinlediğim anın hatırası tekrar canlanıyor ve ne dediklerini hatırlıyorum. Fısıldaşıyorlardı ama büyükannemin, "Zihinsel rahatsızlığı var" *ve* "Şiddete eğilimli" *gibi şeyler söylediğini duyduğuma eminim. Sinirlendiği belli olan babamınsa,* "Çok geç olmadan

ona yardım etmeliyiz." *dediğini duyuyorum zihnimde. Öldüğüm gece annemle karşılaşmış mıydım acaba? Çünkü eğer ailemin düşündüğü kadar rahatsızsa beni gördüğünde ne gibi bir tepki vermişti kim bilir.*

Öldüğüm gece olanlarla alakalı geri kalan anılarımı, babama bağırıp öfkeyle kaçmamdan sonrasını hatırlamaya çalışıyorum ama sadece büyük bir boşlukla karşılaşıyorum. Fakat orada bir şeyler olduğunu biliyorum. Beni korkutacak bir şey. Hem Emma'nın hem de benim kalbimi kıracak bir şey.

Çünkü beni evlat edinen babamın beni öldürüp Emma'yı tehdit etmiş olması düşüncesinden daha yıkıcı bir şey varsa o da öz annemizin bunları yapmış olması.

TEŞEKKÜRLER

Lanie Davis'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Senin sıkı çalışmaların olmasa bu kitap var olmazdı! Gerçekten muhteşemsin. Ayrıca Sara Shandler, Josh Bank, Les Morgenstein, Kristin Marang, Kari Sutherland ve Farrin Jacobs'a da gizemi son sürat devam ettirdikleri için teşekkürler! Ve bu kitabın dünyaya sunulmasına yardım ettiği için Katie Sise'a teşekkür ediyorum.

Muhteşem ve güçlü ebeveynlerime, Ali, Caron, Colleen McGarry, Kristen ve Julia Murdy ve Barb Lorence'a sevgiler. Kristian'a kocaman sevgilerimi gönderiyor, Samantha Cairl'ı kocaman kucaklıyorum. Hepiniz harikasınız! Hepinizi öpüyorum!

SAKLAMBAÇ

ARKADAŞLARIM VE BEN ESKİDEN YALAN OYUNLARI OYNARDIK ŞİMDİ İKİZ KARDEŞİM BİR YALANIN İÇİNDE YAŞAMAK ZORUNDA.

Ben hayattayken ailem kusursuz görünürdü. Üvey anne-babam bana hayrandı ve küçük kardeşim Laurel her hareketimi taklit ederdi. Ancak şimdi, uzun zamandır varlığından haberdar olmadığım ikizim Emma, cinayetimi çözmek için yerime geçti ve ailemin aslında pek de kusursuz olmadığını ikimiz birlikte yavaş yavaş görmeye başladık.

Eski erkek arkadaşımla gizlice görüşen Laurel, Emma'yla hiç anlaşamıyor. Anne babam ise bizden çok büyük bir sır saklıyor. Belki de ölümüme neden olmuş olabilecek bir sır.

Gerçeği saklı tutmak için ne kadar ileri gidebilirler? Artık bana kimse zarar veremez ancak Emma hâlâ orada. Ve eğer dikkatli olmazsa onun da kara toprakla buluşması yakın olabilir.

martiyayinlari
martiyayinlari

MARTI

ISBN 978-605-186-922-3
9 786051 869223
İnternetten sipariş: bkmkitap.com.tr